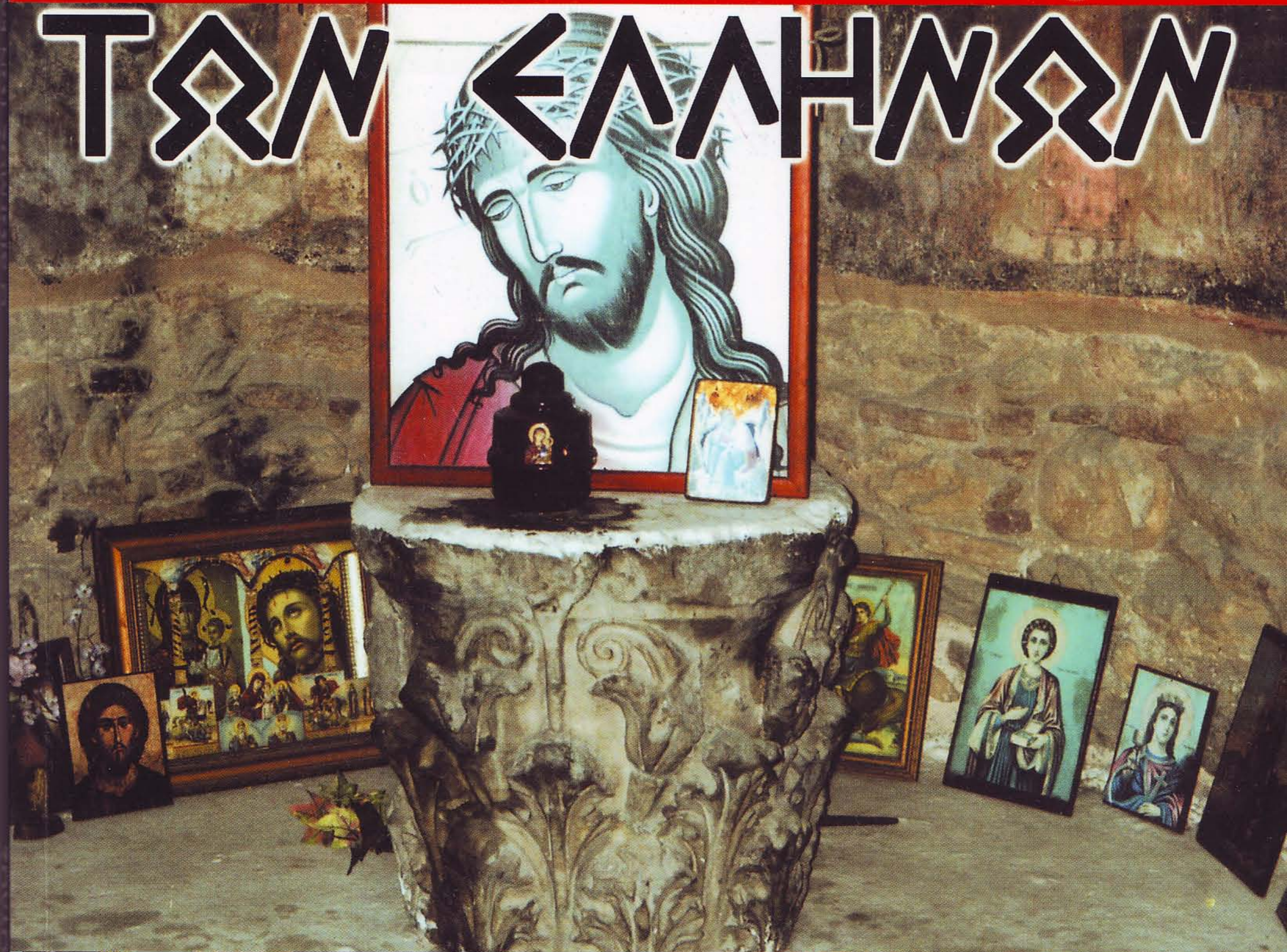

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Μια αποκαλυπτική ιστορική μελέτη βασισμένη σε πληθώρα αδιάψευστων στοιχείων, η οποία παρουσιάζει απογυμνωμένη την αλήθεια και χωρίς ωραιοποιήσεις, καταρρίπτει τον μύθο του «ελληνοχριστιανικού πολιτισμού», εκθέτοντας παράλληλα και αναλύοντας τους βαθύτερους λόγους για τους οποίους βρήκε πρόσφορο έδαφος και επικράτησε τελικά το μύθευμα του ιουδαιοχριστιανισμού. Απεμπολώντας τις πατρώες παραδόσεις και ιεροποιώντας τα σύμβολα και τις δοξασίες ενός ξένου λαού, ο ιουδαιοχριστιανικός εφιάλτης, κατάφερε, 20 αιώνες τώρα, να θέσει σε απροκάλυπτο διωγμό το ελληνικό πνεύμα, την θρησκεία και την παράδοση, δημιουργώντας τις προϋποθέσεις για την εγκαθίδρυση του σκοτεινού και δεισιδαιμο-νικού Μεσαίωνα.

Ξεσκεπάζεται, παράλληλα, ο διαχρονικά εθνοπροδοτικός ρόλος της εκκλησίας, η οποία συμπράττοντας πάντοτε, εξ ιδεολογίας, με τους εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς του Έθνους, απετέλεσε την πέμπτη φάλαγγα του Ελληνισμού, κυφορώντας άπειρες προδοσίες, στο όνομα των... «προπατόρων Αβραάμ, Ισαάκ, Ρεβέκκας, Σάρας...». Ίσως, γιατί η συντριπτική πλειοψηφία των ρασοφόρων να μην ήταν ποτέ Έλληνες, μιλώντας την ελληνική γλώσσα, αισθανόμενοι όμως μόνο ανεθνικοί χριστιανοί, όπως διεκήρυττε και ο Γεννάδιος Σχολάριος, τις τραγικές εκείνες ώρες του 1453..

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

«Ο υιός του θεού με το όνομα Ιησούς, αν και άνθρωπος από συνηθισμένη γενιά, χάρις στην σοφία του, είναι άξιος να ονομαστεί Υιός του Θεού... Κι αν βεβαιώνουμε ότι γεννήθηκε από μία παρθένο, δεχθείτε το όπως το δέχεσθε για τον Περσέα...».

*Απόσπασμα από την Πρώτη Απολογία του
χριστιανού μάρτυρα Ιουστίνου προς τον
Αυτοκράτορα Αδριανό*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΠΡΟΟΙΜΙΟ

Ο χαρακτήρας της εβραϊκής διεισδύσεως στην ελληνική και εν γένει στην παγκόσμια ζωή, μία διεισδυση η οποία έχει εμφανώς διαβρωτική-φθοροποιά μορφή, δεν είναι ούτε απλός, ούτε και σύγχρονος. Είναι, αντίθετα, πολύμορφος, αποκτώντας τόσες εκφράσεις, όσες είναι και οι μέθοδοι στις οποίες ο διεθνής σιωνισμός είναι σε θέση να καταφύγει, προκειμένου να συντελεσθεί η κυρίαρχη επιδίωξη του. Μία επιδίωξη την οποία το 1876 ο σιωνιστής Θεόδωρος Χέρτσελ αναγόρευσε σε αυτοσκοπό της εβραϊκής υπάρξεως, καθώς αυτή συνίσταται στην παγκόσμια οικονομική και πολιτική επικράτηση η οποία θα υλοποιηθεί, όμως, μόνο όταν επέλθει η οριστική εξάλειψη των ελληνικών ιδεαλιστικών αξιών.

Πρόκειται για μία χρονική στιγμή που μεθοδικά επιδιώκεται να συμπέσει με τη διαδικασία αποδυναμώσεως του Ελληνισμού. Αποδυναμώσεως ιδεολογικής, πολιτιστικής, οικονομικής, φυλετικής, πολιτικής, γεγονότα τα οποία έχουμε το θλιβερό προνόμιο να βιώνουμε σήμερα πλέον σε ρυθμό τραγικώς καλπάζοντα...

Προτού όμως επικεντρωθούμε στην ουσία του θέματος, σκόπιμο κρίνεται να θίξουμε το ζήτημα της θρησκευτικής αντιλήψεως το οποίο απορρέει από την περί Θεού φιλοσοφική αναζήτηση του ανθρώπου. Μία αναζήτηση η οποία προσανατολίζεται προς δύο κύριες και διαμετρικώς αντίθετες κατευθύνσεις-κοσμοθεωρητικές στάσεις. Η μία είναι αυτή που διέπεται από τη γενικότερη εβραϊκή αντίληψη της ζωής και η οποία βρίσκει σήμερα τη θρησκευτική έκφραση της στα εβραϊογενή μονοθεϊστικά δόγματα που κυριαρχούν ανά την υφήλιο (χριστιανισμός, ιουδαϊσμός, μουσουλμανισμός και τις παραφυάδες τους). Η δεύτερη κυρίαρχη αντίληψη εκφράζεται μέσα από τις παραδοσιακές - πολυθεϊστικές αντιλήψεις και έχει ως υπέρτατη έκφραση της την Ελληνική Μυθολογία και τη Δωδεκαθεϊστική παράδοση. Παρακάτω θα εξετάσουμε εμπεριστατωμένα σε τι συνίσταται εκάστη των ανωτέρω αντιλήψεων.

Είναι πραγματικά παρακινδυνευμένη η οριοθέτηση με απόλυτη σαφήνεια του χρονικού στίγματος το οποίο ση-αατοδοτεί την αέναη προσπάθεια του ιουδαϊσμού να αφανίσει, με σύμμαχο και όπλο του το δόλο και την πανουργία, το απaráμυλλο ελληνικό πνεύμα. Η πρώτη συστηματική προσπάθεια του εβραϊσμού να πλήξει καίρια τον Ελληνισμό, επικεντρώνοντας μία αδυσώπητη πολεμική εναντίον του, εντοπίζεται κατά τον Α' μ.Χ. αιώνα. Η κρίσιμη καμπή που αντιπροσώπευε η χρονική εκείνη περίοδος για τον Ελληνικό Κόσμο, σε συνάρτηση με το γεγονός της παρακ-αιακής καθιζήσεως στην οποία είχε περιέλθει πλέον ο Ελληνισμός, αποτελούσαν για τον «περιούσιο λαό» την πολυπόθητη ευκαιρία, προκειμένου να επιχειρήσει ανεμπόδιστος την επίτευξη του στόχου του. Στόχος ο οποίος ταυτιζόταν με την εξάπλωση των εβραϊκών-μεσσιανιστικών ιδεών του, με οικουμενικές διαστάσεις, την οποία έθεσε σε εφαρμογή ο διεθνής χριστιανισμός.

Μέχρι εκείνη τη χρονική περίοδο, ο αιώνιος εβραϊός αντιμετώπιζε ένα ανυπέρβλητο εμπόδιο, το οποίο ήταν ο ελληνικός τρόπος σκέψεως. Το ελληνικό πολιτιστικό ρεύμα πραγματικά αποτελούσε ένα ιδεολογικό αντίβαρο που α-ντιστεκόταν σθεναρά στα εβραϊκά μεσσιανικά σχέδια. Αυτό το έκλαμπρο πνευματικό φως εκλήθη ο ιουδαιοχριστιανισμός να αφανίσει «δια πυρός και σιδήρου». Από τότε έως και σήμερα, η σιωνιστική Λερναία Ύδρα επέφερε την υποδούλωση του Ελληνισμού και, κατ' επέκταση, του Λευκού Ανθρώπου, στις εξουσιαστικές βλέψεις της.

Έκτοτε συντελείται η ιστορική μετάβαση από τον αρχέγονο «ευαγγελικό κομμουνισμό» στη σημερινή κατάσταση του αστικοποιημένου χριστιανικού κόσμου. Πρόκειται για μία κατάσταση όπου η εκκλησία, έχοντας αποκτήσει κοσμικές αρμοδιότητες, ρυθμίζει από κοινού με την πολιτική εξουσία την «καθεστηκυία τάξη», μία κοινωνία την οποία ο χριστιανισμός δια των εκπροσώπων του έχει αναλάβει να υπηρετήσει πιστά, ως εξουσιαστικό παράγωγο του μεσσιανισμού, γεγονός άλλωστε που επιμαρτυρεί και την αλλότρια προέλευση του.

Εστιάζοντας το ενδιαφέρον στο οξύτατο θέμα της ιουδαιοχριστιανικής συμπλεύσεως, εφιστάται η προσοχή του αναγνώστη στο γεγονός ότι θα πρέπει να γίνει μία σαφής διάκριση αφ' ενός ανάμεσα στην συγκινητική συμβολή κάποιων φωτισμένων από το Φως της ελληνικής παιδείας ρασοφόρων, οι οποίοι μόχθησαν και θυσιάσθηκαν για την Εθνική Αφύπνιση και αφ' ετέρου στους μισέλληνες ιερείς και θεολόγους, οι ιδέες των οποίων είναι ασυμβίβαστες προς τις αρχές του Ελληνισμού. Τι σχέση ιδεολογική ή πνευματική μπορεί να έχει ο Κοσμάς ο Αιτωλός, ο οποίος γκρέμιζε εκκλησίες για να χτίσει σχολεία και να ανάψει το δαυλό του πατριωτισμού στο σκλαβωμένο γένος, με τους οασοφορεμένους αγύρτες που εκμεταλλεύονταν στο έπακρο τη λαϊκή αφέλεια και άγνοια; Πώς μπορεί να συσχετισθεί το ηρωικό παράδειγμα του Παπαφλέσσα ή του Αθανασίου Διάκου, εκφραστών του μαχόμενου Ελληνισμού, με το ιουδαιογιαχβικό θρησκευτικό πνεύμα;

Ασφαλώς και δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι διαπρεπείς φιλόσοφοι και εν γένει πνευματικές φυσιογνωμίες, εμ-3αθύνοντας στην αρχαία ελληνική σκέψη και θρησκεία, απεκήρυξαν τον χριστιανισμό (λ.χ. ο Αμμόνιος Σακκάς, ο Ζολταίρος, ο Νίτσε κ.α.), ενώ οι χριστιανοί έσπευσαν να καταστρέψουν τα συγγράμματα του Ιουλιανού, και ιδιαιτέρως το «Κατά Γαλιλαίων», διότι τα επιχειρήματα του ήταν τόσο μεστά και πειστικά, ώστε και μόνο το σύγγραμμα αυ-το να αποτελέσει αίτιο μεταστροφής πολλών χριστιανών και πάλι προς την Πατρώα Λατρεία.

Δεν κρίνεται σκόπιμο να γίνει στο σημείο αυτό μνεία στις χαώδεις αντιφάσεις της ιουδαιοχριστιανικής διδασκαλίας, ούτε θα καταπιαστεί η παρούσα μελέτη με την περίπτωση των Ευαγγελίων, που στην ουσία πρόκειται για συρ-οαφή απλοϊκών και συχνά αντικρουόμενων κειμένων, τα οποία ανήκουν σε διαφορετικούς συντάκτες. Η ανομοιογένεια τους άλλωστε το αποδεικνύει.

Λόγοι σεβασμού της Αλήθειας και της ιστορικής πραγματικότητας επιβάλλουν να ομιλούμε περί ιουδαιοχριστιαν-

νισμού κι όχι απλά περί χριστιανισμού. Ο χριστιανισμός, απαλλαγμένος από το ιουδαϊκό του περίβλημα, δεν έχει περιεχόμενο. Προσδιορίζεται και αποκτά νόημα μόνο ενστερνιζόμενος τις ιουδαϊκές παραδόσεις, από τις οποίες άλλωστε έλκει και την καταγωγή του.

Περί των εβραϊκών καταβολών της χριστιανικής θρησκείας δεν αποφαινόνται μόνο οι πολέμιοι της. Την εβραϊκή προέλευση του χριστιανισμού ομολογεί και ο ίδιος ο ανώτατος άρχων της «ορθόδοξης» χριστιανικής εκκλησίας. Ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος, ο οποίος σε επίσημο μήνυμα που εξέδωσε στα πλαίσια της Γ Ακαδημαϊκής Συναντήσεως Ορθοδοξίας και Ιουδαϊσμού (το γεγονός αυτό έλαβε χώρα στην Αθήνα, από 21-24 Μαρτίου 1993), ανέφερε μεταξύ των άλλων και τα εξής αποκαλυπτικά: «... Η κοινή πνευματική προέλευσις Χριστιανών και Ιουδαίων, φαίνεται σήμερον περισσότερο παρά ποτέ άλλοτε». Επ' αυτού, φρονούμε ότι κάθε ακραιφνής Έλληνας θεωρεί τον εαυτό του θιγόμενο, υπό την έννοια ότι ουδείς εξ' ημών επιτρέπει σε θρησκευτικούς λειτουργούς οιασδήποτε θρησκείας να ομιλούν εξ' ονόματος του Ελληνισμού και να ισχυρίζονται την ύπαρξη κοινού πνευματικού υποβάθρου των Ελλήνων με τον ιουδαϊσμό!

Και η απλουστέρα ακόμη ιστορική αναδρομή στη βυζαντινή ιστορία, καταδεικνύει τη σύγκρουση δύο αμετάκλητα αντίθετων κοσμοθεωριών, που αποτελούσαν ταυτόχρονα δύο ασυμβίβαστα ιδεολογικά συστήματα. Πρόκειται γι' αυτό του βυζαντινού προτύπου, που προσελάμβανε σαφή θεοκρατική δομή, καθώς και εκείνο του ελληνικού τρόπου σκέψεσθαι, το οποίο ανέσυρε από την άβυσσο της Λήθης το Αρχαίο Κλασικό, κι όχι μόνο, πρότυπο, επιδιώκοντας να εδραιώσει το νεοσύστατο Ελληνικό κράτος στα στέρεα θεμέλια των πανάρχαιων γηγενών παραδόσεων.

Θεωρείται βέβαιο ότι εάν ο Ελληνισμός δεν τελούσε υπό την κυριαρχία του τούρκου δυνάστη, κατά την περίοδο που απ' άκρου εις άκρον της Ευρωπαϊκής Ηπείρου εκδηλωνόταν το φαινόμενο της Αναγεννήσεως, θα προσέδιδε στην αναγεννησιακή διεργασία μία άλλη τροπή, πιο δυναμική, περισσότερο ουσιαστική, συμβάλλοντας καίρια στην επαναφορά των αληθινών αρχαιοελληνικών αξιών. Όμως η υποδούλωση εξανέμιση αυτή την ελπίδα, με αποτέλεσμα η παγίωση του ιουδαιοχριστιανισμού να επιφέρει έναν επώδυνο αφελληνισμό, ο οποίος εκδηλώθηκε σε κάθε τομέα, διαβρώνοντας την ακραιφνή ελληνική συνείδηση.

Σήμερα, αργά αλλά σταθερά, επέρχεται η αποκάλυψη της Αλήθειας και η συνειδητοποίηση των αιτίων και των συνθηκών κάτω από τις οποίες επικράτησε τόσο έντεχνα ένα ξένο ανθελληνικό δόγμα, περιβεβλημένο με το μανδύα της αγιοσύνης και της αγαθότητας. Όταν ο άνθρωπος, που τώρα τόσο βέβηλα κατοικεί αυτή την Ιερή Γη, θελήσει να μάθει την Ιστορία του, την Καταγωγή του και τις Πανάρχαιες καταβολές του, θα Αναγεννηθεί ως Έλλην. Τότε, λοιπόν, θα επέλθει η μετουσίωση του σε Έλληνα-θεματοφύλακα μίας Ιερής προαιωνίας παρακαταθήκης, αρχέγονες παραδόσεις θα προσελκύσουν και πάλι τις θεϊκές δυνάμεις σε αυτόν τον Ιερό Τόπο και τη Γη των Ελλήνων, η Γη του Φωτός θα ακτινοβολήσει και πάλι αιώνια.

Θα ακτινοβολήσει και πάλι το Φως εκείνο που έσβησε το 48 μ.Χ., όταν οι σκοταδιστές παρέδιδαν στις φλόγες τη Μεγάλη Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας, καταστρέφοντας ολοσχερώς 700.000 τόμους πνευματικού έργου, έναν αληθινό πολιτιστικό θησαυρό. Το 290 η ίδια τύχη επιφυλάσσεται και στη Μικρή Βιβλιοθήκη της πόλεως. Μία ακόμη προσπάθεια των ιουδαιοχριστιανών να εξαλείψουν το πνευματικό φως, το οποίο αντιπροσωπευόταν από την Ελληνική Γνώση.

Εν κατακλείδι, για να μη μακρυγορούμε, η αλλοπρόσαλλη θρησκευτική δοξασία αφελών ανθρώπων και μισόζω-ων μεσαιωνιστών δεν μπορεί να έχει καμμία σχέση με την ελληνική ταυτότητα. Η αβυσσαλέα αυτή ιδεολογική αντίθεση μεταξύ Ελληνισμού και Ιουδαιοχριστιανισμού, καθρεφτίζεται επίσης ευκρινώς στα λόγια του ανθέλληνα Γεννάδιου Σχολάριου, του γνωστού καταστροφέα των συγγραμμάτων του Γεωργίου Πλήθωνα, ο οποίος είχε το απύθμενο θράσος να δηλώσει ότι «μπορεί να μιλάω την ελληνική γλώσσα αλλά είμαι μόνο χριστιανός».

Το διαστροφικό πνεύμα του Κύριλλου ο οποίος, με τη συνεργεία παθιασμένων ρασοφόρων, κατακρεούργησε στην Αλεξάνδρεια την Ελληνίδα φιλόσοφο Υπατία, δεν μπορεί να έχει κανένα κοινό στοιχείο με την Ολύμπια Θρησκεία των πνευματικών τιτάνων που ανύψωσε την Ελλάδα και τον Πολιτισμό. Πρέπει επιτέλους να καταστεί απόλυτα ευκρινές ότι ο χριστιανισμός συνιστά άρνηση του Ελληνισμού.

Οι Ελληνικές πολιτικο-θρησκευτικές παραδόσεις θα λάμπουν και πάλι με την αποκατάσταση της Αλήθειας και της Ιστορικής πραγματικότητας. Θα λάμπουν για να αντανακλούν, με την απαστράπτουσα λάμψη τους, το Μεγαλείο του Ελληνισμού, το τόσο προδομένο και λησμονημένο από τους ανθέλληνες, τους απογόνους και συνεχιστές των ανο-σιουργημάτων εκείνων που προέτρεπαν τον πληθυσμό της Κωνσταντινουπόλεως να υποταχθεί στις ορδές των Οθωμανών χωρίς να προβάλλει καμμία απολύτως αντίσταση, γιατί «ήταν θέλημα Θεού η πόλις να τουρκέψει». Είναι οι ίδιοι εξομώτες που απέκοψαν κάθε ελπίδα βοήθειας από τη Δύση κατά τις κρίσιμες, όσο και τραγικές ώρες της πολιορκίας, γιατί δεν τους το... επέτρεπε ο Γιαχβέ και το... φιλιόκβε.

Αιώνες νωρίτερα οι ησυχαστικές έριδες, πολιτικοθρησκευτικές διαμάχες που εκδηλώθηκαν κατά το 1393 μ.Χ., είχαν ήδη υποσκάψει επικίνδυνα τα θεμέλια του Βυζαντίου. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, το χριστιανικό Βυζάντιο παραδόθηκε αβοήθητο και εσωτερικά υπονομευμένο από τους ανθέλληνες ρασοφόρους στις τουρκικές ορδές. Και ασφαλώς δεν μπορεί να θεωρηθεί συγκυριακό το γεγονός ότι ο μισέλληνας Σχολάριος ήταν ο πρώτος που αναδείχθηκε στον Πατριαρχικό Θρόνο υπό τουρκική κυριαρχία. Η αναρρίχηση του αυτή αποτελούσε την ανταμοιβή του για τη διαβρωτική, υπέρ των τούρκων, στάση, την οποία επέδειξε το ιερατείο υπό την καθοδήγηση του, κατά τη διάρκεια της Πολιορκίας και της Αλώσεως... Για την αποδεδειγμένη χριστιανική προδοσία στο θέμα της αλώσεως της Κων-

σταντινουπόλεως θα πραγματοποιηθεί εκτενής αποκαλυπτική αναφορά σε ειδικό κεφάλαιο, παρακάτω.

Παρά ταύτα, η χριστιανική εκκλησία επιχειρεί σήμερα να αποκρύψει τον ανθελληνικό και ιουδαϊκό προσανατολισμό της, διατεινόμενη ότι εκπροσωπεί μία αλλότρια προς τον εβραϊσμό θρησκευτική κίνηση. Ωστόσο οι χριστιανοί, ιερά από κάποιες στενά δογματικές θεολογικού χαρακτήρα αντιθέσεις, ταυτίζονται ιδεολογικά με τον εβραϊσμό, η Παλαιά Διαθήκη του οποίου αποτελεί ιερό βιβλίο και πηγή εμπνεύσεως και για το χριστιανισμό. Αμφότερες οι θρησκείες είναι δογματικές, διεθνιστικές και υπερβατικές. Επιπλέον υπάρχει ταύτιση στην αναγνώριση της θεότητας, όσο και στην παραδοχή της εκλεκτικότητας του «περιούσιου λαού». Αμφότερα τα δόγματα υποστηρίζουν ότι η δημιουργία του Κόσμου προέκυψε από τη θέληση του Θεού, ενώ εκφράζεται παράλληλα και η αντίληψη της ισοπεδωτικής ισότητας όλων των ανθρώπων. Υπάρχει, επίσης, ταύτιση στη θέση ότι η πίστη πρέπει να συνοδεύεται από την ταπείνωση και τις ικεσίες.

Η ανάγκη της καταφυγής σε κάποια ανώτερη ύπαρξη, η φανταστική επινόηση μίας άυλης δυνάμεως που κατέχει -οοστατευτικό και εξουσιαστικό ρόλο στην ανθρώπινη κοινωνία, υπήρξε πάντοτε μέσα στους αιώνες το εύρημα των αδυνάτων της ζωής, όλων εκείνων που διακατέχονται από συμπλέγματα κατωτερότητας απέναντι στην επιβλητική αντίληψη του αυτοκυρίαρχου ανθρώπου. Σχετικά με αυτό τον φόβο του κλυδωνιζόμενου ανθρώπου ν' αναγνωρίσει την παντοδυναμία του και να σταθεί με αγέρωχο βλέμμα απέναντι στα γεγονότα, ο εκφραστής της Ανωτερότητας του

Ανθρώπου Φ. Νίτσε, διατείνεται ότι «Το αίσθημα της δυνάμεως, όταν καταλάβει ξαφνικά και κυριαρχικά τον άνθρωπο. του γεννά την αμφιβολία προς το πρόσωπο του. Δεν τολμά να διανοηθεί τον εαυτό του ως αιτία αυτού του θαυμαστού αισθήματος της δύναμης κι έτσι αποδίδει την προέλευση της σε ένα ισχυρότερο πρόσωπο, σε μία θεότητα. Η Θρησκεία είναι ένα είδος φόβου και δέους του ανθρώπου μπροστά στον εαυτό του. Αλλά επίσης είναι και ένα εξαιρετικό αίσθημα ευτυχίας και ύψους...». Επίσης, ο Ν. Καζαντζάκης, υμνώντας τον άνθρωπο στο βιβλίο του «Ασκητική», αναφέρει: «Κάθε θρησκεία, υψώνοντας σε λατρεία μία από τις αρχέγονες όψεις τούτες του Θεού, στενεύει την καρδιά και το νου μας. Η ουσία του Θεού μας είναι ο ΑΓΩΝΑΣ. Μέσα στον αγώνα τούτον ξετυλίγονται και δουλεύουν ο πόνος, η χαρά κι η ελπίδα».

Η εποχή μας, μία περίοδος βαθιάς κρίσεως, αλλά και γόνιμου προβληματισμού, παρέχει την ευκαιρία σφυρηλατήσεως μίας νέας πίστεως κι ελπίδας στο μήνυμα του ανωτέρου ανθρώπου. Το φωτεινό αυτό μετέωρο, ο άνθρωπος της κάθε εποχής μπορεί να το προσεγγίσει, υπερβαίνοντας τη μετριότητα του εσωτερικού του εαυτού, πριν αυτή τον καθλώσει σε ένα τέλμα. Το δουλοπρεπές προσκύνημα ενός αμφίβολου Θεού υπήρξε το αποτέλεσμα της πτώσεως του ανθρωπίνου όντος, υπήρξε ο εκφυλισμός της αντίληψης του για το θείο. Εδώ η πτώση δεν εκλαμβάνεται σαν έννοια με θεολογικό περιεχόμενο, αλλά σαν έννοια φθοράς. Την ανίχνευση των συνεπειών της πτώσεως που συνεπάγεται την καθίζηση του ανθρωπίνου παράγοντα στη φθαρτή φυσική τάξη, είναι σε θέση να επιφέρει ο ενστερνισμός των αναστασιακών ελληνικών αξιών, καθώς και η αποδοχή της Νιτσεικής θεωρίας του Θεϊκού Ανθρώπου, η οποία εί-, ου απόλυτα συνυφασμένη με πανάρχαιες μυστηριακές παραδόσεις. Η επανάκτηση της ανώτερης και άφθαρτης πνευματικής υποστάσεως, θα συντελεσθεί μόνο εάν το ανθρωπινό ον επανασυνδεθεί με τη Θεϊκή Τάξη, όπως την προσδιόρισε ο Ηράκλειτος, αναπτύσσοντας στο έπακρο τις πνευματικές δυνατότητες, μέσα από τη διαδικασία της μύσεως στις αρχέγονες πνευματικές και θρησκευτικές παραδόσεις του Ελληνισμού.

Ο Ελληνικός κώδικας Αξιών, αναδεικνύοντας την πνευματική οξυδέρκεια, καλλιεργώντας το «Γνώθι σ' αυτόν» και εγκωμιάζοντας τη σωματική ρώμη, καμμία σχέση δεν μπορεί να έχει με τη δόλια διδασκαλία του οίκτου και τη λατρευτική αποθέωση του αδυνάτου, η οποία υπερβαίνει κάθε όριο νοσηρότητας. Ενστερνιζόμενος ο χριστιανισμός αυτές τις κοσμοπολίτικες αντιλήψεις που ανέδειξε η Σιών για να κλονίσει τα υγιή θεμέλια κάθε Πολιτισμού, έχει πα-οαβιάσει τον αιώνιο νόμο που διέπει τις φυσικές αξίες. Αυτές προσδιορίζουν την ανωτερότητα της Ελληνικής Φυ-της, ενώ παράλληλα παρέχουν τη δυνατότητα για τον οριστικό απεγκλωβισμό από τον ιστό της ιουδαιοχριστιανικής συνωμοσίας. Όταν ο πνευματικός τιτάνας Φ. Νίτσε υποστηρίζει ότι «Οι εβραίοι είναι ο πιο καταστροφικός λαός στην ανθρώπινη ιστορία. Έχουν παραποιήσει το ανθρωπινό γένος σε τέτοιο βαθμό, που ακόμη και σήμερα ο χριστιανός απορεί να αισθάνεται αντιεβραίος, χωρίς να συνειδητοποιεί ότι ο ίδιος αποτελεί την τελική εβραϊκή συνέπεια», δίνει την αποστομωτική απάντηση σε κάθε αφελή ή αργυρώνητο υπερασπιστή του ιουδαιοχριστιανικού κατεστημένου, ίου επιδιώκει να εξαγνίσει τη χριστιανική πλάνη από το εβραϊκό δηλητήριο.

Εάν ο ιστορικός ερευνητής εντρυφήσει στα γεγονότα, θα διαπιστώσει ότι το ιουδαιοχριστιανικό κατεστημένο εναντιωνόμενο για τα προσχήματα στον εβραϊσμό (φραστικού και μόνο χαρακτήρα), μεθόδευσε την ανενόχλητη εξαπλώση του ανά την Ευρώπη. Η αφομοίωση των εβραίων από το χριστιανισμό, ανά τους αιώνες, υπήρξε η βασική αιτία διασώσεως της σιωνιστικής αράχνης στον ευρωπαϊκό χώρο. Ας μη λησμονούμε άλλωστε ότι οι χριστιανοί υπήρξαν εκείνοι που γιγάντωσαν οικονομικά τον εβραϊσμό κατά το Μεσαίωνα, όταν η καθολική εκκλησία αφαίρεσε από τους πιστούς της το δικαίωμα του δανεισμού χρημάτων με τόκο, προνόμιο το οποίο περιήλθε στη δικαιοδοσία των εβραίων, οι οποίοι και το άσκησαν κατ' αποκλειστικότητα.

Πέραν όμως αυτών, ο αναγνώστης, αλλά κυρίως ο εμβριθής μελετητής, δεν μπορεί να παραβλέψει τη διαπίστωση ότι ιουδαϊσμός και χριστιανισμός έχουν κοινό υπόβαθρο αλλά και σημείο αναφοράς την Παλαιά Διαθήκη, η οποία, ως εβραϊκής εμπνεύσεως σύγγραμμα, εμπεριέχει τις βασικές αρχές των δύο αυτών θρησκειών. Σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη, ο Θεός υφίσταται ως υπερφυσικό και υπερλογικό ον, σαφώς πέραν του κόσμου τούτου, υπάρχει προ του Κόσμου και επιδίδεται στη δημιουργία του κόσμου εκ του μηδενός, δημιουργώντας ένα διϊσμό κόσμων (τον

άκτιστο και τον κτιστό, όπου ο κτιστός είναι το αποτέλεσμα της εκπτώσεως του άλλου κόσμου). Δια της αφελούς αυτής ιουδαιοχριστιανικής θεωρίας, ο άνθρωπος και η εθνική κοινότητα κατ' επέκταση καθίστανται έρμαια της «θεϊκής βουλήσεως», που με μοιρολατρική εγκαρτέρηση αναμένουν τη σωτηρία τους από τον «πανάγαθο Θεό».

Η επινόηση δε του «παραδείσου» και της «κολάσεως» συμπληρώνουν το όλο πρότυπο με κινδυνολογικές προεκτάσεις και ενσπείροντας το δέλεαρ αλλά και τον φόβο στον παθητικοποιημένο πιστό.

Επίσης, όσον αφορά κοσμοπολίτικα κηρύγματα του Σαούλ ή Παύλου της μορφής «δεν υπάρχει διάκριση μεταξύ Έλληνας ή Ιουδαίου», οι Έλληνες θα πρέπει να αντιτάξουν την πανάρχαια επιταγή «Πας μη Έλλην Βάρβαρος», προσδίδοντας βέβαια στον όρο «Έλλην» ένα ευρύ ιδεολογικό, αλλά και ηθικό-θρησκευτικό περιεχόμενο. Ας καταστεί αντιληπτό ότι ο Ελληνισμός δε δανείζεται αλλότριους και φθονερούς Θεούς από το διεφθαρμένο εβραϊκό ιερατείο, γιατί πάντα είχε τη δική του ανώτερη αντίληψη για το θείο και διέθεται τη λατρεία του, την οποία είχε συνυφάνει με τις αρχέγονες παραδόσεις του.

Καταλήγοντας, ας ακούσουμε τη στεντόρεια φωνή του οραματιστή του Νέου Ελληνισμού Περικλή Γιαννόπουλου, ο οποίος, μέσω των Απάντων του, μας διαμνύνει: «Αδύνατον πλέον να ψευδόμεθα και να αυτοκτονούμε Εθνικώς, κρύβοντας την δύναμιν του Ελληνισμού μας χάριν του Χριστιανισμού». Κι ακόμη προσθέτει: «Εάν δεν μπορείτε να αι-σθάνεσθε ότι είσθε Έλληνες, παρά μόνον μέσα από το πάπλωμα του Χριστιανισμού σας, τότε ερρέτω τέτοιος Ελληνισμός. Διότι τότε ο Ελληνισμός σας είναι νεκρός».

Περί της ιουδαϊκής καταγωγής του χριστιανισμού αποφαινόνται, όμως, και διαπρεπείς επιστήμονες. Ιδού τι αναφέρει ο ομότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών Σάββας Αγουρίδης, περί των κοινών ριζών Χριστιανισμού-Ιουδαϊσμού, σε άρθρο του σε καθημερινή εφημερίδα, το οποίο και παραθέτω ως επίλογο αυτού του εισαγωγικού προοιμίου:

«Πρέπει κάποιος να είναι αγράμματος και να αγνοεί πως αρχικά ο χριστιανισμός ήταν μία ιουδαϊκή θρησκευτική μερίδα. Ανεξάρτητη θρησκεία έγινε ο χριστιανισμός, κατά τους ορισμούς της θείας πρόνοιας, κάτω από πολύ γνωστές σε όλους μας συνθήκες, οι κυριότερες εκ των οποίων είναι ο ιδιαίτερος προφητικός δυναμισμός του χριστιανισμού, οι συνθήκες πλήρους περίπου καταστροφής του ιουδαϊκού έθνους από τη Ρώμη κατά τις ιουδαϊκές επαναστάσεις του 70 και 135 μ.Χ., η επικράτηση του εξ' εθνών στοιχείου μέσα στις πρώιμες χριστιανικές εκκλησίες και, για να αντιληφθεί ο αναγνώστης για ποιο πράγμα μιλάμε, όταν παρουσιάζουμε τον χριστιανισμό ως αρχικά μία αίρεση μεταρρυθμιστική του ιουδαϊσμού, του προτείνουμε να λάβει υπ' όψη του κάποια κατ' επιλογήν βασικά παραδείγματα επί του θέματος που μας απασχολεί εδώ από την ίδια την Καινή Διαθήκη: Ο Παύλος π.χ, όπως πολύ καθαρά φαίνεται από τα κεφ. 9-11 της προς Ρωμαίους επιστολής του, στα μέσα του α' αιώνα μ.Χ., δεν μπορεί να φανταστεί την ε-σχατολογική ολοκλήρωση της Εκκλησίας χωρίς τους Ιουδαίους. Ο ίδιος μας πληροφορεί ότι αυτή ήταν, έτι περισσότερο, η άποψη των λοιπών Αποστόλων και ηγετών. Εξ' άλλου ο Ματθαίος, που γράφει τρεις δεκαετίες μετά τον Παύλο, παρουσιάζει τον χριστιανισμό ως μία ερμηνεία του ιουδαϊσμού ορθότερη από εκείνη που πρότειναν άλλες ιουδαϊκές θρησκευτικές ομάδες. Τέλος, το Ευαγγέλιο του Ιωάννη και η Α' Επιστολή Ιωάννου δείχνουν πως, περί το τέλος του α' αιώνα μ.Χ., σε ορισμένες περιοχές της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, είχε αρχίσει η ρήξη μεταξύ Συναγωγής και Εκκλησίας, γύρω από το θέμα του προτεινόμενου από την Εκκλησία εξ' ουρανού Μεσσία Ιησού και της κοινότητας του ως οικουμενικής μυστηριακής κοινότητας, κάτι δηλαδή που έθιγε τις εθνικές επιδιώξεις του ιουδαϊσμού.

Από τα παραδείγματα που ήδη αναφέραμε, αντιλαμβάνεται ο καθένας ότι αρχικά ο ιουδαϊσμός και ο χριστιανισμός δεν παρουσιάζονταν ως αντίπαλοι και ότι η ρήξη και ο χωρισμός τους συνιστά μία ιστορική πορεία που άρχισε στο δεύτερο μισό του α' αιώνα μ.Χ. κι ολοκληρώθηκε αρκετά αργότερα, προφανώς από το γεγονός ότι όλο και περισσότεροι εθνικοί και λιγότερο Ιουδαίοι ενδιαφέρονταν για τη χριστιανική άποψη περί του Μεσσία και περί της βασιλείας του Θεού. Μέχρι και τον 3ο και 4ο αιώνα μ.Χ. επιβιώνουν μέσα στην ευρύτερη ελληνίζουσα χριστιανική εκκλησία ποικίλες ιουδαιοχριστιανικές ομάδες, όπως βλέπουμε από συγγράμματα κυρίως του Ιερωνύμου και του Επι-φανίου επισκόπου Σαλαμίνας της Κύπρου.

Βασικά, ο χριστιανισμός κληρονόμησε τη Θεολογία της Παλαιάς Διαθήκης, την κεντρική περί του Θεού αντίληψη που βρίσκουμε στα ιστορικά, προφητικά και σοφολογικά βιβλία του Ισραήλ. Ο Θεός δε σχετίζεται με κάτι που ο άνθρωπος φέρει ήδη εντός του, ούτε με μεταφυσικές θεωρίες περί αισθητού και μη αισθητού κόσμου. Με την έννοια αυτή, ο Θεός της Παλαιάς Διαθήκης διακρίνεται σαφώς από τους Θεούς της γονιμότητας άλλων θρησκειών και από τις θεότητες του Ελληνισμού. Κι ο χριστιανισμός υιοθέτησε αυτή την αντίληψη περί Θεού και της σχέσης του προς την ιστορία.

Όλοι οι δογματικοί αγώνες της εκκλησίας από τον 4ο έως τον 8ο μ.Χ. αιώνα εναντίον ποικίλων νέων θεολογικών προτάσεων, από μέρους κυρίως του Ελληνισμού, χαρακτηρίζονται από την προσπάθεια διατήρησης της Ελληνικής περί του Θεού άποψης, σε σχέση με την ανθρώπινη ιστορία.

Το γεγονός ότι η Παλαιά Διαθήκη, δηλαδή η Αγία Γραφή του ιουδαϊσμού, αποτελεί τμήμα της χριστιανικής Αγίας Γραφής, καθώς και το ότι η υπεράσπιση του χριστιανικού δόγματος στηρίχθηκε πάνω σε κείμενα προερχόμενα είτε από την Παλαιά είτε από την Καινή Διαθήκη, μιλάει από μόνο του για την κοινή περί Θεού αντίληψη των δύο θρησκειών.

Βέβαια η σύνδεση αυτή δεν οφείλεται μόνο στο ότι ο Ιησούς, οι Απόστολοι, οι αρχικοί θεμελιωτές του χριστιανισμού ήσαν Ιουδαίοι. Ούτε σε μία ασυμφιλίωτη αντίθεση προς ελληνικές θεολογικές και φιλοσοφικές απόψεις περί

του Θεού προς τις οποίες τόσο η Εκκλησία, όσο και κάποιοι κλάδοι του ιουδαϊσμού, σιγά-σιγά προσήγγισαν.

Ο ιστορικός παράγοντας ο οποίος κατ'εξοχήν ενίσχυσε την περί Θεού αντίληψη της Παλαιάς Διαθήκης μέσα στην αρχική χριστιανική θεολογία ήταν κυρίως η εμφάνιση και η εξάπλωση του Γνωστικισμού, ακόμα και μέσα στην Εκκλησία κατά τους 3 και 4 πρώτους αιώνες της εκκλησιαστικής ζωής. Ο Γνωστικισμός πίστευε ότι ο θεός κόσμος είναι εχθρικός προς το δικό μας κόσμο και προς την ανθρώπινη ιστορία. Η σωτηρία για τον Γνωστικισμό είχε ιστο-οική διάσταση μόνο κατά τούτο, ότι ως λύτρωση του ανθρώπου εθεωρείτο η απαλλαγή του από την ιστορία και η Δεσάβαση σε έναν άλλο θεό και ουράνιο κόσμο, έξω από την ιστορία. Ήταν εντελώς αντι-ιστορικός ο Γνωστικισμός και η Εκκλησία κατά τους τρεις πρώτους αιώνες της πορείας της στηρίχθηκε κυρίως στην Παλαιά Διαθήκη και στην ιερί Θεού και ιστορίας αντίληψη της για να αποκρούσει το Γνωστικισμό από τους κόλπους της. Έτσι, η Π. Διαθήκη και ο Θεός της έγινε ο στύλος και το εδραίωμα της παραπέρα θεολογικής εξέλιξης του χριστιανισμού.

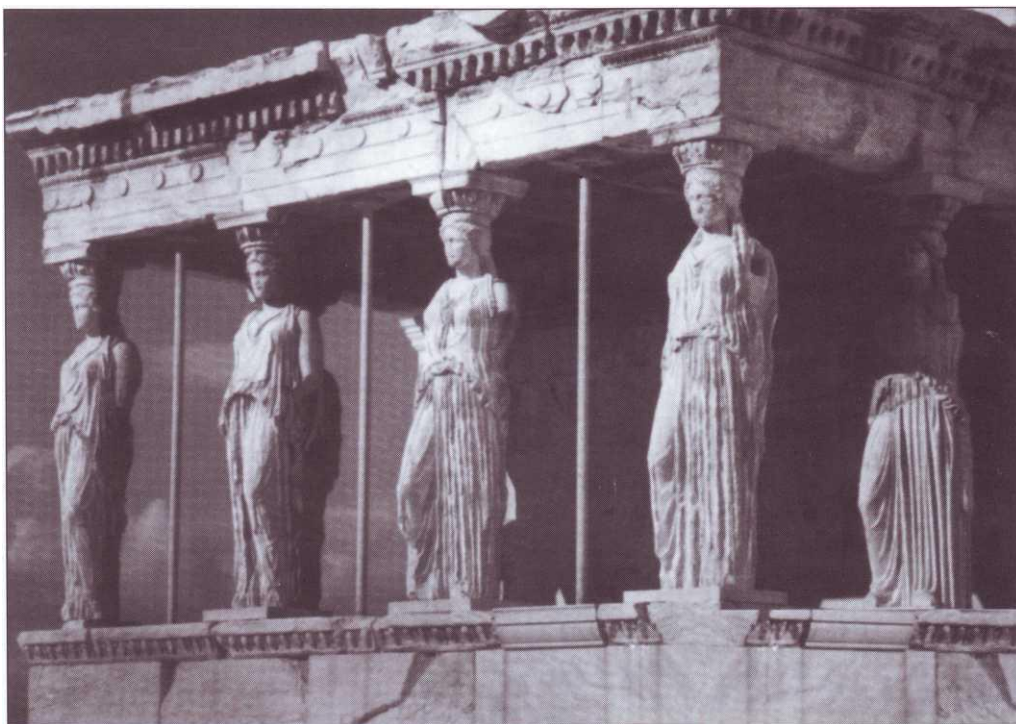
Δεν επιτρέπουν τα όρια, μέσα στα οποία γράφεται αυτή η σύντομη τοποθέτηση στο θέμα, για να αναπτυχθούν -ζοαπέρα οι σχέσεις των δύο θρησκειών σε άλλους θεολογικούς χώρους. Ιδιαίτερα, ο ιουδαϊσμός επηρέασε τοχρι-ιπανισμό με τον Αποκαλυπτικό τελικά προσανατολισμό του, την προφητικής έμπνευσης ηθική του κ.τ.λ. Εκεί που εί- ζ. οανερή η διάσταση μεταξύ των δύο θρησκειών είναι ότι στο χριστιανισμό ο Νέος Ισραήλ, η Εκκλησία, προσδιο-ιεται όχι εθνικά αλλά μυστηριακά».

Καταλήγοντας, θα πρέπει να τονισθεί ότι ανέκαθεν οι Έλληνες είχαν τη δική τους ανώτερη αντίληψη περί του θεί-αι, διέθεταν τη λατρεία τους, τα βάθρα των υψηλών δοξασιών τους. Στη δόλια και φιλοσοφικά σοφιστικού χαρακτή-οα προσπάθεια που διεξάγουν σκοτεινοί κύκλοι προκειμένου να εμφανίσουν ολόκληρη την ανθρωπότητα ως πιστεύ-ο'ύσα στην αυτή κατ' ουσίαν θρησκεία κι έχουσα τον αυτόν πολιτισμό, απαντούμε με τη διαχρονικής αξίας επιταγή m ι προγόνων μας «Εκάς οι βέβηλοι».

Το βιβλίο αυτό αποκαλύπτει, εν ολίγοις, τον ρόλο του σκοτεινού εκείνου εξουσιαστικού ιερατείου που αναγόρευσε εαυτό σε εκπρόσωπο του Θεού και εν ονόματι αυτού του αυτοπροσδιορισμού του, απαιτεί, «ελέω Θεού», πλέον, m: τους πάντες συμμόρφωση και υποταγή στις αποφάσεις του.

Εκτρέποντας την θεοσεβεία σε δεισιδαιμονία και θρησκοληψία, έχοντας αποϊεροποιήσει οτιδήποτε θείο και αγνό, καλλιεργώντας τον φόβο έναντι του τιμωρού Ιεχωβά, το επαγγελματικό ιερατείο ανήγαγε την θρησκεία σε κινδυνο-Χογικό και εκβιαστικό μηχανισμό για τον νοητικό έλεγχο των μαζών, με όλες τις συνακόλουθες συνέπειες. Κάτω α-ικ αυτές τις συνθήκες, επήλθε ο θρησκευτικός και πνευματικός εξεβραϊσμός ολοκλήρου του κόσμου, δολοφονώ-ίτίας για μία ακόμη φορά, μετά τους εβραίους, τον Άριο Ιησού και διαστρεβλώνοντας την αρχαιοελληνικών καταβο- ι διδασκαλία του.

Σε μία εποχή όπου οι πάντες υποτάσσονται στην δύναμη του χρήματος και πειθαναγκάζονται από την ανίερη συ-νωμοσία των συμφερόντων, έχουμε την δύναμη να καταγγείλουμε την εκκλησία για συμπόρευση με τον εβραϊσμό <αι τις σατανοποιούς δυνάμεις που καλλιεργούν το πνευματικό σκότος. Γιατί όπως είχε αναφέρει και μία μεγάλη πο-λ.τικοστρατιωτική φυσιογνωμία του 20ου αιώνα, ο κόσμος θα ήταν πολύ καλύτερος εάν δεν υπήρχε ο ιουδαιοχρι-σ/ισμός και η σύφιλη...

Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ

Μία ξενόφερτη θρησκεία που επιβλήθηκε και αναδείχθηκε εξ' ολοκλήρου από εξουσιαστικές σκοπιμότητες, έλκοντας την καταγωγή της από τα πιο μαύρα σκοτάδια της μοχθηρής σημιτικής εβραϊκής ψυχής, ήταν αδύνατο να μην προκαλέσει ολέθριες συνέπειες στην πορεία του Ελληνισμού. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, στοιχειώδης συνέπεια προς την ιστορική αλήθεια επιβάλλει να αποκαλούμε το χριστιανικό αμάλγαμα «ιουδαιοχριστιανισμό». Σήμερα το μισελληνικό κρατίδιο που κατ' επιφαση εκφράζει την πολιτική αποκατάσταση του Ελληνικού Έθνους, έχει αναγορεύσει τον χριστιανισμό σε επίσημη κρατική θρησκεία, με ό,τι αυτό το γεγονός συνεπάγεται. Συνεπεία αυτού του γεγονότος, οι πάντες εξαναγκάζονται και βαπτίζονται χριστιανοί σε νηπιακό στάδιο. Αποκτούν μία θρησκευτική ταυτότητα δίχως να έχουν το «Γνώθι σ' αυτόν», υποβάλλονται σε μία διαδικασία η οποία αφ' εαυτής συνιστά την αποκορύφωση του προσηλυτισμού αλλά και της παραπλησίωσης ανηλίκων ανθρώπων. Χωρίς να έχουν την ελάχιστη επίγνωση του συμβάντος, όπως άλλωστε και του περιεχομένου που περικλείει η χριστιανική θρησκεία, τα νήπια οδηγούνται στους χριστιανικούς ναούς και αποκτούν θρησκευτική ταυτότητα. Ιδού ο θρησκευτικός γενιτασαρισμός... Κατά τη διάρκεια των ύστερων παιδικών τους χρόνων, θα υποστούν από το οικογενειακό τους περιβάλλον, που κι αυτό είναι βυθισμένο στην άγνοια, αλλά και από το επίσημο εκπαιδευτικό σύστημα, μία πλήση εγκεφάλου που σκοπό έχει να εδραιώσει την ανεπιφύλακτη και άλογη πίστη τους στις ιουδαιο-χριστιανικές δοξασίες.

Είναι ιστορικός νόμος με απαρέγκλιτη ισχύ ότι οι λαοί ωφελούνται τα μέγιστα όταν καθιστούν πρότυπα και σημεία αναφοράς τους έθνη, τα οποία είναι φορείς πολιτισμού ανωτέρου του δικού τους, ποτέ όμως κατωτέρου. Ο εβραίοι, αφού πρώτα κατόρθωσαν να εκτοπίσουν την Πατρώα Θρησκεία, είτε κατασφυαυτώντας την ως «ειδωλολατρική», είτε διώκοντας τη «δια πυρός και σιδήρου», όπως θα καταδειχθεί κατωτέρω, επέβαλλαν ένα δικό τους θρησκευτικό τύπο, η επικράτηση του οποίου συνδέθηκε με την παρακμή του Ελληνισμού. Οι φορείς των τελετουργικών φόνων κατόρθωσαν, δι' αυτού του τρόπου, να επιβληθούν σε ολόκληρο τον κόσμο, πρώτα θρησκευτικά και ακολούθως πνευματικά. Αναφερόμενοι επί τη ευκαιρία στον όρο «είδωλο», συνάγεται ετυμο-

λογικά ότι ο όρος αυτός σημαίνει απεικόνιση, συνεπώς το είδωλο αποτελεί μία εικονική παράσταση, σε συμβολικό πάντοτε επίπεδο, της θεότητας ή των θεοτήτων. Είδωλα υπ' αυτή την έννοια δεν είναι μόνο τα περκαλλή αγάλματα των προγόνων μας, αλλά και οι χριστιανικές εικόνες που αποπνέουν μιζέρια και ασθενικότητα.

Επειδή, όμως, αναφερθήκαμε στους εβραίους φορείς των μακάβριων τελετουργικών φόνων, ας δούμε ποιοί ήταν οι εμπνευστές του χριστιανισμού και οι θρησκευτικοί καθοδηγητές του αφελληνισμού του Βυζαντίου. Σύμφωνα με τους προφήτες του ιουδαϊσμού Ιερεμία και Ιεζεκιήλ, ήταν επιβεβλημένη η θυσία στους βωμούς μικρών παιδιών, προς τιμήν των εβραϊκών θεοτήτων Ια-βέ και Βάαλ. Αυτό το φρικτό έθιμο οι εβραίοι το μετέφεραν και στον ελλαδικό χώρο, όπου και επιχείρησαν να το εφαρμόσουν. Ο συγγραφέας Π. Κασσιμάτης, στο βιβλίο του «Αίμα-εβραίοι, Ταλμούδ, ήτοι αποδείξεις θρησκευτικοί, ιστορικοί, δικαστικοί περί της υπάρξεως των ανθρωποθυσιών παρ' εβραίοις», αναφέρει ότι την Κυριακή των Βαΐων, 13 Απριλίου 1712, οι εβραίοι της Ζακύνθου επεφύλαξαν σταυρικό θάνατο στο δχρονο παιδί της χήρας Θεοδώρου Βαλσαμάκη, ενώ το 1812 ο εβραίος Κοέν απήγαγε ένα επίσης μικρό παιδί στην Κέρκυρα και το θυσίασε στον Βάαλ. Το έγκλημα απεδείχθη και ο Κοέν, κατόπιν αποφάσεως του τότε διοικητή Κερκύρας στρατηγού Λοζερών, εκτελέσθηκε. Αυτοί είναι

Χριστιανική εκκλησία των Αγίων Αποστόλων, η οποία έχει ανεγερθεί επί ερειπίων στον χώρο της αρχαίας αγοράς των Αθηνών. Ο σεβασμός προς τον Ελληνικό Πολιτισμό, στο έπακρο του...

τές των χριστιανών, μισάνθρωποι και δόλιοι νοσταλγοί τελετουργικών φόνων. Αυτόν τον αιμοδιψή Θεό, τον Γιαχωβά ή, κατά το ορθότερο, μία παραλλαγή του, επιχειρήσαν οι εβραίοι να επιβάλλουν στον ελλαδικό χώρο, δια του χριστιανισμού.

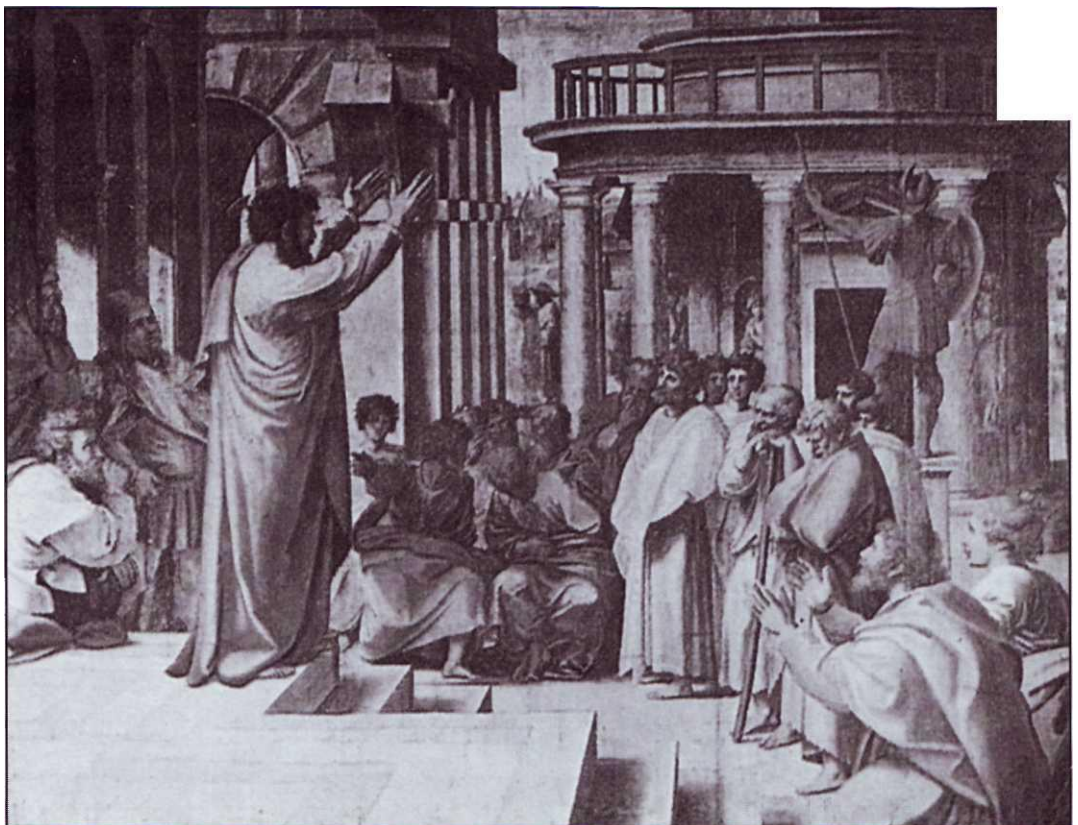
Χριστιανισμός, μία δογματική πίστη η οποία έχει ταυτισθεί βέβηλα από τους δημαγωγούς και τους ξενόδουλους εμπόρους των ιδεών με την Ελλάδα. Ελληνορθοδοξία, αυτή είναι η παράδοση του Ελληνισμού, διατείνονται τα φερέφωνα της Σιών. Κατά πόσο όμως αυτό ισχύει; Εν τέλει, είμεθα Έλληνες ή χριστιανοί; Κι εάν συμβαίνει το πρώτο, ποιος ο λόγος να αποποιηθούμε και κατά βάναυσο, όσο και απερίσκεπτο τρόπο, να απεμπολήσουμε την πανάρχαια θρησκεία των πατέρων μας; Εάν είμεθα απόγονοι του Δευκαλίωνα και της Πύρρας, τι σχέση έχουμε με τον Αβραάμ και τον Ισαάκ και πώς ανεχόμεθα να αποκαλούμαστε χριστιανοί, δηλαδή πιστοί του εβραίου Γιεσουά; Εάν συμβαίνει το δεύτερο, και αρνούμεθα συνειδητά την ένδοξη ιστορία χιλιετηρίδων, που εκκινά από τον Όλυμπο, και προσκυνούμε τον βιβλικό μοχθηρό Ιεχωβά, ένα νοσηρό προϊόν των εβραίων νομάδων, ποιος ο λόγος να λεγόμεθα Έλληνες;

Προτού δώσουμε απάντηση στο καίριο αυτό ερώτημα, θα πρέπει να δοθεί η δυνατότητα να αποκτήσουμε επίγνωση των δύο αυτών αντιλήψεων, της αμιγώς παραδοσια-

κής γηγενούς θρησκείας, γνωστής ως εθνικής και της Χριστιανικής, προκειμένου να κρίνουμε ώριμα. Κι επειδή για τον μεν χριστιανισμό γνωρίζουμε όσα θέλει το σύστημα να γνωρίζουμε, για τον δε Δωδεκαθεϊσμό δε γνωρίζουμε τίποτε άλλο πέραν κάποιων αόριστων συκοφαντιών και ύβρεων, ας αρχίσουμε την έρευνα μας με τον Χριστιανισμό, ανακαλύπτοντας το εσωτερικό περιεχόμενο του, όσο και τις ιστορικές συγκυρίες υπό τις οποίες επεβλήθη και επικράτησε.

Γιαχβέ σημαίνει στα εβραϊκά ο «Ων», αυτός δηλαδή που υπάρχει, ιδιότητα η οποία καθίσταται αποδεκτή στον χριστιανισμό για την τρισυπόστατη θεότητα του (Ο τριαδικός Θεός ταυτίζεται με τον Ιεχωβά).

Ο χριστιανισμός βασίζει τις δογματικές του θέσεις στην Παλαιά Διαθήκη, η οποία αποτελεί τον «κορμό» των εβραϊκών παραδόσεων και τη βάση της ιουδαϊκής θρησκείας. Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο χριστιανισμός προπαγανδίζει απροσημάτιστα υπέρ των σημειώσεων, αναδεικνύει τους εβραίους σε «περιούσιο λαό», αντιπροσωπεύοντας την... θεό-πνευστη θεωρία της υποταγής στην... ανωτερότητα και... εκλεκτικότητα των ιουδαίων, παραβλέποντας το γεγονός ότι η Παλαιά Διαθήκη εξιστορεί την εβραϊκή διαφθορά. Ωστόσο, η ιστορία του προαγωγού Αβραάμ, του Ισαάκ, της Σάρας και ολόκληρου του εβραϊκού συρφετού δεν

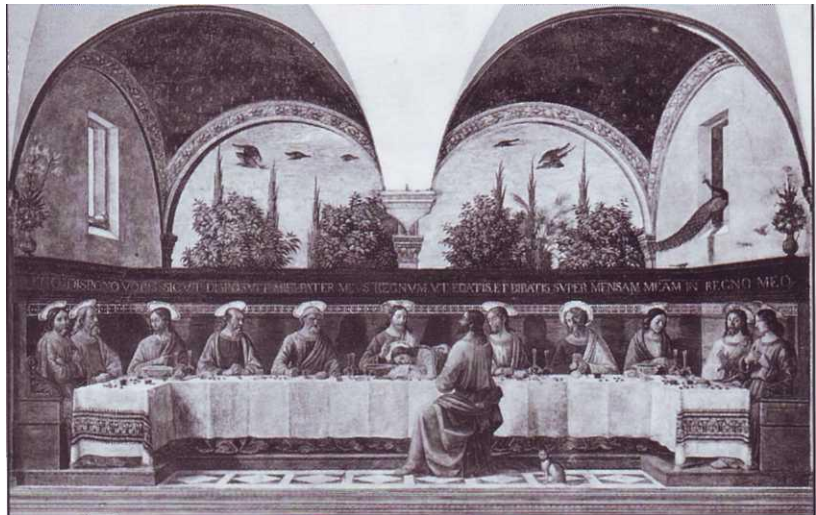

Ο Σαούλ (απ. Παύλος) επιχειρεί να κηρύξει τον λόγο του Ιεχωβά στην Αθήνα. Όπως όμως ομολογεί ο ίδιος στις «Πράξεις Αποστόλων», όπου και αν πήγαινε, οι Έλληνες τον απόπεμπαν.

ψηλές ελληνικές ηθικές παραδόσεις.

Είναι προφανές, από μία ανασκόπηση των ιστορικών αιτιών, αλλά και των πολιτικών συμβάντων της εποχής -κατά την οποία κυοφορήθηκε η θρησκεία του «Γιε-σουά» (Ιησού, εβραϊστί)- καταδεικνύει ότι η εμφάνιση του χριστιανισμού δεν εξυπηρετούσε θρησκευτικές ανάγκες, δεν απέρρευσε από μία φιλοσοφική ή θεολογική διεργασία, αλλά υπαγορευόταν από το πολιτικό και κυρίως πολιτιστικό αδιέξοδο στο οποίο είχε περιέλθει κατά τους τελευταίους προχριστιανικούς αιώνες ο ιουδαϊσμός. Είναι ιστορικά επιβεβαιωμένο ότι η έντονη πολιτιστική επίδραση του ελληνικού πνεύματος είχε διχάσει τους εβραίους, οι οποίοι συνέθεταν πλέον δύο βασικές τάσεις. Η μία ήταν αυτή των Εσσαίων, που συμπεριελάμβανε τους ιουδαίους Ελληνιστές, οι οποίοι αναγνώριζαν την ανωτερότητα του Ελληνισμού, τελούντες υπό την κατήχηση του και δεχόμενοι το υπέρτατο φως των διδασκάλων του. Η άλλη τάση ήταν εκείνη των ιουδαίων Μακκαβαίων, βαθεια ανθελληνική, η οποία εκπροσωπούσε τα πανάρχαια σιωνιστικά οράματα κι εξέφραζε τις επεκτατικές προσδοκίες που διακατέχουν τον αιώνιο εβραίο.

Όπως επιμαρτυρούν οι ίδιες οι εβραϊκές πηγές (Α' Μακκαβαίων 2, 42), οι ιουδαίοι κατά τον 2ο π.Χ. αιώνα τελούσαν υπό την επήρεια δύο διαμορφωμένων θρησκευτικών και πνευματικών ταυτόχρονα κέντρων. Τον ένα ηγετικό πόλο αποτελούσε η ιερατική τάξη, ενώ ο άλλος έβρισκε την έκφραση του στην κατηγορία των διδασκάλων. Είναι ιστορικά επιβεβαιωμένο ότι, για ένα διάστημα, οι ιουδαίοι ιερείς επεδείκνυαν ανοχή προς το φαινόμενο της έντονης ελληνικής πνευματικής επιδράσεως, στο βαθμό βέβαια που αυτό δεν έθιγε καίρια τα άμεσα συμφέροντά τους. Αντίθετα οι νομοδιδασκαλοί, βαθειά προσηλωμένοι στις επιταγές του μωσαϊκού νόμου, διακρίνονταν για τον έκδηλο μισελ-ληνισμό τους, επιχειρούσαν δε να ανασχέσουν κάθε περαιτέρω επίδραση του ελληνικού πνεύματος στις ιουδαϊκές μάζες. Είναι προφανές ότι ο ιουδαϊκός κόσμος βρισκόταν στα πρόθυρα της εθνικής και της θρησκευτικής του διασπάσεως, καθώς οι Ασσι-δαίοι ή Ευσεβείς (από τους οποίους απέρρευσε η Εσσαϊκή αίρεση) βρίσκονταν, επιβεβαιωμένα, σε θανάσιμη αντιπαλότητα με τους εκφραστές των στείρων μωσαϊκών παραδόσεων. Η διάσταση μεταξύ Ελληνιστών και Ιουδαϊστών οξύνθηκε ιδιαίτερα κατά την περίοδο που περικλείεται μεταξύ των ετών 200-167 π.Χ. Ενδεικτικό της βαθειάς μετα-

βολής που είχε συντελεσθεί κατά την περίοδο αυτή στον ιουδαϊκό κόσμο, αποτελεί το γεγονός ότι οι ιερείς των ιουδαίων επεδείκνυαν προτίμηση προς τη δισκοβολία και τα Ελληνικά εν γένει αγωνίσματα, εξελλήνιζαν τα ονόματά τους και μελετούσαν τα ελληνικά συγγράμματα, φθάνοντας μάλιστα στο σημείο να καταργήσουν ή να παραμελίσουν συστηματικά τις οφειλόμενες θυσίες προς τον Γιαχβέ. Η πραγματικότητα αυτή αποδίδεται παραστατικά στο Β' Μακκαβαίων (Β' Μακ. 4, 13), όπου ο συγγραφέας επισημαίνει με απαρηγόρητη διάθεση ότι έχει συντελεσθεί «ακμή του Ελληνισμού και πρόσβασ-εις αλλοφυλισμού».

Επίσης πρέπει να αναφερθεί ότι τον Δεκέμβριο του 167 μ.Χ. καταργήθηκε, από τον Αντίοχο τον Δ' τον Επιφανή, ο βωμός των θυσιών που αποδίδονταν στον Γιαχβέ. Στον ίδιο χώρο ανηγέρθη ο Ναός του Ολυμπίου Διός, μία επιλογή η οποία εξασφάλισε τη συγκατάβαση των κατοίκων της Ιερουσαλήμ. Ωστόσο, η πολιτική αυτή συγκρουόταν με τις απόψεις των νομοδιδασκάλων. Αυτοί, τυφλά προσηλωμένοι στο πνεύμα του εβραϊκού νόμου, προλείαναν το έδαφος για μια εξέγερση που στόχευε στην ανακοπή των συγκεκριμένων μέτρων.

Η υποκίνηση αυτή των αντιδράσεων εξανάγκασε τον Αντίοχο τον Δ' να προβεί, το 167 μ.Χ., στη θέσπιση διατάγματος δια του οποίου καταργούσε την ιουδαϊκή λατρεία, επιβάλλοντας την ποινή του θανάτου για όσους την ασκούσαν πλέον παράνομα.

Τα μέτρα αυτά όμως δεν απέτρεψαν την εξέγερση, που εκδηλώθηκε το 168 μ.Χ., όπου πρωταγωνιστικό ρόλο διαδραμάτισαν οι μισέλληνες εβραίοι. Παράλληλα, όμως, έπρεπε να υπάρξει και μία κίνηση αντιπερισπασμού σε θρησκευτικό-ιδεολογικό πλαίσιο. Μέσα σε αυτή τη διεργασία εντάσσεται

Εικαστική σύνθεση που απεικονίζει τον «Μυστικό Δείπνο». Τόσο τα πρόσωπα όσο και τα γεγονότα που σχετίζονται με τον κύκλο του Ιησού, είναι ιστορικά αμφιλεγόμενα.

Ο ναός του Ηφαίστου, γνωστός ευρύτερα ως Θησείο, επί του Αγοραίου Κολωνού. Και αυτός ο αρχαίος ναός βεβηλώθηκε με χριστιανικές τοιχογραφίες, στεγάζοντας επί μακρόν την εκκλησία του αγίου Γεωργίου.

η γένεση του χριστιανισμού, ο οποίος ως κοσμοθεωρητικό σύστημα, αλλά και ως βιο-αντίληψη, συμπύκνωνε μία αντιφυσική θεωρία, η οποία εναντιωνόταν εμφανώς στο ελληνικό πνεύμα.

Είναι προφανές ότι ο χριστιανισμός, παράγωγο πολιτικών διεργασιών σιωνιστικής υφής με παγκόσμιες προεκτάσεις, χρησιμοποιήθηκε από τους δημιουργούς του, εβραίους, σαν ανασχετικός παράγοντας, προκειμένου να ανακόψει την ακάθεκτη, μέχρι εκείνη τη στιγμή, εξάπλωση της ελληνικής σκέψης. Παράλληλα, ο χριστιανισμός κατόρθωσε να αποτρέψει τη διεύρυνση του θρησκευτικού-πολιτιστικού χάσματος που μάστιζε ανηλεώς τον ιουδαϊσμό. Είναι βέβαιο ότι η διεύρυνση αυτή, υπό την καταλυτική επίδραση του ελληνικού πνεύματος, θα οδηγούσε τον «περιούσιο λαό» σε ανεπανόρθωτη εθνική διάσπαση.

Η διείσδυση του ιουδαιοχριστιανισμού στον Ελληνικό Κόσμο ανέκοψε την οικουμενική επίδραση του ελληνικού πνεύματος και τον διέβρωσε σε σημείο τέτοιο, ώστε να καταστεί ανίσχυρος να συνεχίσει το εκπολιτιστικό και εξανθρωπιστικό του έργο. Κατ' αυτόν τον τρόπο επιτεύχθηκε η πολιτική, πολιτιστική και θρησκευτική ενότητα του εβραϊσμού, καθώς η εξασθένηση της ελληνικής ακτινοβολίας και επιδράσεως έδωσε τη δυνατότητα στους εκφραστές του μωσαϊκού νόμου να ανασυνταχθούν.

Κατά πόσο, λοιπόν, ο χριστιανισμός ήταν ιουδαϊκής εκδοχής; Ο καθηγητής Χάνς Κέγκ, στο έργο του «Ιουδαϊσμός», αναφέρει ότι η αρχέγονη ιστορία του χριστιανισμού αποτελούσε ένα σχήμα τριών Κοινοτήτων. Πρόκειται για την αραμαϊκόγλωσση κοινότητα των ιουδαίων, γνωστών και ως ιουδαιοχριστιανών της Ιερουσαλήμ, την ελλη-

νόφωνη κοινότητα των λεγομένων «εθνικών χριστιανών», καθώς κι εκείνη η οποία προήλθε από τη συγχώνευση του χριστιανισμού με τον ελληνιστικό συγκρητισμό.

Μάλιστα, επί μακρόν οι ιουδαιοχριστιανικές αυτές ομάδες διατηρούσαν τις δικές τους Συναγωγές και ανέγνωσκαν τις γραφές στα εβραϊκά και στα Ελληνικά. Οι δε Απόστολοι ήταν δώδεκα τον αριθμό, εκπροσωπώντας τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ.

Αθόρυβα, λοιπόν, αλλά αποτελεσματικά το εβραϊκό δηλητήριο διαπότισε το ιδεολογικό περιεχόμενο της χριστιανικής θρησκείας, ενσταλάζοντας σε αυτό τις παρακμιακές αντιλήψεις του. Όταν οι αμαθείς χριστιανοί και οι πορωμένοι από τον εβραϊκό σκοταδισμό καθοδηγητές τους πυρπολούσαν και κατέστρεφαν ανεπανάληπτα έργα τέχνης, ναούς και πολιτιστικά οικοδομήματα τιτάνιας αξίας στην Ολυμπία αλλά και σε ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο, διεκπεραίωναν συνειδητά ή και ασυνείδητα ακόμη το πνευματοκτόνο έργο του διεθνούς ιουδαϊσμού. Ένα έργο βέβηλο και εγκληματικό, το οποίο επικεντρωνόταν σε μία προσπάθεια αποκρύψεως της ελληνικής πρωτοκαθεδρίας, στη μεγαλειώδη υπόθεση της δημιουργίας και προαγωγής του Πολιτισμού. Όταν οι τυφλωμένοι από την εβραϊκή προπαγάνδα αρνητές του Ελληνισμού μετέφεραν από της αρχαία Ολυμπία στην Κωνσταντινούπολη το χρυσελεφάντινο άγαλμα του Διός για να το αντιγράψουν, δημιουργώντας το πρότυπο του γενειοφόρου Χριστού, κι ύστερα να το καταστρέψουν -όπως αποφαινόνται έγκυροι αρχαιολόγοι- θανάτωναν εν ονόματι του ιουδαιοχριστιανισμού την ανυπέρβλητη ελληνική αισθητική-πολιτιστική έκφραση και δημιουργία.

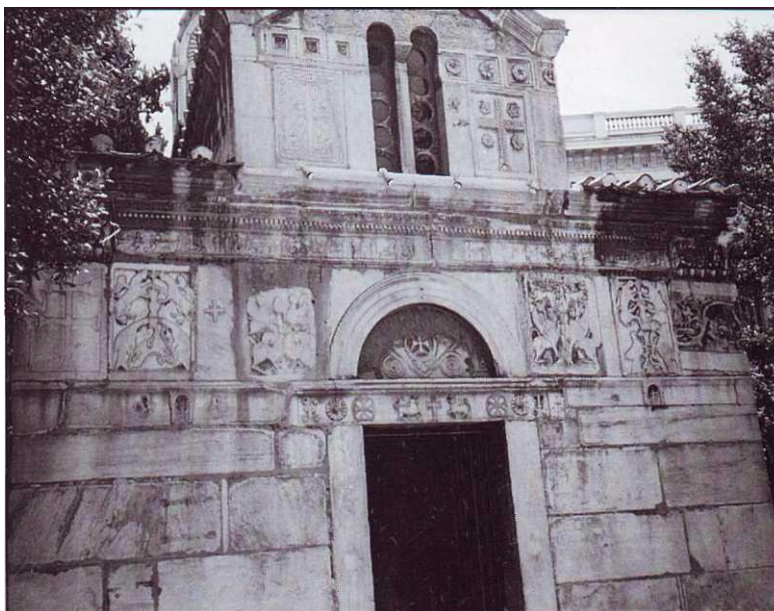
Όταν εγκατέλειπαν οι μάζες απερίσκεπτα τις πανάρχαιες προγονικές παραδόσεις και ονομασίες, για να αναβαπτισθούν στην κολυμπήθρα του ιουδαιοχριστιανισμού εβραϊστί, αποποιοούνταν την ίδια την ελληνική τους ταυτότητα, αλλά και την Εθνική τιμή. Αμέτρητα, πραγματικά, τα τερατουργήματα που διαπράχθηκαν από τους απεμπολήσαντες την Πατρώα Θρησκεία, εγκλήματα τα οποία προκάλεσε η ιουδαιοχριστιανική λαίλαπα. Θα χρειάζονταν αμέτρητοι ογκώδεις τόμοι προκειμένου να περιγραφούν οι βανδαλισμοί και τα εγκλήματα τα οποία διέπραξαν οι άφρονες χριστιανοί κατά του Ελληνικού Πολιτισμού.

Όπως είναι γνωστό ιστορικά, ο ιουδαιο-χριστιανισμός επεβλήθη ως επίσημη κρατική θρησκεία από τον Κωνσταντίνο, τον

να», γιο του Κ. Χλωρού. Ο Αυτοκράτορας που ανακήρυξε σε αυτοκρατορική θρησκεία τον χριστιανισμό, υποκύπτοντας σε εμφα-είς πολιτικοεξουσιαστικές σκοπιμότητες, κάθε άλλο βέβαια παρά «μέγας» και Άγιος -πήρξε. Από το δολοφονικό χέρι του έχα-ταν τη ζωή τους η γυναίκα του Φαύστα, ο .ιος του Κρίσπος, ενώ υπήρξε ο εντολοδότης χιλιάδων ομαδικών δολοφονιών και εκτελέσεων. Κατά την περίοδο της βασιλείας του (273-335), ο Κωνσταντίνος παγίωσε τον ■Όιοτιανισμό, τον οποίο αναγνώρισε επίσημα το 313 με το Διάταγμα του Μεδιολάνου, που αφορούσε την ανεξιθρησκεία. Με τις ευλογίες του Κωνσταντίνου οι χριστιανοί επιδίδονται, για πρώτη φορά, στη συστηματική λαφυραγώγηση των αρχαίων Ναών και γενικότερα της αρχαιοελληνικής παρακαταθήκης. Ο «Μέγας» Κωνσταντίνος επέδειξε τη μέγιστη δυνατή ασέβεια προς τους αρχαίους Ναούς. Στη λεηλασία που επεφύλαξε στα Ελληνικά Ιερά εντάσσεται και η αρπαγή του αγάλματος του Πυθείου Απόλλωνα από τους Δελφούς, καθώς και η μεταφο-οά του τρίποδα της Πυθίας, προς επίδειξη, την αυτοκρατορική έδρα.

Η «αρχή του τέλους» εντοπίζεται χρονικά στο 325 μ.Χ., έτος κατά το οποίο, δι' αποφάσεως της Α' Οικουμενικής Συνόδου, αποφασίζεται η σύζευξη κρατικής εξουσίας και χριστιανικής εκκλησίας. Πρόκειται για _α τυπική πράξη η οποία επισημοποιεί την αναγόρευση των εκκλησιαστικών αρχών σε "Ιοτηρητή των λειτουργιών της πολιτικής εϊουσίας, υπό τη σκέπη ενός στυγνά θεο-κοατικού καθεστώτος. Και η δίωξη του ελληνικού πνεύματος συνεχίζεται αδιάκοπα και ανηλέητα. Τουλάχιστον 427 αγάλματα, αληθινά έργα τέχνης και σύμβολα της πα-σοχαιης προγονικής λατρείας, συγκεντρώθηκαν, με διαταγή του Κωνσταντίνου, στην Αγία Σοφία, τα οποία αργότερα γνώρισαν την καταστροφή απο τον Ιουστινιανό, γνω-Γτό εβραϊστί και ως Γιουτπράδα.

Ο Κωνσταντίνος, επιδιώκοντας να προσ--_σει νομιμοφάνεια και εγκυρότητα στις ε-εργειές του, απεφάσισε τη σύσταση δύο επιτροπών, η ύπαρξη των οποίων σκοπό είχε ~~~ δήμευση των περιουσιών των Ναών και των Ιερών της Πατρώας θρησκείας. Στις ανθελληνικές ενέργειες του Κωνσταντίνου ε-"άσσεται ακόμη η μετονομασία της Ελλάδος σε Βυζάντιο και η μετονομασία των Ελλήνων σε ρωμιούς, προφανώς σε υπόμνηση της μακροχρόνιας υποταγής τους στη Ρώ-αη. Ακόμη, ο Κωνσταντίνος επιδόθηκε κατά τούτοπο δόλιο στη σπίλωση της Ολύμπιας Λα-ιρείας, προλειαινόντας το έδαφος για την

απόλυτη επικυριαρχία του ιουδαιοχριστιανισμού. Επί των ημερών του οι Ελληνικές τέχνες και Επιστήμες τέθηκαν σε διωγμό, επιφυλάσσοντας για τους Έλληνες φιλοσόφους δυσβάστακτες ποινές, οι οποίες έφθαναν μέχρι και τον μαρτυρικό θάνατο. Επί των ημερών του Κωνσταντίνου, επήλθε η μετατροπή της χερσονήσου του Αθω σε μοναστηριακό άνδρο, κηρύσσοντας τη χερσόνησο, ύστερα από ανηλεή διωγμό που εξαπέλυσε κατά των εκεί ευρισκομένων Ελλήνων, σε λίκνο του ανδρικού μοναχισμού. Στα πλαίσια αυτά εντάσσεται η καταστροφή του Ιερού της Αρτέμιδος, στην οποία ήταν αφιερωμένη η χερσόνησος του Αθω, καθώς επίσης και η καταστροφή του πανάρχαιου «Αθώου», του βωμού και του αγάλματος του Αθώου Διός. Ανάμνηση της αρχαίας καταστάσεως είναι και η σημερινή ονομασία της χερσονήσου του Αθω ως «περιβόλι της Παναγίας».

Την ανθελληνική μορφή του Κωνσταντίνου, του αποκαλουμένου και «Μέγα», διαδέχθηκε στον θρόνο ο γιος του Κωνσταντίος ο Β', το έργο του οποίου περιστράφηκε γύρω από την καταστροφή των μνημειωδών έργων του Ελληνικού Πολιτισμού. Με Διάταγμα, το οποίο θέσπισε στις 10/4/335, απεφασίσθη η θανάτωση, και μάλιστα άνευ δίκης, όσων προέβαιναν σε θυσίες προς τους Πατρώους Θεούς. Εκατοντάδες Ναοί παραδόθηκαν στην εκδικητική mania των χριστιανών και άπειρα έργα τέχνης γνώρισαν τα αληθινά αισθήματα των οπαδών της θρησκείας «της αγάπης». Νέο Διάταγμα, το οποίο εξεδόθη στις 10/3/336, προέβλεπε τη θανάτωση όλων όσων λάτρευαν άλλες θεότητες πλην του ιουδαιοχριστιανικού Ιεχωβά. Στις 21 Μαΐου 337, ο Κωνσταντίνος, όντας ετοι-

Λεηλατημένος αρχαιοελληνικός ναός, βρισκόταν στο σημείο όπου σήμερα υπάρχει το παρεκκλήσι της Μητροπόλεως, φέροντας αετώματα ολόκληρα αλλά και άλλα δομικά υλικά στους τοίχους του.

μοθάνατος, βαπτίσθηκε χριστιανός από τον Επίσκοπο Ευσέβιο. Έκτοτε, οι Έλληνες αποκαλούνται «ρωμιοί». Ο Κωνσταντίνος, γιος του Κωνσταντίνου, έθεσε σε διωγμό «το Ελ-ληνίζειν».

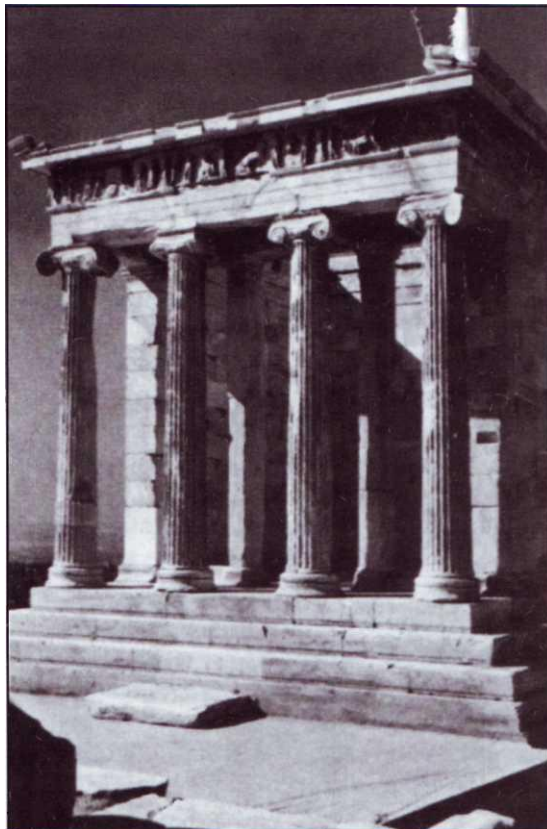
Από το ίδιο ανθελληνικό μίσος απέρρευσε και το Διάταγμα της 10/11/339, δια του οποίου επετράπη στους χριστιανούς η ολοκληρωτική βεβήλωση των μνημείων της Πατρώας Θρησκείας. Ο Λιβάνιος αποδίδει την κατάσταση που είχε διαμορφωθεί στο έργο του «Περί Ιερών» (XVII 7), αναφέροντας επιγραμματικά: «Ιερά και Νεώ, τα μὲν έκλεισε, τους δε κατέκαυσε, τους δε βέβηλους απο-φήνας πόρνοις ενοικείν έδωκεν».

Στα χρόνια που ακολούθησαν ανθελληνικές φυσιогνωμίες ολοκλήρωσαν την καταστροφή. Ανάμεσα τους διακρίνονται ο Αρ-κάδιος και ο Ονώριος, γιοι του Θεοδοσίου του Α', ο Ρουφίνος και ο Στελέων, πρωθυπουργοί, καθώς και ο Αρειανός, ο Θεοδοσίος ο Β', εγγονός του Θεοδοσίου του Α', ι-σοπεδωτής των Δελφών και της Ολυμπίας, ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας Κύριλλος, ο Ε-πίσκοπος Εφέσσου Ιωάννης κ.α. Κατά το 341 σφραγίσθηκαν οι ελληνικοί ναοί, οι οποίοι στη συνέχεια χρησιμοποιήθηκαν, άλλοι ως αποθήκες, ενώ άλλοι παραδόθηκαν σε κοινωνικά παράσιτα και σε πόρνες. Κατά το διάστημα της βασιλείας του Θεοδοσίου του Α', διαπιστώνεται μία γενίκευση της καταστροφικής μανίας των χριστιανών, ενώ τα

μαρμάρινα αγάλματα και οικοδομήματα ο-δεύουν πλέον προς τα ασβεστοκάμινο για να μετατραπούν σε ασβέστη!

Ο Θεοδοσίος ο Α' διετέλεσε Αυτοκράτο-ρας του Βυζαντίου κατά τα έτη 379-395. Α-πόγονος εβραίων της Ισπανίας, ο Θεοδοσίος ήταν διαποτισμένος από ένα απερίγραπτο ανθελληνικό μίσος. Το γεγονός αυτό πι-στοποιούν και τα ανόσια έργα του. Με το Διάταγμα 16.1.2 του 381 που εξέδωσε, κα-τήργησε την ανεξιθρησκεία και τυπικά, γιατί ουσιαστικά είχε παύσει να ισχύει προ πολλού. Με άλλο Διάταγμα το 381 μ.Χ. (16.10.10) προέβλεπε την απαγόρευση των θετικών επιστημών, θεωρώντας τις ως εκφράσεις μαγείας. Με σειρά Διαταγμάτων συναφούς περιεχομένου αποστέρησε από τους Έλληνες το δικαίωμα ακόμη και να επισκέπτονται Ναούς, ενώ με το Διάταγμα 104.10.6 εξίσωνε κάθε μη χριστιανό με εγκληματία, ιδιότητα η οποία ίσχυε ιδιαίτερα για τους Εθνικούς, θέτοντας και τυπικά την Πατρώα Θρησκεία εκτός Νόμου. Στις 8 Νοεμβρίου του 392 ο Θεοδοσίος ο Α' έθεσε εκτός Νόμου επισήμως την Ελληνική Θρησκεία. Το 381, δια της θεσπίσεως και νέου ανθελληνικού νόμου, αποφασίζεται ότι οι χριστιανοί που θα αποτολμούσαν να επιστρέψουν στην Πατρώα Ολύμπια Θρησκεία θα υφίσταντο, μεταξύ των άλλων ποινών, και τη στέρηση των πολιτικών δικαιωμάτων τους. Το 394 καταργούνται δια νόμου οι Ολυμπιακοί Αγώνες, αφού προηγουμένως είχαν εκφυλισθεί και διαπομπευθεί στο έπακρο από τους χριστιανούς. Αξίζει να αναφερθεί ότι στην Οικουμενική Σύνοδο, η οποία συνεκλήθη το 381 μ.Χ., αποφασίσθη η απαγόρευση λειτουργίας των φιλοσοφικών σχολών και η άσκηση της Εθνικής λατρείας σε όλη την επικράτεια της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, ένα σκοταδιστικό μέτρο το οποίο εφάρμοσε με απαρέγκλιτη συνέπεια ο Θεοδοσίος.

Και μόνο το γεγονός ότι καθ' όλη αυτή την περίοδο του σκοτεινού Μεσαίωνα οι ε-βραίοι ήταν ελεύθεροι να κτίζουν συναγωγές και να ασκούν ελεύθερα τη λατρεία τους όταν τα Ελληνικά Ιερά γκρεμίζονταν συθέμελα, κάνει απόλυτα κατανοητό τον προσανατολισμό του βυζαντινού καθεστώ-τος που κυριαρχούσε. Κατά τον θεοκρατικό αυτόν Μεσαίωνα, όπου στη Δύση η Ιερά Ε-ξέταση έπαιρνε κεφάλια και παρέδιδε αθώους ανθρώπους στην πυρά με το πρό-σχημα της μαγείας και της σατανολατρείας, μία κατηγορία με την οποία «επενδυόταν» οποιαδήποτε φιλοσοφική και επιστημονική ενασχόληση, η οποία έθεται υπό αμφισβή-

Ο ναός της Ατπέρου Νίκης στην Ακρόπολη των Αθηνών, η οποία μετετράπη σε χριστιανικό τέμενος κατά τον Μεσαίωνα.

τηση τις αναπόδεικτες και δογματικές γραφές του πνευματικού σκοταδισμού και όπου στην Ανατολή η υπεράσπιση ελληνικών θέσεων ήταν έγκλημα, ο ιουδαϊσμός μεσουρανούσε.

Σε ολόκληρη τη βυζαντινή επικράτεια ο Ελληνισμός διέρχεται μία πρωτοφανή δοκιμασία από το θεοκρατικό καθεστώς και μόνο στην κυρίως Ελλάδα η κατάσταση είναι καλύτερη, λόγω της διατηρήσεως σε ακμαία κατάσταση του εθνικού φρονήματος των Ελλήνων. Στο σημείο αυτό ακριβώς, αξίζει να καταγραφεί η απεγνωσμένη αντίσταση των κατοίκων της Θεσσαλονίκης, οι οποίοι αγωνίσθηκαν για να διατηρήσουν την ελληνική τους ταυτότητα και την Πατρώα Θρησκεία, αντιστεκόμενοι σθεναρά στον Γότθο Στρατηγό Βοθέριχο, αρχηγό της Βυζαντινής φρουράς της πόλεως, ο οποίος είχε επιστρατεύσει τις ορδές του προκειμένου να εκχριστιανίσουν βίαια τον πληθυσμό της πόλεως. Επακολουθεί, τον Δεκέμβριο του 390, η εξέγερση του λαού της Θεσσαλονίκης, η οποία αρχικά σημείωσε σχετική επιτυχία. Ο Θεοδόσιος τότε, με τη δολιογχα που τον διέκρινε, μεθόδευσε έναν φαινομενικό κατευνασμό και σε ένδειξη δήθεν καλής θελήσεως προσέκαλε τους Θεσσαλονικείς στον ιππόδρομο, προκειμένου να παρακολουθήσουν μία ιπποδρομία. Εκεί, αφού πέτυχε τον εγκλωβισμό των μαζών, με τη συνεργεία των Γόθων, προέβη σε μαζική σφαγή 15.000 Ελλήνων, οι οποίοι αρνήθηκαν να βαπτισθούν χριστιανοί. Ένα ακόμη μαζικό έγκλημα είχε διαπραχθεί «στο όνομα της θρησκείας της αγάπης». Θα ήταν ουσιώδης παράλειψη να μην αναφερθεί ότι ο Θεοδόσιος υιοθέτησε απέναντι στην εβραϊκή θρησκεία την πλέον ευμενή στάση. Με αυτοκρατορικό διάταγμα το 393 απεφάσισε την ελεύθερη διάδοση της εβραϊκής θρησκείας, ενώ παράλληλα θεσμοθέτησε την προστασία των ιουδαϊκών συναγωγών. Ενώ γκρέμιζε Ελληνικούς Ναούς και δολοφονούσε απροκάλυπτα το ελληνικό πνεύμα, έθετε υπό την προστασία του τη θρησκευτική, και όχι μόνο, έκφραση του «περιούσιου λαού». Ενώ κατάφερε δολοφονικά κτυπήματα κατά του Ελληνισμού, λάμβανε ειδικά μέτρα υπέρ του ιουδαϊσμού. Τα κίνητρα του ήταν εμφανή...

Ενδεικτικό του κλίματος που επικρατούσε όλη εκείνη τη μακράιωνη περίοδο της μαύρης νύκτας του Ελληνισμού, είναι το ακόλουθο απόσπασμα από την «Πάπισσα Ιωάννα» (σελ. 114) του Εμμανουήλ Ροΐδη, όπου αναφέρονται τα ακόλουθα: «Όποιος έσφαζε αρνί για κανένα οικογενειακό γλέντι,

Προτομή της Φαύστας, συζύγου του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου, ο οποίος διέθεται τόσο μεγαλοσύνη ώστε δε δίστασε να την σφάξει μαζί με άλλους συγγενείς του, καθώς και χιλιάδες υπηκόους του, γεγονός το οποίο βεβαίως δεν εμπόδισε την «αγιοποίηση» του από τους χριστιανούς, για λόγους σκοπιμότητας.

όποιος επήγαινε λουλούδια στον τάφο του πατέρα του, όποιος μάζευε χαμομήλια στο φως του φεγγαριού, όποιος αρωμάτιζε το σπίτι του ή είχε κρεμασμένο στο λαιμό του φυλαχτό για τον πυρετό, καταγγέλονταν από τους κουκουλοφόρους κατασκόπους για μάγος ή ειδωλολάτρη, δενόταν με βαριές αλυσίδες και στελνόταν στη Σκυθούπολη, όπου είχε στηθεί το χριστιανικό σφαγείο. Εκεί συνεδρίαζαν ευλαβικοί δικαστές που παράβγαιναν ποιος θα ψήσει περισσότερους ειδωλολάτρες πάνω στη σχάρα, να τους βράσει μέσα σε ζεματιστό λάδι ή να τους κομματιάσει. Μυριάδες μαρτυρολόγια διηγούνται τις αθλήσεις των χριστιανών ομολογητών, που από τις πληγές τους έσταζε γάλα και που τους δρόσιζαν οι φλόγες. Κανένας όμως δεν έγραψε ακόμα το αληθινό Συναξάρι των μαρτύρων εκείνων που αντί για μυθικό γάλα έχυσαν πραγματικό αίμα, και που, αντί να τους δροσίσει, τους κατέφαγε η φωτιά της χριστιανικής ανεπιείκειας...».

Τον Θεοδόσιο διαδέχθηκε στον αυτοκρατορικό θρόνο ο Αρκάδιος, ο οποίος ήταν ανήλικος και γι' αυτό χρέη επιτρόπου εκτελούσε ο, εβραϊκής καταγωγής, Ρουφίνος. Και επί των ημερών του Αρκαδίου ή καλύτερα του Ρουφίνου, ο διωγμός κατά των Ελλήνων συνεχίσθηκε με αξιοσημείωτη συνέπεια, ενώ στην ιστορική μνήμη έχει καταγραφεί η προσπάθεια την οποία διεξήγαγε ο Ρουφίνος, ευτυχώς ανεπιτυχώς, να στέψει Αυτοκράτειρα την, επίσης εβραία, κόρη του. Όμως αυτή δεν ήταν η μοναδική απόπειρα των εβραίων να ελέγξουν την εξουσία. Υπήρξαν και άλλες απόπειρες, στις οποίες οι ιουδαίοι στάθηκαν περισσότερο τυχεροί. Ενδεικτικά αναφέρεται ότι στο θρόνο α-

Το 395 σημαδεύεται από την επέλαση του Αλαρίχου εναντίον της Ελλάδας. Ο Αλά-ριχος, επικεφαλής πλήθους εκχριστιανισμένων Γόθων, κινείται απειλητικά προς την Κωνσταντινούπολη, δημιουργώντας σοβαρό πρόβλημα στον Αρκάδιο και στον Ρουφίνο. Τότε ο Ρουφίνος, προκειμένου να διασώσει την εξουσία του, καταφέρνει να στρέψει τον Αλάριχο προς την ηπειρωτική Ελλάδα, διαμηνύοντας του ότι στα «Ειδωλολατρικά Ιερά» βρίσκονται ακόμη αμύθητα πλούτη. Ο Αλάριχος, όπως ήταν αναμενόμενο, αφήνει στο πέρασμα του «καμμένη γη», προκαλώντας ανεπανόρθωτες καταστροφές στο Δίον, αλλά και σε δεκάδες άλλες πόλεις από τις οποίες διέρχεται, αφού πρώτα τις λεηλατεί. Παράλληλα με την επέλαση του Αλαρίχου, ο Αρκάδιος αποφασίζει να δώσει το τελειωτικό κτύπημα στην πατρώα θρησκεία, διατάσσοντας την ολοκληρωτική ισοπέδωση («Ες έδαφος φέρειν») όλων των αρχαίων Ναών, αξιώνοντας μάλιστα την εν συνεχεία χρησιμοποίηση των υλικών από τα οποία ήταν δομημένοι σε άλλες κατασκευές, προκειμένου να εξαλειφθούν παντελώς τα ίχνη τους. Ο Αλάριχος εισέρχεται με τη συνοδεία ρασοφόρων χριστιανών στην Αττική, αφού προηγουμένως ισοπεδώνει, κλέβει και κατασφάζει τον Ελληνικό πληθυσμό της Λοκρίδας, Φωκίδας και Βοιωτίας. Οι βάρβαροι δολοφόνοι επιφυλάσσουν ιδιαίτερη σκληρότητα για την πόλη της Ελευσίνας, όπου επιδεικνύουν τις εγκληματικές τους προθέσεις σε όλη τους τη βαρβαρότητα. Αφού βεβηλώσουν τον ιερό χώρο τελέσεως των Μυστηρίων, καταστρέφουν τον Ναό της Δήμητρας και της Περσεφόνης στην Ελευσίνα, υποβάλλουν δε σε απάνθρωπο βασανισμό τον Ιεροφάντη Ιλάριο, καθώς και τον Δαδούχο Λυκομήδη εξ' Αθηνών, οι οποίοι στη συνέχεια γνώρισαν τον μαρτυρικό θάνατο δια της πυράς. Κατ' αυτόν τον τρόπο και υπό αυτές τις τραγικές συνθήκες εσίγησαν τα πάνσεπτα Μυστήρια της Ελευσίνας. Το 396 αφαιρούνται από τους Έλληνες Ιερείς όλα τους τα προνόμια.

Στο σημείο αυτό, για αμιγώς ιστορικούς λόγους, θα πρέπει να γίνει μία λειτουργική παρένθεση. Τα Μυστήρια είχαν παύσει για ένα διάστημα να τελούνται (380 μ.Χ.), ύστερα από την κατάργησή τους από τον Ελευσίνιο Ιεροφάντη Νεστόριο. Αυτό έγινε όταν τόσο ο ίδιος, όσο και ο ιερός χώρος δέχθηκαν αναίτια την προκλητική επίθεση του φανατισμένου χριστιανικού όχλου, ο οποίος, τελών υπό την αφανή εβραϊκή καθοδήγηση, βεβήλωσε τα Ιερά σύμβολα των Μυστηρίων

νήλθαν και πλείστοι φιλοϊουδαίοι αυτοκράτορες, όπως ο Μανουήλ Κομνηνός ή και εβραϊκής καταγωγής, με αντιπροσωπευτικότερο παράδειγμα, πέραν του Θεοδοσίου, του Μιχαήλ Τραυλού.

Η θρησκευτικο-ιδεολογική συγγένεια χριστιανισμού και εβραϊσμού ήταν τόσο μεγάλη, ώστε μάλιστα ανάμεσα στους χριστιανικούς κύκλους ελλόχευε ο κίνδυνος του προσηλυτισμού βυζαντινών στην αυθεντική «χριστιανική» δοξασία, δηλαδή τον Ιουδαϊσμό ή γιαχβισμό. Χαρακτηριστική επ' αυτού είναι η ύπαρξη «προληπτικής νομοθεσίας». Επί παραδείγματι, υπήρχαν ορισμένες απαγορευτικές διατάξεις, για τον «φόβο των ιουδαίων», όπως η Νεαρά υπ' αριθμ. 87, που απαγόρευσε στους εβραίους να έχουν βυζαντινούς ελληνικής καταγωγής δούλους, προκειμένου να μην υπάρξουν κρούσματα προσηλυτισμού τους.

στα σε άμεσο κίνδυνο τη ζωή του ίδιου του Ιεροφάντη. Μετά παρέλευση ενός διαστήματος, οι Έλληνες αναβίωσαν τον Ιερό Θεσμό των Ελευσίνιων Μυστηρίων, αναθέτοντας τα Ιερά αξιώματα σε Ιερείς από το αθηναϊκό γένος των Λυκομηδών.

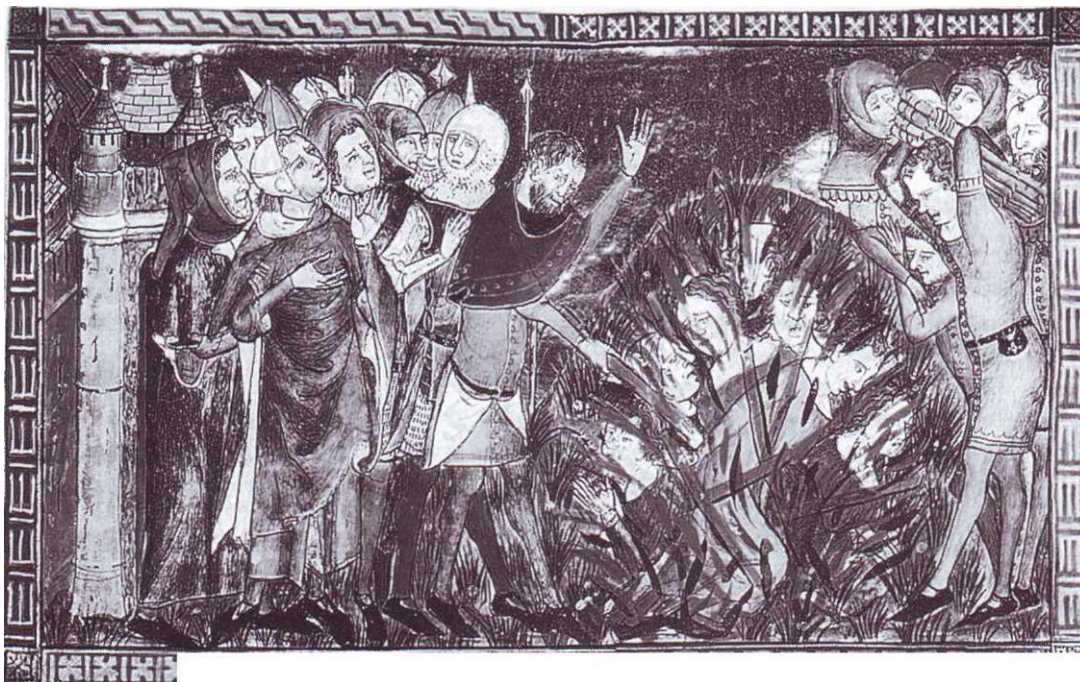
Ωστόσο μπορεί να υποστηριχθεί ότι μέχρι το 527, έτος αναρρίχσεως στον αυτοκρατορικό θρόνο του Ιουστινιανού, πόλεις όπως η Αθήνα δεν είχαν προσβληθεί ολοκληρωτικά από τα ανθελληνικά χριστιανικά μέτρα. Η Πολιούχος θεότης της πόλεως, η Αθηνά, άσκησε την προστατευτική επίδραση της, τόσο κατά τη διάρκεια του καταστρεπτικού σεισμού το 375, όσο και κατά την επιδρομή των Γόθων, οι οποίοι, ως εκ θαύματος, παρέκαμψαν την πόλη των Αθηνών, αφήνοντας την άθικτη. Το έτος 408 μ.Χ. συνδέεται με την αναρρίχηση στον αυτοκρατορικό θρόνο του Θεοδοσίου του Β'. Επί των ημερών του επήλθε η επίταση της ανθελληνικής πολιτικής, με αποκορύφωση την κατάργηση του Αρείου Πάγου, που έδρευε στην Αθήνα, καθώς και των υπολοίπων δικαστηρίων, ενώ ανάλογα ήταν τα μέτρα που ίχυσαν και στη Σπάρτη. Με διάταγμα του 429 μ.Χ. ορίστηκε ότι οι Ναοί των Πατρών Θεών μπορούν να μετατρέπονται σε χριστιανικούς. Επί των ημερών του Θεοδοσίου του Β', και συγκεκριμένα κατά το 425, μεταφέρθηκε το χρυσελεφάντινο άγαλμα της Προμάχου Αθηνάς στην Κωνσταντινούπολη, ενώ ο Παρθενώνας είχε ήδη βεβηλωθεί, μετατρέπόμενος σε εκκλησία της «αειπαρθένου Μαρίας» (Μυριάμ, επί το ακριβέστερο), επί της βασιλείας του Ιουστι-

νιανού και συγκεκριμένα το 535. Έχει προηγηθεί, βέβαια, η δια εμπρησμού καταστροφή του Ναού του Διός στην Ολυμπία.

Κατά την περίοδο της εξουσίας του Λέοντος του Α' (457-474) και νέοι διωγμοί εξαπολύονται κατά των Ελλήνων. Είναι εμφανής η πρόθεση των βυζαντινών εξουσιαστών να μην αφήσουν να επιβιώσει τίποτε, πλέον, το ελληνικό. Το 474 ανέρχεται στο θρόνο ο Ζήνων. Επί των ημερών του, και συγκεκριμένα το 484, διεξάγεται η έσχατη μεγάλη προσπάθεια επανόδου στις Πατρώες ρίζες, δια επαναστάσεως, την οποία κινεί ο αρχηγός του στρατού, ο Ίλλος, μαζί με τον Αθηναίο φιλόσοφο Παμπρέπιο. Δυστυχώς, η ελληνική αυτή εξέγερση θα σβήσει άδοξα το 488, με τη θανάτωση των επικεφαλής της. Λίγο αργότερα συντελείται η άσκηση μίας μεγάλης πνευματικής επιρροής από Έλληνες φιλοσόφους (Σεβηριανό, Ηραίστιο, Ζώσιμο κ.α.) προς τον Αυτοκράτορα Ζήνωνα, με επωφελή οπωσδήποτε αποτελέσματα, με σκοπό την ανόρθωση της Πατρώας Θρησκείας και της Ελληνικής Φιλοσοφίας. Όμως η υπερίσχυση του ιουδαιοχριστιανικού στοιχείου ανακόπτει αυτή την προσπάθεια, δίνοντας παράλληλα τους φιλοσόφους.

Στην Αθήνα, ενώ η Πατρώα Θρησκεία ψυχωραγεί υπό το κράτος της βίας και του φόβου, η πόλη εκχριστιανίζεται. Παράλληλα η Μυριάμ είχε αναγορευθεί σε προστάτιδα της πόλεως, αποκαλούμενη «Παναγία η Αθηνιώτισσα». Έκτοτε, ο Παρθενώνας απεκαλείτο «Μεγάλη Εκκλησία Αθηνών». Κατά την περίοδο εκείνη, εκατοντάδες Ναοί της

Κάψιμο «αιρετικών» στην πυρά από τους ιουδαιοχριστιανούς. Η δήθεν θρησκεία της αγάπης, πάταξε αμείλικτα οτιδήποτε αντέβαινε προς τις δοξασίες και τα συμφέροντα της με σκοπό την απόλυτη επικράτηση.

Ανεστραμμένος κίονας έχει τεθεί ως δομικό υλικό σε χριστιανικό ναό στην ευρύτερη περιοχή της Λακωνίας. Κατ' αυτόν τον τρόπο οι χριστιανοί «τιμούν» τον Ελληνικό Πολιτισμό.

Πατρώας Θρησκείας καταστράφηκαν, είτε μετετράπησαν σε χριστιανικές εκκλησίες. Ενδεικτικά αναφέρεται ότι ο Ναός του Ηφαίστου στο Θησείο μετεβλήθη σε Ναό του Αγ. Γεωργίου, το Ερεχθείο απετέλεσε, από το 650, Ναό της Θεοτόκου, ενώ επίσης άλλοι χριστιανικοί ναοί στεγάσθηκαν στα Προπύλαια της Ακροπόλεως, καθώς και στον Ναό της Απτέρου Νίκης. Σύμφωνα με τις μαρτυρίες που διασώζονται, η οδός Τριπόδων, ευρισκόμενη στη σημερινή συνοικία της Πλάκας, πλημμύρισε από χριστιανικούς ναούς, η πολυάριθμη ύπαρξη των οποίων προφανώς αποσκοπούσε στην... εκδίωξη των αρχαίων «δαιμονίων» που ενοικούσαν στην Ακρόπολη! Ακόμη και ο μεγαλοπρεπής Ναός του Ολυμπίου Διός στον Ιλισσό μετεβλήθη σε ναό του Αγίου Ιωάννη.

Πνευματικό αλλά και θρησκευτικό αντί-

βαρο στην ισοπεδωτική επέλαση του Ιουδαϊοχριστιανισμού αποτελούσε ακόμη το Πανεπιστήμιο των Αθηνών, πλαισιωμένο από πνευματικές φυσιογνωμίες της εποχής, όπως ο Πρίσκοις αλλά και ο Αθηναίος Πλούταρχος, Ιεροφάντης του Απόλλωνα στους Δελφούς. Ενώ σε αυτό διέπρεψαν ακόμη μορφές όπως ο Πρόκλος, δριμύτατος πολέμιος της ξενόφερτης θρησκείας.

Ο Πρόκλος, μάλιστα, έθεσε ως σκοπό του την αναδιοργάνωση και λειτουργική αναζωογόνηση της Πατρώας Θρησκείας, προσπάθεια η οποία βρήκε άξιους συνεχιστές στα πρόσωπα των μαθητών και ομοϊδεατών του. Δυστυχώς, όμως, η ωραία αυτή κίνηση ανεκόπη από τον Ιουστινιανό, ο οποίος διείδε την απειλή που αποτελούσε για τη χριστιανική θρησκεία η λειτουργία του Πανεπιστημίου Αθηνών και, δια νομοθετικών διαταγμάτων, υποβάθμισε μέχρι τελικής εξαλείψεως την ισχύ του ελληνοπρεπούς πνευματικού αυτού κέντρου. Θεσπίζοντας τον Ιουστινιάνειο Κώδικα (529) απεφάσισε τη διδασκαλία της νομικής πλέον επιστήμης στην Κωνσταντινούπολη, αφαιρώντας αυτό το προνόμιο από το Πανεπιστήμιο των Αθηνών. Έχει, βέβαια, προηγηθεί η απαγόρευση των Ολυμπιακών Αγώνων της Αντιοχείας από τον Ιουστίνo το 521 μ.Χ. και σειρά άλλων μέτρων που στρέφονται κατά του ελληνικού πνεύματος.

Σταδιακά ο Ιουστινιανός (527-565) προχώρησε στη λήψη και άλλων ανθελληνικών μέτρων, όπως στην αφαίρεση του δικαιώματος της διδασκαλίας από τους «νοσούντας την ελληνικήν μανίαν», δημεύοντας και παραδίδοντας ολόκληρη την περιουσία του Αθηναϊκού Πανεπιστημίου στο Δημόσιο Ταμείο. Το γεγονός αυτό κατέστησε αδύνατη την περαιτέρω λειτουργία του Πανεπιστημίου, με αποτέλεσμα ο προεξάρχων των πανεπιστημιακών καθηγητών Δαμάσκιος να απέλθει μαζί με δεκάδες άλλους καθηγητές, λάτρεις των Πατρώων θεσμών και παραδόσεων (Σμπλίκιος, Ευλάμπιος, Πρισκιανός, Ερμείας, Διογένης, Ισίδωρος κ.α.). Τότε ακριβώς κλείνεται κάθε φιλοσοφική σχολή (Πλατωνική, Περιπατητική, Στωική και Επικούρεια), ενώ ελληνικά συγγράμματα παραδίδονται και πάλι στην πυρά. Δικαίως θεωρείται ο Ιουστινιανός ως ένας από τους μεγαλύτερους εχθρούς και διώκτες του Ελληνισμού.

Επί των ημερών του έλαβε χώρα η γνωστή «στάση του Νίκα», η οποία αρχικά δημιουργήθηκε κατόπιν διενέξεως των Πράσινων και των Βένετων. Οι Πράσινοι και οι Βένετοι αποτελούσαν τις δύο μεγαλύτερες ιπ-

ποδρομιακές ενώσεις της Κωνσταντινουπόλεως. Οι Πράσινοι είχαν εξεγερθεί επιζητώντας μία ελληνοπρεπέστερη θρησκευτική έκφραση, έχοντας στο πλευρό τους τον Υ-πάτιο, ανιψιό του Ελληνολάτρη Αυτοκράτορα Αναστασίου (491-518). Αφού κατόρθωσαν να προσεταιρισθούν και τους Βένετους, εν συνεχεία απελευθέρωσαν τους κρατούμενους και παρέδωσαν στην πυρά τις φυλακές. Οι επαναστάτες ακολούθως πυρπόλησαν την Χαλκή Πύλη και την Αγία Σοφία. Και η έκβαση αυτής της στάσεως ίσως να ήταν καθοριστική για την Επανελλήνιση, εάν ανέλπιστα σφάλματα δεν οδηγούσαν τον Ιουστινιανό σε νίκη, την οποία πέτυχε «δια πυρός και σιδήρου». Σαράντα χιλιάδες τουλάχιστον ήταν οι σφαγιασθέντες μετά την καταστολή της εξεγέρσεως, ενώ οι χριστιανοί, σε συνεργασία με τους Ερού-λους, επιδόθηκαν σε έναν απηνή διωγμό κατά της Πατρώας Θρησκείας.

Η χαριστική βολή κατά των φιλοσοφικών σχολών δόθηκε το 529, όταν ο Ιουστινιανός αφαίρεσε τους μισθούς των διδασκόντων, καθώς και το δικαίωμα στους φιλοσόφους να διδάσκουν, ούτως ώστε να υποχρεώσει τις Σχολές να σιγήσουν. Στον Ιουστινιάνειο Κώδικα (I, 11, 10), αναφέρεται επιγραμματι-

αυτοί που πάσχουν απ' την ιερόσυλλη τρέλ-λα των Ελλήνων». Ο Ιουστινιάνειος Κώδικας, εξ' άλλου, είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτικός αναφορικά με την τοποθέτηση των χριστιανών σχετικά με τους Έλληνες: «Επειδή τινές ευρηνται εκ των ανοσίων και μυσαρών Ελλήνων κατεχόμενοι πλάνη...» (Ιουστ. Κώ-διξ Α', 11). Τα ανθελληνικά μέτρα επεκτείνονται στην απαγόρευση στρατεύσεως των Εθνικών, μεταβιβάσεως των περιουσιών τους, καθώς επίσης τους αφαιρείται το δικαίωμα του πολιτεύεσθαι.

Στο σημείο ακριβώς αυτό, καθίσταται αναγκαία η ανάπτυξη του ακόλουθου συλλογισμού: Διατείνονται οι θιασώτες του χριστιανισμού ότι η θρησκεία τους αποτελεί καθ' εαυτή ένα μήνυμα αγάπης. Εάν υποθετικά δεχθούμε ως αληθείς αυτούς τους ισχυρισμούς, τότε ποια ερμηνεία προσλαμβάνουν τα διατάγματα και οι αποφάσεις που ελήφθησαν κατά την Στ' Οικουμενική Σύνοδο, το 691 μ.Χ., δια της οποίας (Κανόνας 94) συστήνεται στους χριστιανούς να αποποιηθούν πάσης ελληνικής συνήθειας, δηλαδή προτρέπονται όπως αφελληνισθούν;

Σε αυτό το πνεύμα κινήθηκε και η Σύνοδος της Κερθαγένης, δια της οποίας εκλήθησαν οι χριστιανοί να καταστρέψουν κάθε

Εικαστική απεικόνιση της Ακαδημίας Πλάτωνος, όπως την φαντάστηκε ο Ραφαήλ. Μέχρι το 529 μ.Χ. οι χριστιανοί είχαν κλείσει κάθε αρχαία φιλοσοφική σχολή, προκειμένου να εδραιώσουν τον σκοταδισμό που στηριζόταν στην αρχή «πίστευε και μη ερεύνε», προκαλώντας το νοητικό σκότος.

Ναό και εν γένει κάθε θρησκευτική εκδήλωση των Εθνικών (Κανόνας 58), προς καλύτερα εμπέδωση της εντολής «Ες έδαφος φέρειν»... Στο σημείο αυτό αξίζει να τονισθεί με έμφαση ότι, παρά τις ανηλεείς διώξεις που υφίστατο η Ελληνική Θρησκεία, εξακολουθούσε να υπάρχει ζωντανή, διατηρώντας πολλούς πυρήνες ανά τον ελλαδικό χώρο, ακόμη και κατά τον έκτο και έβδομο αιώνα μετά Χριστόν. Δεν είναι, βεβαίως, καθόλου τυχαίο το ότι στην «Πενθέκτη Σύνοδο» αναφέρεται από εκκλησιαστικούς αντιπροσώπους ότι υφίστανται «πλείστα εθνικά κατάλοιπα».

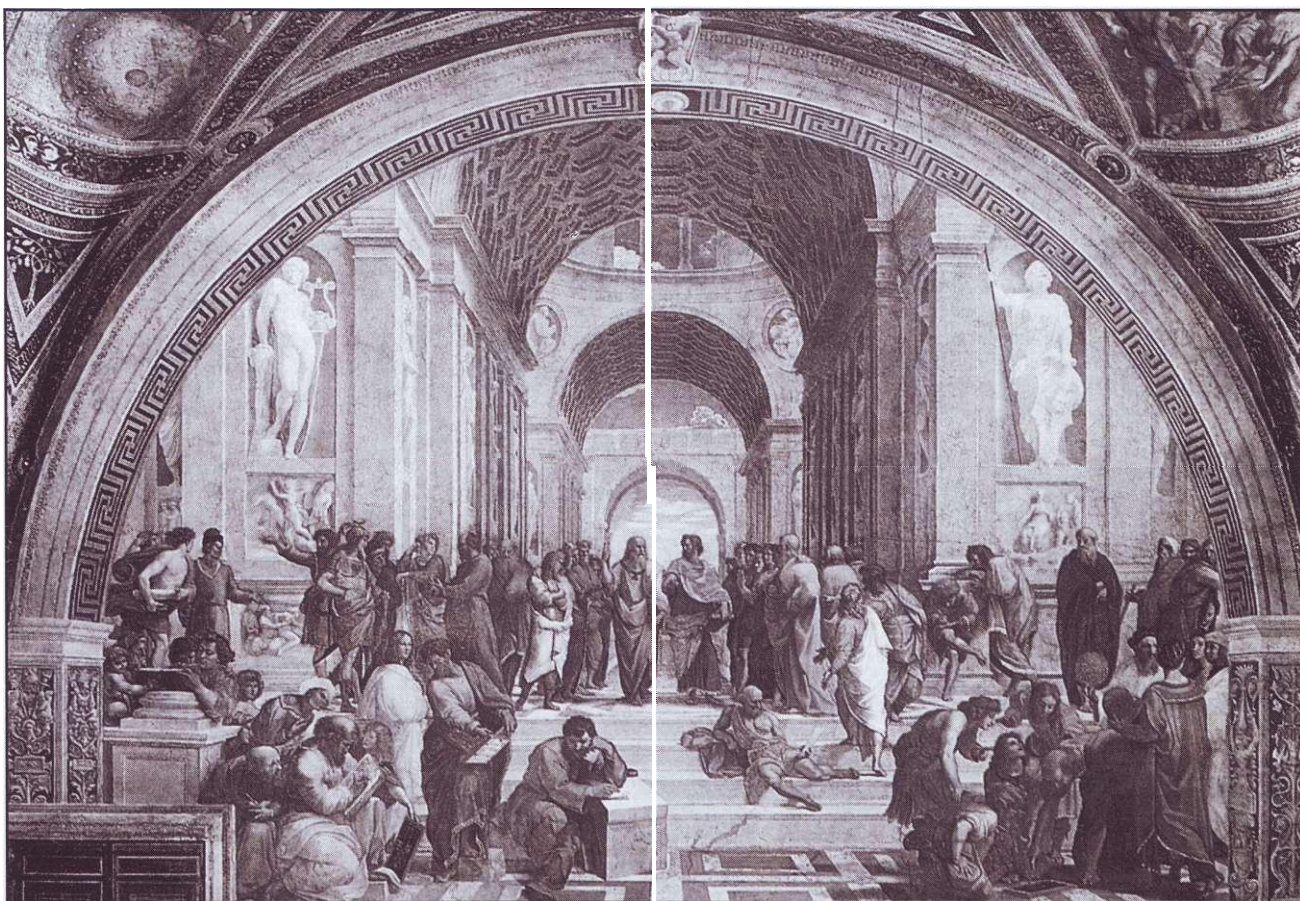
Οι ανθελληνικοί διωγμοί συνεχίζονται και επί της εξουσίας των Ισαύρων, οπότε ανακύπτει και η διαμάχη Εικονολατρών και Εικονομάχων. Ως εικονολάτρες εμφανίζονται οι ελληνίζοντες αυτοκράτορες, ενώ οι εικονομάχοι είναι επηρεασμένοι από την ανεικονική λατρευτική παράδοση του ιουδαϊσμού. Ακόμη και μέχρι τον 9ο αιώνα αναδεικνύονται Ελληνολάτρες αυτοκράτορες, με κυριώτερο τον Λέοντα τον Σοφό (886-912), ο οποίος προσχώρησε στην Εθνική Θρησκεία.

Το 1204 η Αθήνα περιήλθε στην κατοχή των λατίνων, οι οποίοι, επί μία ολόκληρη εβδομηκονταετία, λεηλατούσαν τον Ιερό βράχο της Ακροπόλεως εντελώς ανεμπόδι-

στοι. Σημαδιακό όμως για την Ακρόπολη υπήρξε το έτος 1385, όταν ο εβραίος Νέριος από τη Φλωρεντία, μετέβαλλε τα Προπύλαια σε ανάκτορα, αναγείροντας έναν πύργο διαστάσεων 26 μέτρων ύψους και 9 πλάτους.

Ο Ελληνισμός, θύμα των εκκλησιαστικών ραδιουργιών, έρμαιο της λαϊκής άγνοιας και πλάνης, οδηγήθηκε βαθμιαία μέσω του ιουδαιοχριστιανισμού στην αυτοπροδοσία. Ο στίχος του Κ. Παλαμά στον «Δωδεκάλογο του Γύφτου», αναφορικά με την τύχη της Κωνσταντινουπόλεως, όπου διαδραματίστηκε η πλέον τραγική πτυχή της μακραίωνης υπονομεύσεως του Ελληνισμού και εκτυλίχθηκε μέχρι τέλους η αποστασία των χριστιανών από την έσχατη μάχη του Βυζαντινού Ελληνισμού το 1453, σύμφωνα με τον οποίο «σαν πόρνη εκαρτέραγε τον τούρκο να την πάρει», μαρτυρεί το μέγεθος της εκ των έσω προδοσίας.

Οι προσδοκίες των Βυζαντινών οι οποίοι, επηρεασμένοι από την ιουδαιοχριστιανική νάρκωση, ήθελαν να πιστεύουν ότι αποτελούσαν τον νέο «περιούσιο λαό» και η Κωνσταντινούπολη το «νέο Ισραήλ», διαψεύστηκαν οικτρά. Η ευπιστία ενός ολόκληρου κόσμου και η ανοχή που επέδειξε απέναντι στην χριστιανική πλάνη θα πληρωνόταν με αίμα...

Εικαστική απεικόνιση της Ακαδημίας Πλάτωνος, όπως την φαντάστηκε ο Ραφαήλ. Μέχρι το 529 μ.Χ. οι χριστιανοί είχαν κλείσει κάθε αρχαία φιλοσοφική σχολή, προκειμένου να εδραιώσουν τον σκοταδισμό που σπηριζόταν στην αρχή «πίστευε και μη ερεύνα», προκαλώντας το νοητικό σκότος.

Ναό και εν γένει κάθε θρησκευτική εκδήλωση των Εθνικών (Κανόνας 58), προς καλύτερα εμπέδωση της εντολής «Ες έδαφος φέρειν»... Στο σημείο αυτό αξίζει να τονισθεί με έμφαση ότι, παρά τις ανηλεείς διώξεις που υφίστατο η Ελληνική Θρησκεία, εξακολουθούσε να υπάρχει ζωντανή, διατηρώντας πολλούς πυρήνες ανά τον ελλαδικό χώρο, ακόμη και κατά τον έκτο και έβδομο αιώνα μετά Χριστόν. Δεν είναι, βεβαίως, καθόλου τυχαίο το ότι στην «Πενθέκτη Σύνοδο» αναφέρεται από εκκλησιαστικούς αντιπροσώπους ότι υφίστανται «πλείστα εθνικά κατάλοιπα».

Οι ανθελληνικοί διωγμοί συνεχίζονται και επί της εξουσίας των Ισαύρων, οπότε ανακύπτει και η διαμάχη Εικονολατρων και Εικονομάχων. Ως εικονολάτρες εμφανίζονται οι ελληνίζοντες αυτοκράτορες, ενώ οι εικονομάχοι είναι επηρεασμένοι από την ανεικονική λατρευτική παράδοση του ιουδαϊσμού. Ακόμη και μέχρι τον 9ο αιώνα αναδεικνύονται Ελληνολάτρες αυτοκράτορες, με κυριώτερο τον Λέοντα τον Σοφό (886-912), ο οποίος προσχώρησε στην Εθνική Θρησκεία.

Το 1204 η Αθήνα περιήλθε στην κατοχή των λατίνων, οι οποίοι, επί μία ολόκληρη εβδομηκονταετία, λεηλατούσαν τον Ιερό βράχο της Ακροπόλεως εντελώς ανεμπόδι-

στοι. Σημαδιακό όμως για την Ακρόπολη υπήρξε το έτος 1385, όταν ο εβραίος Νέριος από τη Φλωρεντία, μετέβαλλε τα Προπύλαια σε ανάκτορα, αναγείροντας έναν πύργο διαστάσεων 26 μέτρων ύψους και 9 πλάτους.

Ο Ελληνισμός, θύμα των εκκλησιαστικών ραδιουργιών, έρμαιο της λαϊκής άγνοιας και πλάνης, οδηγήθηκε βαθμιαία μέσω του ιουδαιοχριστιανισμού στην αυτοπροδοσία. Ο στίχος του Κ. Παλαμά στον «Δωδεκάλογο του Γύφτου», αναφορικά με την τύχη της Κωνσταντινουπόλεως, όπου διαδραματίστηκε η πλέον τραγική πτυχή της μακραιώνης υπονομεύσεως του Ελληνισμού και εκτυλίχθηκε μέχρι τέλους η αποστασία των χριστιανών από την έσχατη μάχη του Βυζαντινού Ελληνισμού το 1453, σύμφωνα με τον οποίο «σαν πόρνη εκαρτέραγε τον τούρκο να την πάρει», μαρτυρεί το μέγεθος της εκ των έσω προδοσίας.

Οι προσδοκίες των Βυζαντινών οι οποίοι, επηρεασμένοι από την ιουδαιοχριστιανική νάρκωση, ήθελαν να πιστεύουν ότι αποτελούσαν τον νέο «περιούσιο λαό» και η Κωνσταντινούπολη το «νέο Ισραήλ», διαψεύστηκαν οικτρά. Η ευπιστία ενός ολόκληρου κόσμου και η ανοχή που επέδειξε απέναντι στην χριστιανική πλάνη θα πληρωνόταν με αίμα...

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ηπροσπάθεια των εκκλησιαστικών κύκλων να αναπλάσουν την προσωπικότητα, τη διδασκαλία αλλά και τη μορφή του Ιησού, είναι αρκετά νεφελώδης και κυμαίνεται ανάμεσα στο επίπεδο του α-ναπόδεικτου και του εξωπραγματικού. Ένας σκόπιμος θρύλος πλανάται επάνω από το μεγάλο ζήτημα της ιστορικής υπάρξεως του Ιησού, ενός προσώπου πραγματικά αμφιλεγόμενου.

Είναι αληθές το γεγονός ότι οι χριστιανοί των πρώτων αιώνων επεδίωξαν να αποκρύψουν την ταυτότητα του Ιησού, για τον απλό λόγο ότι αυτή υπήρξε εβραϊκή αλλά και αβέβαιη. Στο σημείο ακριβώς αυτό πρέπει να τονισθεί ότι οι σκληροί διωγμοί που επεφύλαξαν οι ρωμαίοι αυτοκράτορες στους χριστιανούς, δεν αποτελούσαν απόρροια της αντιμετώπισης της πίστεως τους ως αλλότριας θρησκείας, αλλά ήταν συνέπεια της υπονομευτικής-ανατρεπτικής, σε πολιτικό επίπεδο, δραστηριότητας, την οποία ανέπτυξε ο χριστιανισμός κατά της Ρώμης.

Επανερχόμενοι στο θέμα του ιδρυτή του Χριστιανισμού, γίνεται κατανοητό ότι αποτελούσε βαρεία ταπείνωση, ακόμη και για εκείνη την εποχή, να παραδεχθούν οι χριστιανοί ότι «σωτήρας» και «λυτρωτής» της ανθρωπότητας υπήρξε ένας εβραίος διδάσκαλος, ο οποίος και αυτός με τη σειρά του έπεσε θύμα της ιδίας του της φυλής, λόγω ενδοεβραϊκών διχογνωμιών. Έχει σημασία να τονισθεί ότι η μυθοπλασία που σχετίζεται με τη σύλληψη του Ιησού από τη Μυριάμ, δια της οσμής του Κρίνου, αποτελεί πιστή αντιγραφή της γεννήσεως του Άρη από την Ήρα, δια της οσμής ενός τριαντάφυλλου.

Εξ' άλλου, σύγχρονοι μελετητές και διαπρεπείς επιστήμονες, εξετάζοντας διεξοδικά την εγκυρότητα και την αληθοφάνεια των Ευαγγελίων, απεφάνθησαν ότι δεν πρέπει να αποδίδεται μεγάλη βαρύτητα σε αυτά, για δύο κύριους λόγους:

- Πρώτον διότι γράφτηκαν μισό και πλέον αιώνα μετά την υποτιθέμενη περίοδο στην οποία εκδηλώθηκε η ζωή του Ιησού. Επίσης, τίποτε απολύτως το ουσιαστικό δεν αναφέρουν περί του Ιησού οι εβραίοι συγγραφείς Φλάβιος Ιωσήφ και Ιούστος εκ Τι-βεριάδος, αν και λογικό θα ήταν να κάνουν ιδιαίτερη μνεία στο πρόσωπο του.

- Δεύτερον διότι το χρονικό πλαίσιο στο οποίο τοποθετείται η δραστηριότητα του Ιησού ίσως είναι πλασματικό, υπό την έννοια ότι το πρόσωπο του μυθικού «λυτρωτή» είναι ανύπαρκτο. Στην περίπτωση αυτή, τη

μορφή του Ιησού θα μπορούσε να ενσαρκώνει ο οποιοσδήποτε εβραίος φιλόσοφος ή ραββίνος, στη φυσιογνωμία του οποίου η λαϊκή ιουδαϊκή παράδοση οραματίστηκε τον κοσμικό σωτήρα.

Δεν αποκλείεται μάλιστα, στην προκειμένη περίπτωση, το γεγονός της γεννήσεως και διδασκαλίας του Ιησού να προσλαμβάνει αλληγορικό περιεχόμενο και να συμβολίζει την αναγέννηση μίας εβραϊκής δοξασίας με την επωνυμία «χριστιανισμός», δεδομένου μάλιστα ότι ο Ιησούς ανήκε στην αδελφότητα των Εσσαίων και κατείχε απόκρυφες γνώσεις, καλά διαφυλαγμένες ως τις ημέρες του.

Αποκαλυπτικό περί του συμβολισμού που περικλείει ο μύθος της γεννήσεως του Ιησού είναι το βιβλίο του ερευνητή Τ. Γουέλς «Οι Ιστορικές Μαρτυρίες του Ιησού», το οποίο αμφισβητεί την ύπαρξη του Ευαγγελικού Χριστού. Σύμφωνα με τον Γουέλς, ο Ιησούς υπήρξε δημιούργημα της φαντασίας του εβραίου Αποστόλου Παύλου. Πιστοί στις εβραϊκές παραδόσεις, τόσο ο Παύλος όσο και οι υπόλοιποι συγγραφείς Ευαγγελικών περικοπών, αποφεύγουν να δώσουν μία, έστω και την πλέον απλοϊκή, περιγραφή του Ιησού, αρνούνται μέσα από μία ένοχη σιωπή να παρέξουν το ελάχιστο στοιχείο σχετικά με τη μορφή του, καθόλου βέβαια τυχαία.

Ακόμη όμως κι εάν δεχθούμε το γεγονός της ιστορικής υπάρξεως του Ιησού, παραβλέποντας την αδυναμία της τεκμηρίωσης του με στοιχεία, τίθεται το ερώτημα τι άλλο θα μπορούσε να είναι ο πολυσυζητημένος Ιησούς, παρά ένας διδάσκαλος που επιζητούσε να ωραιοποιήσει και να εκσυγχρονίσει τον εβραϊκό λόγο;

Η αμφισβήτηση της ιστορικότητας του Ι-

Η εικόνα του Χριστού δεσπόζει επί αρχαίου κιονόκρανου, στον άγιο Ιωάννη τον Κυνηγό. Αυτός είναι ο σεβασμός που απέδιδαν οι χριστιανοί στην Ελληνική Παράδοση.

Τα θηρία της
Αποκαλύψεως και οι
σαλπικτές άγγελοι.
Παράσταση χριστιανική
ποι διαιωνίζει τον φόβο
και την κινδυνολογία.

ησού τέθηκε ήδη από το 1798, όταν ο C. F. Dupius εξέδωσε το τρίτομο έργο του «La naissance des adores ou la religion univernale» (Η γένεση του λατρευτικού και η παγκόσμια θρησκεία).

Σε ανάλογη κατεύθυνση κινήθηκε και και το ερευνητικό έργο του γερμανού φιλοσόφου Herman Samuel Reimarus.

Στο σημείο αυτό δε θα πρέπει να διαφύγει της προσοχής μας το γεγονός ότι ο Γιεσουά εμφανίζεται να έχει γεννηθεί κατά την 25η Δεκεμβρίου, ένας μύθος ο οποίος αντλεί την ουσία του από τις αρχέγονες παραδόσεις, που τοποθετούν σε αυτή την ημερομηνία τη γέννηση μεγάλων μορφών, όπως του Πυθαγόρα, του Πατρώου Ηρακλή, του Βάκχου, του Απόλλωνα, αλλά και του Αδώνιδος.

Η ταύτιση της γεννήσεως όλων αυτών των θρησκευτικών αναμορφωτών κατά την 25η Δεκεμβρίου, έγκειται στο γεγονός ότι η ημερομηνία αυτή ταυτίζεται με το Χειμερινό Ηλιοστάσιο, που σηματοδοτεί την έναρξη της αυξήσεως παραμονής του ήλιου στο στερέωμα. Άπαντες δε οι προαναφερόμενοι υπήρξαν Ηλιακές Θεότητες. Έτσι και ο χριστιανισμός βάδισε καταναγκαστικά στα χνάρια των αρχαίων παραδόσεων, θέμα το οποίο αναπτύσσεται διεξοδικά σε άλλο κεφάλαιο εντός του παρόντος βιβλίου.

Ακόμη, ο καθηγητής της Θεολογίας στο Πανεπιστήμιο της Τυβίγγης G. Baur εστίασε την κριτική του στο γεγονός ότι στα έργα της Καινής Διαθήκης παρουσιάζονται δύο αλληλοσυγκρουόμενα τμήματα, δύο διαμετρικά αντίθετα ρεύματα. Ένα το οποίο ανάγεται σε εθνικές καταβολές και ένα το οποίο έχει ακραιφνώς ιουδαϊκή προέλευση.

Καταπέλτης είναι όμως και ο Κέλλσος, ο οποίος στο έργο του «Αληθής Λόγος» (το οποίο μας μεταφέρει ο Ωριγένης) αναφέρει: «Σας μεταφέρω τις φήμες που κυκλοφορούν για την δήθεν παρθενογέννηση. Ένας άνθρωπος από κάποιο χωριό της Ιουδαίας, παντρεύθηκε μία φτωχή ντόπια, αλλά σύντομα αυτός που έκανε το επάγγελμα του ξυλουργού την έδιωξε γιατί αποδεδειγμένα ήταν μοιχαλίδα. Εκείνη μετά το διώξιμό της περιπλανάτο πορνευόμενη μέχρις ότου γέννησε ένα παιδί. Πατέρας του ήταν κάποιος στρατιώτης Πάνθηρας. Το παιδί του τ' ονόμασαν Ιησού. Όταν μεγάλωσε, πήγε στην Αίγυπτο, όπου έγινε κάτοχος της μαγικής τέχνης των Αιγυπτίων, όταν πια έμαθε τα μυστικά της μαγείας καλά, γύρισε στην πατρίδα του και ζήτησε να τον παραδεχθούν για Θεό». (Αληθής Λόγος, Ι, 37).

Η έκβαση της, καθοριστικής σημασίας, μάχης που διεξήχθη στις 28 Οκτωβρίου του 312 μ.Χ. στη Μιλβιανή Γέφυρα στη Ρώμη, ανάμεσα στα στρατεύματα του Ρωμαίου Αυτοκράτορα Αυξεντίου και σε εκείνα του Κωνσταντίνου και η συντριβή των ρωμαϊκών λεγεωνών, υπήρξε το γεγονός το οποίο καθόρισε την αρχή της παγκόσμιας εξαπλώσεως του ιουδαιοχριστιανισμού. Η είσοδος του Κωνσταντίνου στη Ρώμη, αυτού του συγγενούς δολοφόνου που η εκκλησία ανακήρυξε άγιο, επισφράγισε την εξάπλωση της θρησκείας της Σιών σε παγκόσμιο επίπεδο.

Ο Φρειδερίκος Νίτσε, αποκαλύπτοντας το ρόλο του ιουδαιοχριστιανισμού στο βαθυστόχαστο έργο του «Ο Αντίχριστος», αναφέρει επιγραμματικά τα εξής: «... Πραγματικά, το ευαγγέλιο είναι κάτι πολύτιμο για

να μας αποδεικνύει τη διαφθορά που υπάρχει, ακόμα και στις πρώτες κοινότητες. Ένα φαινόμενο αποσύνθεσης που ξεκίνησε με τον θάνατο του Λυτρωτή, οδήγησε σε μία βαθειά λογική κυνικότητα, μέχρι τον ραββίνο. Τούτα τα Ευαγγέλια κρύβουν μεγάλες δυσχέρειες πίσω από τα λόγια τους και θα πρέπει να τα διαβάσουμε με επιφυλάξεις. Πάντως, αυτό προσφέρει στους ψυχολόγους μεγάλη απόλαυση, αφού πρόκειται για την αντίθεση απλοϊκών διαφορών. Στη Βίβλο δεν είναι αρκετές οι συγκρίσεις, ας μην ξεχνάμε πως έχουμε την εβραϊκή φυλή. Στον χριστιανισμό, έχουμε την τέχνη των αγίων ψεμμάτων που φθάνουν στην τελειότητα, στην τελειότητα του εβραίου...».

Εβραίος ραββίνος, ο οποίος επικαλέστηκε για ευνόητους λόγους την ανωνυμία, στα πλαίσια συνεντεύξεως την οποία παραχώρησε προ ετών (Δεκέμβριος 1991) σε ασχολούμενο με θέματα εσωτερικής φιλοσοφίας περιοδικό, απεκάλεσε τον Ιησού «αυτότισιο τέκνο του Ισραήλ», δήλωση ιδιαίτε- ρως σημαντική, αφού αποσαφηνίζει την τοποθέτηση των εβραίων απέναντι στον «Κύριο» του χριστιανισμού.

Βεβαίως, όσον αφορά την καταγωγή του Ιησού, υπάρχει και μία άλλη εκδοχή, την οποία μία αντικειμενική διερεύνηση δε θα επέτρεπε να παραβλέψουμε, θέτοντας την υπό κρίση και κυρίως υπό ιστορικό έλεγχο. Πρόκειται για την Παράδοση του Άριου Ιησού, το έργο και τη μορφή του οποίου ουδόλως εκφράζουν οι θεωρίες εκείνες που στοιχειοθετούν το σώμα της παραδόσεως που σήμερα είναι γνωστή ως «χριστιανική» και η οποία στηρίζεται σε παραχάραξη, διαστρέβλωση και αλλοίωση των δικών του διδασκαλιών.

Η εκδοχή την οποία θα παραθέσουμε θέλει τον Χριστό να μην είναι εβραϊκής καταγωγής, αντιτιθέμενος στον Ιουδαϊκό μεσσιανισμό, τη δε διδασκαλία του να αποτελεί μία φιλοσοφική αναζωπύρωση των διδαχών των αρχαίων Ελλήνων φιλοσόφων, εδραζόμενη κυρίως στο Ορφικό, Ελεατικό, Επικούρειο, Προσωκρατικό, Σωκρατικό και Πλατωνικό πνεύμα. Η ερμηνεία αυτή, ως μία πιθανή εκδοχή, παρέχει μία πειστική εξήγηση για το γεγονός της «αγιοποίησης» αρχαίων Ελλήνων φιλοσόφων, αλλά και ρίχνει φως στην μεγάλη σύγκρουση που διεξήχθη μεταξύ ιουδαϊκών και ελληνικών στοιχείων εντός του χριστιανικού μορφώματος, φαινόμενο το οποίο έλαβε χώρα κατά τους πρώτους αιώνες χωρίς στην πραγματικότητα να πάψει ποτέ αυτή η διεργασία, ένα φαινόμενο το οποίο αποτυπώνεται και στους

Χριστιανός
ιερωμένος,
κραδαίνοντας
τσεκούρι, επιτελεί
το «θεάρεστο» έργο
του, εκδηλώνοντας
την εκδικητική του
μανία κατά της
φύσεως και της
παραδόσεως.

χριστιανικούς ναούς της πρωτοχριστιανικής κυρίως περιόδου.

Οι προσωπογραφίες του Αγίου Πυθαγόρα, των Αγίων Σωκράτη, Πλάτωνα κ.α. επιμαρτυρούν τη βαθειά επίδραση του ελληνικού στοιχείου στο χριστιανικό πνεύμα, όταν και όσο αυτό δεν συγκεράσθηκε με τον Ιουδαϊσμό. Στην προκειμένη περίπτωση το φιλοσοφικό-θρησκευτικό ρεύμα του ιουδαϊσμού συνυφάνεται με τον λεγόμενο «Παυλικανισμό», καπηλεύεται δε και μόνο το όνομα του Χριστού, με την αυθεντική διδασκαλία του οποίου ουδεμία συνάφεια έχει. Ωστόσο, εάν υφίστατο Ελληνογενής Χριστιανισμός θα έπρεπε, δια των εκφραστών του, να απαλλαγεί από τα ιουδαϊκά στοιχεία και να καθαρθεί, απορρίπτοντας ολοσχερώς το σώμα της Παλαιάς Διαθήκης και πολλές από τις ιουδαϊζουσες «διδασχές» της Καινής, αλλά και κάθε εβραϊκό κατάλοιπο το οποίο έρχεται σε αντίθεση προς τις παραδόσεις του γένους μας.

Η τοποθέτηση αυτή σχετίζεται άμεσα με την αντίληψη ότι ο χριστιανισμός αλώθηκε από τον ιουδαϊσμό, χωρίς ωστόσο να κατορθώσει ουδέποτε να απαλλαγεί από τις ιουδαϊκές παρεισφύσεις. Αφορμή για την παράθεση αυτής της εκδοχής απετέλεσε η επικέντρωση σε ένα απόσπασμα του «Κατά Ιωάννη Ευαγγελίου» (ιβ', 23), σύμφωνα με το οποίο όταν ο Χριστός πληροφορήθηκε την άφιξη Ελλήνων προκειμένου να συνομιλήσουν μαζί του, ανεφώνησε: «Ελήλυθεν η ώρα, ίνα δοξασθή ο υιός του ανθρώπου...», μία δήλωση η οποία υποδηλώνει την αναγνώριση της ανωτερότητας των Ελλήνων. Ταυτόχρονα, όμως, αποτελεί και μία αναγνώριση της πρωτοκαθεδρίας τους, στην ε-

Ο ναός της Καπνικαρέας επί της οδού Ερμού, στην Αθήνα, φέρει έκδηλα στα εξωτερικά του τοιχώματα δομικά υλικά από αρχαίο ναό.

μπέδωση του θείκου σχεδίου.

Η ανωτέρω αναφορά, ωστόσο, στην Ανωτερότητα του Ελληνισμού είναι αποσπασματική, αφού τα κείμενα των Ευαγγελίων έχουν υποστεί περικοπές. Στο ίδιο Ευαγγέλιο ακολουθεί το εγκώμιο των Ελλήνων από τον Χριστό ο οποίος, κατά την ίδια πάντοτε εκδοχή, συνδεόταν με πολλούς και σοβαρούς δεσμούς με την Ελλάδα.

Σύμφωνα με τις παραδόσεις που εντάσσονται σε αυτό το φάσμα, ο Χριστός ανήκε στο Ελληνιστικό κίνημα των Εσσαίων, ο δε Παύλος ή Σαούλ δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να διαστρεβλώσει σκόπιμα, όσο και έντεχνα, την αληθινή διδασκαλία του. Είναι ιστορικά επιβεβαιωμένο ότι στην περιοχή της Γαλιλαίας, αλλά και της Ιουδαίας, δρούσε το Ελληνιστικό κίνημα των Εσσαίων, το οποίο βρισκόταν σε αντιπαράθεση προς το ανθελληνικό κίνημα των Μακκαβαίων.

Εάν και εφ' όσον ίσχυε αυτή η εκδοχή, είναι προφανές ότι ο Χριστός δεν φιλοδοξούσε να ιδρύσει καμμία θρησκεία, τουναντίον αναγνώριζε την ανωτερότητα της Ελληνικής Φιλοσοφίας, οπότε οι δρώντες θρησκευτικά στο όνομα του, είναι παντελώς έκθετοι.

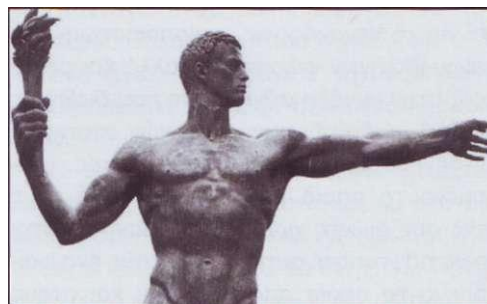
Η ανωτερότητα της ελληνικής φιλοσοφίας κατέστη αποδεκτή και από πεφωτισμένους χριστιανούς, ώστε ο Ιουστίνος (Απόλ. Β. 13, 3) να αναφέρει τα ακόλουθα: «έκαστος γαρ των Ελλήνων φιλοσόφων, τις από μέρους του σπερματικού Θείου λόγου το συγγενές όρων καλώς εφθέγγετο... όσα ουν παρά πάσι καλώς είρηται ημών των Χριστιανών εστί». Ο δε Κλήμης ο Αλεξανδρεύς (Κλήμης Αλ. Στρωματείς Ι, -5) αποφαίνεται περί της Ελληνικής Φιλοσοφίας ως εξής:

«Θεωρώ τον Ελληνισμό και ιδιαίτερα την Ελληνική Φιλοσοφία, ως έργο της θείας πρόνοιας».

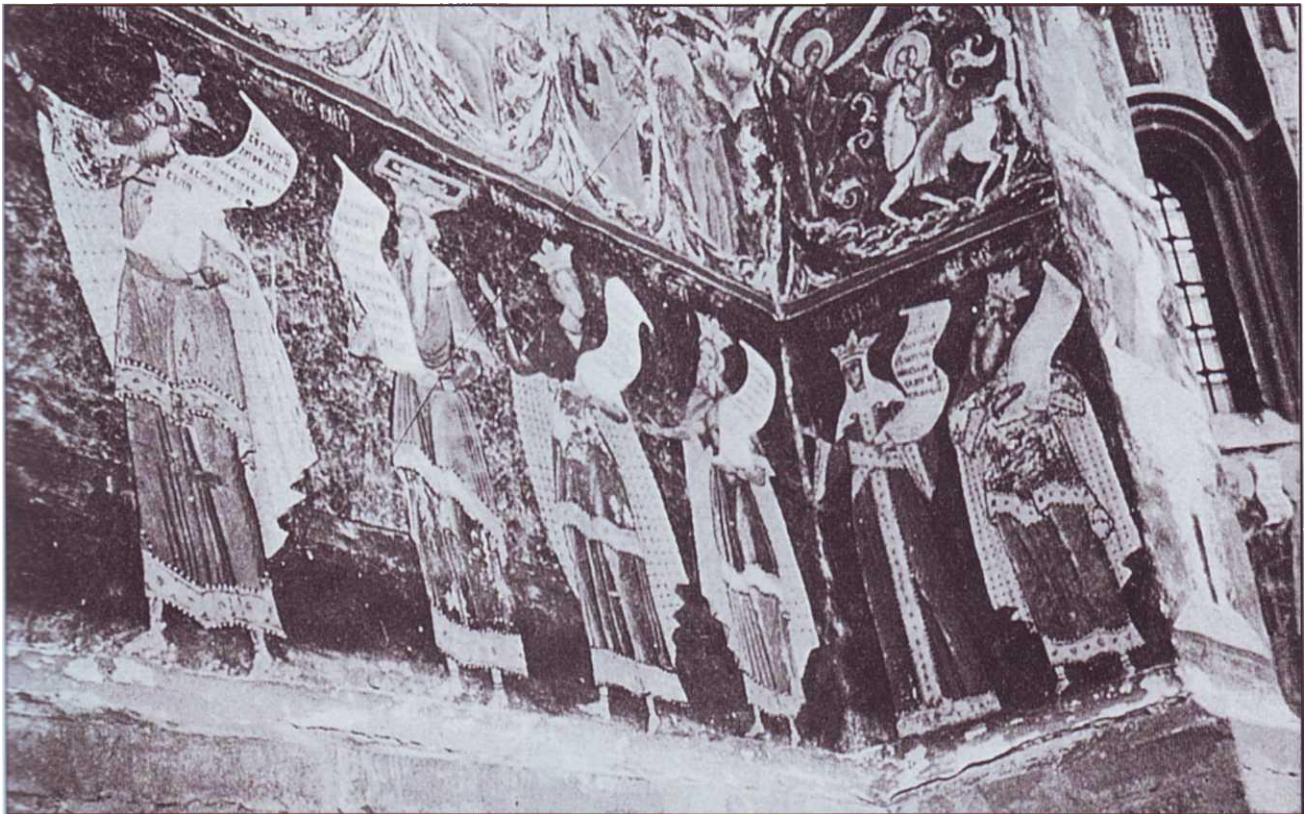
Στο κεφάλαιο ΙΒ' 20, 23, ο Ευαγγελιστής Ιωάννης αναφέρει την πλήρη δήλωση του Χριστού για τους Έλληνες, η οποία έχει ως εξής: «Έφθασε τώρα η ορισμένη από τον Θεό ώρα, για να δοξαστεί με τη σταύρωση και την ανάληψη του ο υἱός του ανθρώπου και να αναγνωρισθεί ως Μεσσίας και Λυτρωτής από τους Έλληνες, οι οποίοι αυτή τη στιγμή αντιπροσωπεύουν όλο τον Εθνικό Κόσμο».

Η δε Ανάσταση του Χριστού προσιδιάζει στις μυστηριακές δοξασίες του Διονύσου Ζαγρέως, της Περσεφόνης και του Αδώνιδος. Το γεγονός αυτό θα υποχρεώσει τον Πολωνό Ελληνιστή Θαδαίο Ζιλίνσκι να ομολογήσει στην εργασία του που επιγράφεται «Η Σίβυλλα», ότι «Εδώ, καθώς και σε άλλα, στην αρχαία θρησκεία βρίσκουμε την αληθινή Παλαιά Διαθήκη του δικού μας χριστιανισμού». Εάν ο σημερινός χριστιανισμός και οι πνευματικοί και θρησκευτικοί του ταγοί δεν έχουν καμμία σχέση με το ιουδαιοχριστιανικό εκείνο ρεύμα του σκοταδισμού και της παρακμής, οφείλει να το καταστήσει γνωστό εμπράκτως, αποκηρύσσοντας ό,τι το ιουδαϊκό βρίσκεται και κυριαρχεί εντός του. Εάν οι σημερινοί χριστιανοί καταδικάζουν τα εγκλήματα των ρασοφόρων του Μεσαίωνα, τότε πρέπει να δώσουν δείγματα σαφούς Ελληνοπρέπειας, ώστε να εκπληρωθεί η επιταγή του Περικλή Γιαννόπουλου, σύμφωνα με την οποία: «Όπως εδέχθημεν εμείς τότε τον Χριστιανισμόν, τώρα πρέπει να δεχθεί και ο Ελληνο-χριστιανισμός, τον Ανασταινόμενον ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ Ελληνισμόν μας».

Σε μία εποχή κατά την οποία η Ελλάδα κλυδωνίζεται από εξωτερικούς εχθρούς, δεν μπορεί να έχει την πολυτέλεια και των εσωτερικών σπαραγμών για θρησκευτικές διενέξεις. Διενέξεις οι οποίες είναι και επιζήμιες και περιττές, αφού ανέκαθεν οι Έλληνες πρέσβευαν την αρχή της Ανεξιθρησκείας, εντός όμως εθνικών πλαισίων.

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ «ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ»

Ο Ελληνικός Πολιτισμός ανέκαθεν διακρίθηκε για την εσωτερική διερεύνηση της αρχέγονης πηγής της ζωής. Ξέδειξε έφεση στην αναζήτηση των αιτίων ~α οποία οφείλει την ύπαρξη του, όχι μόνο σαν βιολογικό φαινόμενο, αλλά και ως ευρύτερη συμπαντική δημιουργία. Διατυπώ- οντάς κοσμογονικούς νόμους με αλληγο-ρικό περιεχόμενο, επεξηγούσε με λογικούς συνειρμούς και επιστημονικά τεκμήρια ~χειρήματα, την προέλευση και τις καταβολές του κόσμου στην ευρύτερη του έννοια.

Αναγνώρισε τον Ανώτατο Θεό, ο οποίος Γ.νυφαίνεται με την Απειρή Αρχή στο μεγαλειώδες έργο της Οικοδομήσεως του Σύμπαντος. Συνετέλεσε καθοριστικά στη σφυρηλάτηση των θεολογικών αξιών της Αρχαίας Ελλάδος και γεφύρωσε το νοητό χάσμα που ενυπάρχει ανάμεσα στον φθαρτό άνθρωπο και στον Αιώνιο Δημιουργό. Η αντίληψη αυτή ξεκινά από τις Ορφικές παραδόσεις. Οι Ορφικοί φιλόσοφοι και μύστες θεωρούσαν εφικτή την προσέγγιση της Υπέρτατης Οντότητας του Διός - Ζευγνύοντος διάμεσου της συστηματικής παρατηρήσεως <αι ερμηνείας των φυσικών νόμων και των Εκδηλώσεων τους, γήινων και συμπαντικών.

Η υιοθέτηση δε της θεοποίησης του Δία (Ζeus, ο Ζευγνύων, η ενοποιός δύναμη των δύο πολιτοτήτων στο Σύμπαν) ως ύψιστης θεότητας, αντιπροσώπευε την ανάδειξη της εξιδανικευμένης ανθρωπίνης προσωπικότητας στο βάθρο της θεώσεως. Είναι μία εξελικτική-ανελικτική διαδικασία η οποία, σύμφωνα με τις αρχές που πρεσβεύει η Ελληνική Παράδοση, θα συντελεσθεί μόλις η ψυχική προσωπικότητα ενός εκάστου εξ' ημών τελειωθεί, ανελίσσόμενη σε ανώτερους κόσμους. Η αντίληψη αυτή ανάγεται στην απώτερη αρχαιότητα και βρίσκει τη συμβολική της απεικόνιση στο Δελφικό Ιερό του Απόλλωνος. Εκεί, σύμφωνα με τις ιστορικές μαρτυρίες, τις δύο άκρες της εισόδου στο Ιερό κοσμούσαν τα αγάλματα του Δία και του Ομήρου. Η τοποθέτηση των δύο αυτών αγαλμάτων, τα οποία πρέπει να τονισθεί ότι ήταν ισομεγέθη, αποτελούσε ένα γεγονός που κατείχε συμβολική σημασία, υποδηλώνοντας την αρμονική συνύπαρξη και προσέγγιση του εξιδανικευμένου ανθρώπου με την Υπέρτατη Οντότητα, τον Θεό.

Η μεγάλη αυτή αλήθεια, η οποία ταυτίζεται με την απόκτηση θέλησης του νοήμονος ανθρώπου να προσεγγίσει το θείο διαμέσου της φιλοσοφικής εμβασύνσεως, εκφράσθη-

*Αγιογραφία με
απεικονίσεις Ελλήνων
φιλοσόφων, στη μονή
Φιλανθρωπινών στα
Ιωάννινα.*

Απεικόνιση αρχαίου φιλοσόφου (Πλάτων) επί τοιχογραφίας στο Άγιο Όρος. Οι χριστιανοί των πρώτων αιώνων είχαν ανάγκη τον συγκερασμό και την εξωτερική υιοθέτηση ελληνικών στοιχείων, προκειμένου να καταστεί το δόγμα τους αποδεκτό στην συνείδηση των Ελλήνων. Το τέχνασμα αυτό της επιφανειακής σχέσεως Ελληνισμού-χριστιανισμού, αναβιώνει πάλι σήμερα μέσω αντίστοιχης αγιογραφήσεως.

κε το 400 π.Χ. από τον μυσταγωγό Πλάτωνα. Ο επιφανής αυτός ιδεαλιστής φιλόσοφος προσδιόρισε τον αυτοσκοπό κάθε ελλόγου όντος, ισχυριζόμενος ότι «κάθε άνθρωπος έχει εν εαυτώ το Θεϊόν Άρχον». Μία θεμελιώδης διατύπωση που δίνει μεγαλύτερη ώθηση στο σκοπό της ανθρώπινης τελειώσεως, εδραιώνοντας ταυτόχρονα σε ένα ισχυρό υπόβαθρο τους προσανατολισμούς της ένθεης σοφίας. Η αδογμάτιστη και απροκατάληπτη μελέτη της θρησκευτικής ζωής στην αρχαία Ελλάδα, καταδεικνύει ότι η Θεοσέβεια αλλά και η Θεογνωσία υπήρξαν συστατικά στοιχεία της ιεροπρεπούς συμπεριφοράς, η οποία διακατείχε τη φιλοσοφική σκέψη των αρχαίων Ελλήνων. Αυτοί προσέγγισαν τις Δημιουργικές Δυνάμεις της Φύσεως με οικειότητα, αλλά και με απόλυτη επίγνωση της αποστολής τους. Αντίθετα, η απώλεια του ορθού, η υπέρβαση των καθιερωμένων μέτρων, σε συνάρτηση με την επίδειξη ασέβειας προς τις προαιώνιες θεϊκές παραδόσεις, θεωρούνταν παρεκκλίσεις που συνιστούσαν τη διάπραξη της Ύβρεως. Το ατόπημα αυτό επέσυρε την

καταδίωξη των αφρόνων και ασεβών από τις Ερινύες και την απόδοση της επιβεβλημένης δικαιοσύνης από τη Νέμεση, σύμφωνα με τον ανταποδοτικό Νόμο.

Η εισαγωγή αυτή καθίσταται επιβεβλημένη για την κατανόηση του κυρίως θέματος που ακολουθεί. Η ευθικρισία του αναγνώστη εξαρτάται από τη διανοητική εικόνα που έχει διαμορφώσει και τη γνώση που διαθέτει σε σχέση με τη θρησκευτική συμπεριφορά και τις θεολογικές, όσο και επιστημονικές αντιλήψεις των Αρχαίων Ελλήνων. Στο σημείο αυτό είναι αναγκαίο να επισημανθεί ότι ο Ελληνικός Πολιτισμός καθιστούσε αρκετά συχνά ως βασικό σημείο αναφοράς των πολύπτυχων εκδηλώσεων του τις παραδοσιακές θρησκευτικές δοξασίες, οι οποίες διέθεταν βαθειά φιλοσοφικά ερείσματα.

Κάτω από αυτές ακριβώς τις συνθήκες, ο Ελληνικός Κόσμος, βαθειά θρησκευόμενος από τη φύση του και έχοντας αναγάγει τις θεολογικές του αξίες σε αναπόσπαστο κομμάτι της πολιτισμικής του δημιουργίας και παρουσίας, εξ' αρχής αντελήφθη ότι η έλευση της ιουδαιοχριστιανικής διδασκαλίας αποτελούσε την αφετηρία ενός σκοτεινού σχεδίου που στόχευε να πλήξει αμειλικτα τη διαχρονική πνευματική του κληρονομιά, αποσταθεροποιώντας οριστικά τα υγιή θεμέλια στα οποία ήταν δομημένος.

Όταν ο Πατριάρχης Κλήμης ο Αλεξανδρεύς ασεβεί και διαπομπεύει την ανυέμβλητη Ελληνική φιλοσοφία, αποκαλώντας την «πρώτη Παλαιά Διαθήκη που προετοίμασε την εμφάνιση του χριστιανισμού!», αποβλέπει εμφανώς στη διαστροφή του Ελληνικού στοχασμού και του πνευματικού του Λογού, επιχειρώντας την υποταγή της πεμπτουσίας του ελληνικού πνεύματος σε εβραϊόπνευστα θεολογήματα.

Εισερχόμενοι στην ουσία του ζητήματος, διαπιστώνουμε το μέγεθος της πλάνης που συντελείται με τη σύνθεση του συνοθυλεύματος που οι εξουσιαστές, εκμεταλλεόμενοι τη λαϊκή άγνοια, ονόμασαν «Ελληνοχριστιανικό Πολιτισμό», προσδίδοντας κατά προπαγανδιστικό τρόπο τερατουργηματική υπόσταση σε ένα ανύπαρκτο γεγονός.

Οι ιθύνοντες του ιουδαιοχριστιανισμού και οι ελεγχόμενοι από αυτούς «ιστορικοί συγγραφείς», διατείνονται ότι υφίσταται σύζευξη Ελληνισμού και Χριστιανισμού, η οποία απέβη μάλιστα και καρποφόρα, κυοφορώντας τον «Ελληνοχριστιανικό Πολιτισμό». Το ψεύδος, η παραποίηση της ιστορίας και η υποκρισία δε γνωρίζουν στη δή-

λωση αυτή όρια. Πότε και πού επήλθε θεμιτή προσέγγιση και συνύπαρξη των δύο διαμετρικά αντίθετων κοσμοαντιλήψεων, του Χριστιανισμού και του Ελληνισμού, δεν είναι δυνατό να τεκμηριωθεί, διότι απλούστατα κάτι τέτοιο ουδέποτε συνέβη. Ασφαλώς, η κατάργηση των Ολυμπιακών Αγώνων από τον Βυζαντινό Αυτοκράτορα Θεοδόσιο τον Α' και η απηνής καταδίωξη των Ελλήνων από τον Ιουστινιανό, ο οποίος έκλεισε τη Νεοπλατωνική Ακαδημία της Αθήνας, το έσοχατο προπύργιο της Ελληνικής φιλοσοφίας, που συμπλήρωνε ζωή 916 χρόνων, δεν υπήρξαν μέτρα τα οποία... εντάσσονταν στη σύζευξη Ελληνισμού και Χριστιανισμού. Η απόπειρα του χριστιανισμού να μετουσιωθεί επιφανειακά σε ελληνοπρεπές ιδεολογικό δημιούργημα, αποτελούσε την αιχμή του δόρατος της σιωνιστικής προσπάθειας που απέβλεπε στη χρησιμοποίηση της Ελληνικής γλώσσας, καθώς και ορισμένων μορφικών-επιφανειακών στοιχείων της Ελληνικής Θρησκείας, προκειμένου να δεισδύσει ανεμπόδιστα το εβραϊκό δηλητήριο σε ολόκληρο τον κόσμο.

Ο ανιστόρητος και καθ' όλα σκόπιμος συγκερασμός της ελληνικής πολιτιστικής κληρονομιάς με το ιουδαιοχριστιανικό ιδεολόγημα δεν αποτελεί γεγονός τυχαίο. Ήδη από τον 2ο π.Χ. αιώνα, οι εβραίοι ραββίνοι επιχειρούσαν να οικειοποιηθούν το έργο του Πλάτωνα και να το παρουσιάσουν ως ε-μπνευσθέν από τα... θεόπνευστα κείμενα τους, ισχυριζόμενοι ότι «Πλάτων εστί Μωϋ-σής αττικίζων...».

Έτσι, όταν ο εγνωσμένος ανθέλληνας Παύλος ή Σαούλ προσδίδει στον χριστιανισμό διεθνιστικό χαρακτήρα για να αξιοποιήσει καλύτερα και πιο αποτελεσματικά τη διδασκαλία του, κατ' εντολήν του μυστικού συμβουλίου «Σανχεντρίν» των εβραίων και του αρχираββίνου των Ιεροσολύμων Γαμα-λιήλ, γαμπρός του οποίου ήταν ο Σαούλ, μεταβάλλεται σε φερέφωνο του εβραϊκού λόγου και αρχίζει τις περιοδείες του προς τον Ελληνικό Κόσμο, κηρύσσοντας «τον Λόγο του Θεού...». Μάλιστα ο Σαούλ ήταν εφοδιασμένος με επίσημη επιστολή του Γαμαλι-ήλ, και όσες φορές οι Ρωμαίοι τον συνέλαβαν, επέδειξε την επιστολή αυτή και αφέθηκε ελεύθερος προς συνέχιση του διαβρωτικού ρόλου του.

Είναι ιστορικά επιβεβαιωμένο, όπως ομολογεί και ο ίδιος ο Παύλος στις «Πράξεις Αποστόλων», ότι οι Έλληνες όχι μόνο δεν επέδειξαν δεκτικότητα αφομοιώσεως των εβραϊκών δοξασιών, αλλά αντίθετα απέπε-μπαν τον Παύλο από όλες όσες πόλεις

Ο μέγας διώκτης του Ελληνισμού, Βυζαντινός αυτοκράτορας Θεοδόσιος.

σκέφθηκε. Τις συνθήκες υπό τις οποίες συ-νετελέσθη ο εκχριστιανισμός-εξεβραϊσμός των Ελλήνων, διαφωτίζουν επαρκώς τα «Χρονικά», επίσημο όργανο του Κεντρικού Ισραηλτικού Συμβουλίου (τεύχος Σεπτ.-Οκτ. 1992), τα οποία, σχετικά με το «ιεραποστολικό» έργο του Παύλου, αναφέρουν τα εξής αποκαλυπτικά: «... Αυτήν, λοιπόν, την οργανωμένη εβραϊκή κοινότητα της Θεσσαλονίκης των πρώτων μεταχριστιανικών χρόνων, θα επισκεφθεί ο Απόστολος Παύλος... Σύμφωνα με την παράδοση, η αρχαιότερη συναγωγή της Θεσσαλονίκης όπου κήρυξε πιθανότατα ο Απόστολος Παύλος ονομαζόταν «Έτς Αχάιμ» (Δέντρο της Ζωής)...». Παρά την κατακραυγή και την αποδοκιμασία των Ελλήνων, ο Παύλος δεν πτοήθηκε. Αντι-παρερχόμενος την ελληνική αντίδραση και

Χριστιανικό εκκλησάκι στη νότια πλευρά της Ακροπόλεως των Αθηνών.

αποφασισμένος να πραγματώσει τα σιωνιστικά σχέδια, ο Σαούλ συνεχίζει την περιοδεία του, φθάνοντας στην Αθήνα. Παρά τον κλεισασμό που υπέστη από τους Αθηναίους, απευθύνεται σε ιουδαίους και μυεί στον χριστιανισμό μέλη της εβραϊκής κοινότητας, αναθέτοντας τους στη συνέχεια το έργο του προσηλυτισμού των Εθνικών Ελλήνων. Είναι εμφανές, λοιπόν, εξ' αρχής ποιους συγκινούσε η θρησκεία του Γιεσουά και σε ποιους κατ' αρχήν απευθυνόταν, μία θρησκεία αρκετά συναφής στο ιουδαϊκό δόγμα, για να διδάσκεται ακόμα και μέσα στη συναγωγή. Εβραίοι τη δημιούργησαν, τη διέδωσαν και της έδωσαν υπόσταση και εκκλησιαστική μορφή.

Πώς λοιπόν ο χριστιανισμός έχει σχέση με τον Ελληνισμό, παραμένει ένα ερώτημα ανεξήγητο, όταν αυτός ο ισχυρισμός υποστηρίζεται απο αμαθείς, ύποπτο δε όταν προβάλλεται από «επαΐοντες» και οργανωμένους κύκλους.

Ουδέποτε σταμάτησε η προσπάθεια του ιουδαιοχριστιανισμού να συγκεράσει τη διδασκαλία του με το Ελληνικό πνεύμα, οικειοποιού μένος επιλεκτικά, αλλά και διαστρεβλώνοντας την υψηλή πνευματική προσφορά του Έθνους μας, ανάγοντας την σε προκάλυμμα για την ευχερέστερη διάδοση των ιδεών του. Ορισμένοι χριστιανικοί κύκλοι, ωστόσο, διατείνονται ότι ο ιουδαιοχριστιανισμός αποτελεί μετεξέλιξη ή ακόμα και διαχρονική συνέχεια των αρχών και των παραδόσεων της αρχαίας θρησκείας.

Κι εάν ακόμη συνέβαινε κάτι τέτοιο, δηλαδή εάν ο χριστιανισμός εδραζόταν σε Ελληνικές φιλοσοφικές και θεολογικές βάσεις, τότε ποιος ο λόγος της αποκηρύξεως της αρχέγονης Πάτριας Ολύμπιας Θρησκείας

και της καταφυγής σε ένα ξένο δόγμα, το οποίο ωστόσο κι αυτό στηριζόταν, υποθετικά, στο Ελληνικό πνεύμα;

Γιατί να αποποιηθούμε την Πατρώα Λατρεία για κάτι ατελές και αλλότριο; Είναι προφανές, ύστερα από την παράθεση όλων των ανωτέρω, ότι ο όρος «εξελληνισμένος χριστιανισμός» συνιστά ουτοπικό εύρημα των δημαγωγών και των εμπόρων των ιδεών, καθώς ο Ελληνισμός ουδέποτε βρέθηκε στην ανάγκη ή είχε ωφέλεια να προσεγγίσει τον ιουδαιοχριστιανισμό, καθώς ανέκαθεν υπήρξε αυτούσιος και αυτόφωτος.

Ο ιουδαιοχριστιανισμός, προκειμένου να εδραιωθεί, επεβάλλετο να παρουσιασθεί με ελληνοπρεπές προσωπείο, σε μία προσπάθεια να πείσει τις μάζες ότι αποτελεί συνέχεια των πατρώνων παραδόσεων. Αυτή ακριβώς τη σκοπιμότητα υπηρετούσε η αναγόρευση διαπρεπών Ελλήνων φιλοσόφων σε Αγίους του χριστιανισμού. Η αγιογράφηση εικόνων με τις μορφές του Πυθαγόρα, του Αριστοτέλη, του Πλάτωνα και άλλων επιφανών εκπροσώπων του Ελληνικού πνεύματος στους πρώτους χριστιανικούς ναούς, μαρτυρεί ότι επικρατούσε ακόμη ζωντανή στις ψυχές των πιστών της νέας θρησκείας η προσήλωση ή έστω η εμμονή στις πατρώες παραδόσεις.

Αν και ασπάσθηκαν τον ιουδαιοχριστιανισμό, δεν είχαν ωστόσο ακόμη αποκηρύξει συνειδησιακά τον Ελληνισμό. Η αποκαλυπτική εξ' άλλου ομολογία του Αγίου Αυγουστίνου, σύμφωνα με την οποία «Αυτό που αποκαλείται σήμερα χριστιανική θρησκεία, υπήρχε στους αρχαίους και δεν έπαψε ποτέ να υπάρχει από τότε που δημιουργήθηκε το ανθρώπινο γένος. Μέχρι τη στιγμή που, επειδή ήρθε ο ίδιος ο Χριστός, άρχισαν να αποκαλούν χριστιανική την αληθινή θρησκεία που υπήρχε ήδη από πριν», υποκρύπτει την τραγική αλήθεια της κατά βούλησιν αφαιμάξεως και βεβηλώσεως στοιχείων της αρχαιοελληνικής παραδόσεως από τους χριστιανούς. Τι σχέση μπορεί να έχει ο Γιεσουά, ο αποκαλούμενος και «Βασιλεύς των Ιουδαίων», με το Αρχαιοελληνικό Μεγαλείο, αποτελεί ένα ερώτημα στο οποίο μόνο οι ιθύνοντες του σιωνισμού μπορούν να απαντήσουν.

Είναι ιστορικά επιβεβαιωμένο ότι ο ιουδαιοχριστιανισμός, προκειμένου να καλύψει αφ' ενός τα τεράστια κενά του και αφ' ετέρου στην προσπάθεια του να παραπλανήσει περί της αληθινής ταυτότητας και των αντικειμενικών σκοπών του, κατέβαλλε ανυπέρβλητες προσπάθειες, προκειμένου να αντιγράψει μορφικά και επιφανειακά τη μεγα-

Απεικόνιση της μάχης στην Μιλβιανή γέφυρα, που επισφράγισε την εδραίωση του χριστιανισμού.

νειώδη ελληνική δοξασία. Πρωταρχικό του αέλημα είναι να καθιερώσει χριστιανικές εορτές, οι οποίες ημερολογιακά θα συνέπιπταν με τις ένδοξες επετείους της Εθνικής Θρησκείας, ούτως ώστε να υποκατασταθούν οι τελευταίες και να ατονήσουν. Δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός της επιβολής του εορτασμού των Χριστουγέννων στις 25 Δεκεμβρίου, ημέρα η οποία είχε καθιερωθεί ως η μέγιστη Εορτή των Εθνικών, συνυφασμένη επί χιλιετίες ολόκληρες με τον εορτασμό του Χειμερινού Ηλιοστασίου και με την απόδοση τιμών στον Φωτοβόλο Απόλλωνα. Ενδεικτικά αναφέρεται ότι ο χριστιανισμός υπέκλεψε σειρά τελετουργικών στοιχείων από την Πατρώα Θρησκεία, καθιερώνοντας τον καθαγιασμό των οικιών με νερό, κατ' απομίμηση του πανάρχαιου σχετικού εθίμου της Ελληνικής Θρησκείας. Υφαρπάζει το στοιχείο της εξομολογήσεως από τα Θρακικά Μυστήρια.

Οικειοποιείται την αρχή της Τρισηλίου Θεότητας, την οποία διατύπωσε ο πεφωτισμένος Αυτοκράτορας Ιουλιανός και μετέξελξε ο Γ. Πλήθων Γεμιστός, υπό τη μορφή της Αγίας Τριάδος, θεωρία η οποία αναπτύχθηκε από τον Πλωτίνο και τον Ιουλιανό. Υιοθετεί τον σταυρό, αρχέγονο θρησκευτικό και μεταφυσικό σύμβολο, αναφερόμενο στη μεταθανάτια ζωή, γνωστό ήδη και χρησιμοποιούμενο από την προϊστορική εποχή.

Το Άγιο Βήμα στους χριστιανικούς ναούς διαμορφώθηκε με γνώμονα την ύπαρξη και λειτουργική χρήση του Ανακτόρου, το οποίο αποτελούσε το σημαντικότερο τμήμα του Τελεστηρίου στα Ελευσίνια Μυστήρια.

Το έθιμο της περιφοράς του Επιταφίου με λαμπάδες αποτελεί απομίμηση της πομπής την οποία σχημάτιζαν οι Μύστες, αλλά και οι αμύητοι, προ της ενάρξεως των Μυστηρίων, φέροντας αναμμένους πυρσούς. Από το Σύνθημα, τον Ιερό Όρκο τον οποίο απήγγελλαν οι μουούμενοι στους καθαγιασμένους μυστηριακούς χώρους, εμπνεύσθηκαν οι χριστιανοί το λεγόμενο «Σύμβολο της Πίστεως». Οι Άγγελοι, οι οποίοι παρουσιάζονται στις αρχαιοελληνικές τραγωδίες, παραχώρησαν τη θέση τους στον ιουδαioχριστιανισμό στους αμέτρητους Αγίους. Πόσοι Άγιοι, αλήθεια, επιχείρησαν να αντικαταστήσουν, ανεπιτυχώς βέβαια, το Δωδεκαθεϊστικό Πάνθεο;

Από την άλλη πλευρά, η ηθική ποιότητα των πρωταγωνιστών της Παλαιάς Διαθήκης, θεμελίου του χριστιανισμού, είναι επιεικώς απαράδεκτη. Η εκπορνευθείσα Σάρρα από τον προαγωγό Αβραάμ, δεν μπορούν να συνιστούν ηθικά πρότυπα τα οποία να εμπνέ-

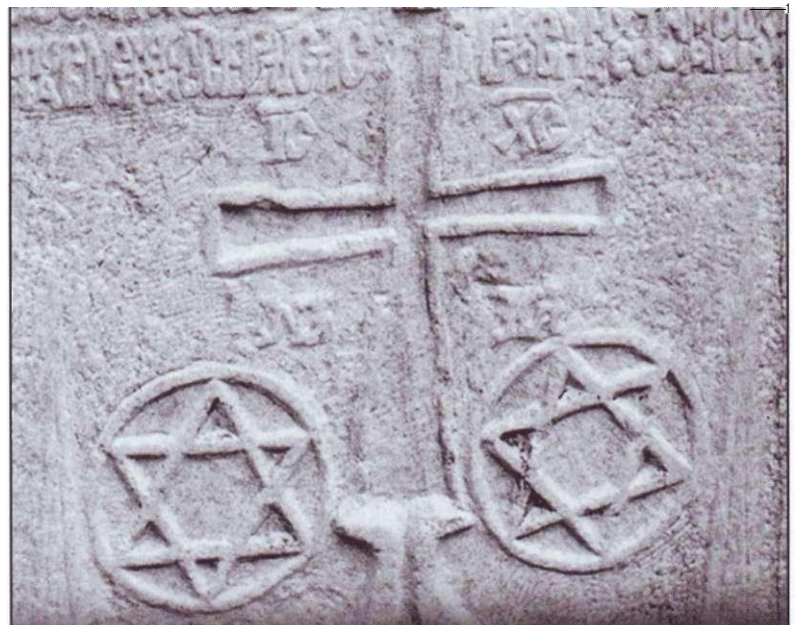
ουν καθοδηγητικά το Έθνος μας.

Αναφερόμενοι στην ιουδαϊκή επίδραση, σκόπιμο κρίνεται να παραθέσουμε και άλλα στοιχεία ταυτίσεως του ιουδαϊσμού με τον χριστιανισμό. Κατ' αρχήν έκδηλη είναι η επίδραση του Ναού του Σολομώντα επί του χριστιανικού ναού. Ο Ναός του Σολομώντα, ειδικότερα, ακολουθεί το περίγραμμα του σκηνώματος που στέγασε την κιβωτό της Π. Διαθήκης.

Ο Ναός διακρίνεται σε τρία μέρη. Αποτελείται από το Άδυτο, όπου βρίσκονται φυλαγμένα τα «Άγια των Αγίων», τον Ιερό τόπο λατρείας και το προαύλιο, έχει δηλαδή τη δομή που παρουσιάζει σήμερα ο χριστιανικός ναός. Ενώ παραδόσεις όπως ο διαχωρισμός ανδρών και γυναικών, ο οποίος υφίσταται στους χριστιανικούς ναούς (γυναικωνίτης), έλκει την προέλευση του από τη συναγωγή. Ο άμβωνας υφίσταται και στη συναγωγή από την εποχή του Έσδρα, ενώ τα λάβαρα ανακαλούν στη μνήμη μας τις ισ-

Αέτωμα από αρχαίο ναό, ευρισκόμενο τώρα στην οροφή του παρεκκλησίου του αγίου Ελευθερίου, στην Μητρόπολη των Αθηνών.

Παράσταση με σταυρό και δύο εξαλφες από χριστιανικό ναό στο Πήλιο, ενδεικτική των ιουδαϊκών καταβολών της θρησκείας του Ιησού.

Κατάλοιπα χριστιανικής
αγιογραφίας επί των
τοιχών της βιβλιοθήκης του
Αδριανού στην Αθήνα.

ραηλιτικές λιτανείες της Κιβωτού.

Αλλά και καθ' εαυτή η Θεία Λειτουργία εμπεριέχει πολλά δρώμενα και λεγόμενα που προέρχονται από τις ιουδαϊκές παραδόσεις, ενώ φράσεις ή λέξεις όπως «αμήν», «αλληλούια» και άλλες, αποτελούν διαρκή υπόμνηση των εβραϊκών επιδράσεων επί του χριστιανικού τελετουργικού.

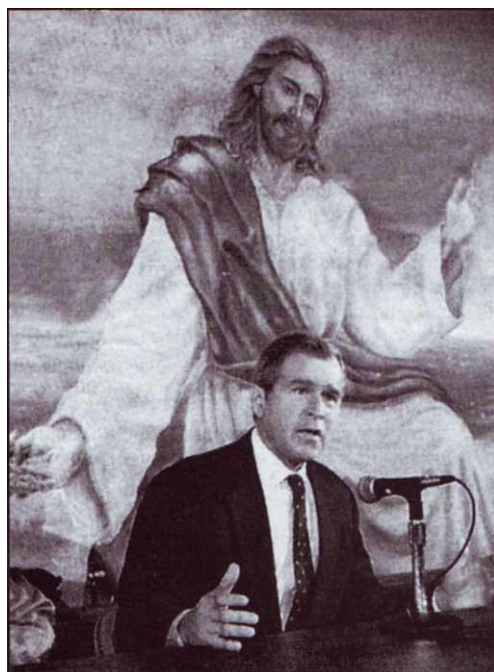
Η επτάφωτη λυχνία, εθνικό και θρησκευτικό σύμβολο του Ισραήλ, κατά τον χριστιανισμό συμβολίζει «το φως του κόσμου». Ο δε παντεπόπτης οφθαλμός, σύμβολο εβραϊκής προελεύσεως το οποίο προεξάρχει σε όλους τους χριστιανικούς ναούς, αποτελεί

υπόμνηση της παρουσίας του Ιεχωβά. Δογματικές θέσεις, όπως το λεγόμενο «προπατορικό αμάρτημα», η θεωρία της Αναστάσεως, η ακατάσχετη δαιμονολογία, προερχόμενη άμεσα από την Παλαιά Διαθήκη και την Πεντάτευχο, τέλος δε η εσχατολογική θεώρηση των χριστιανών, είναι στοιχεία τα οποία ταυτίζουν πλήρως τη θρησκεία του Ναζωραίου με το γιαχβικό δόγμα. Ακόμη και αυτός ο πολυταλαιπωρημένος σταυρός, πανάρχαιο θρησκευτικό σύμβολο των Ελλήνων και σύμβολο πολλών μυστηριακών θεσμών, υφαρπάχθηκε μεταγενέστερα από τους χριστιανούς.

Άπειρες ακόμη οι επιφανειακού χαρακτήρα αντιγραφές, τις οποίες διέπραξαν οι χριστιανοί από την Αρχαία Παράδοση. Ακριβώς λόγω του επιφανειακού χαρακτήρα τους, ο ιουδαιοχριστιανισμός δεν κατόρθωσε ούτε ως κακέκτυπο υποκατάστατο της αρχαίας παραδόσεως να υπάρξει. Και καταφεύγουμε στη χρήση του όρου «επιφανειακές αντιγραφές», διότι, πέραν της επιφάσεως αυτής, ουδεμία άλλη σύγκλιση σε ιδεο-λογικό-φιλοσοφικό επίπεδο υφίσταται. Αντιθέτως, έκδηλα είναι τα εβραϊκά στοιχεία τα οποία υπάρχουν εντός της χριστιανικής θρησκείας, ακόμη και από πλευράς συμβόλων.

Η επτάφωτη λυχνία και ο παντεπόπτης οφθαλμός, στοιχεία παρμένα από την ιουδαϊκή παράδοση, τα εβραϊκά άμφια των ιερέων, η ομοιότητα του χριστιανικού ναού με εκείνον του Σολομώντα, η αντίληψη περί διαβόλου, περί κολάσεως και παραδείσου,

Ο εκφραστής του
χριστιανικού σιωνισμού,
Μπούς, εξαγγέλει τις
θρησιωδίες του, υπό την
σκέπη του Ιησού...
Σύμβολα, μορφές, ιδέες,
θρησκείες, όλα τα
οικειοποιείται και τα
εγκολπώνεται η νέα τάξη
πραγμάτων στο πλαίσιο του
οικουμενισμού,
προκειμένου να φέρει σε
πέραν τις επιδιώξεις της. Το
ερώτημα είναι γιατί άραγε
προτίμησε τον Χριστό;
Μήπως εμπνέεται από τα
κηρύγματα της Παλαιάς
Διαθήκης; Μα από τι άλλο...

η θεωρία περί του «προπατορικού αμαρτήματος», η τέλεση εβραϊκών εορτών, με αντιπροσωπευτικότερη το ιουδαϊκό Πάσχα και η υιοθέτηση των κόκκινων αυγών και του οβελία, είναι στοιχεία που επιμαρτυρούν την ιδεολογική προέλευση του χριστιανισμού.

Ο ισχυρισμός περί «Ελληνοχριστιανικής συζεύξεως» αποτελεί, επιβεβαιωμένα πλέον, μέγιστο ιστορικό ψεύδος. Κάτω από αυτό το πρίσμα, η απόκτηση ελληνικής παιδείας από επιφανείς εκπροσώπους του χριστιανισμού (Μ. Βασίλειος, Κλήμης ο Αλεξανδρεύς, Ωριγένης και άλλοι) απέβλεπε στο να εισχωρήσουν στα έγκατα της Ελληνικής σκέψεως, να την μελετήσουν εμπειριστατωμένα, ώστε, αφαιμάζοντάς την, να διαμορφώσουν μία εβραιογενή δοξασία επίπλαστα ελληνοπρεπή.

Ο χριστιανισμός, θεωρία ξενόφερτη που εισήγαγε στον Ελληνικό κόσμο τις θέσεις του σκοταδιστικού ιουδαϊσμού, διέγραψε κάθε υγιή πνευματική αναζήτηση, κάθε επιστημονική έρευνα, κάθε φιλοσοφική ή πολιτιστική διεργασία, θέτοντας μία καταστρεπτική τροχοπέδη στην εξελικτική πορεία της ανθρωπότητας. Αυτό το προσχεδιασμένο έγκλημα κατά του Ελληνισμού και του Πολιτισμού, τα μίσθαρνα όργανα του σιωνισμού το ονομάζουν σύμπλευση. Η αλήθεια, ωστόσο, είναι μία και μόνη.

Ο ιουδαιοχριστιανισμός προσέγγισε με θανάσιμο εναγκαλισμό τον Ελληνισμό, για να τον δολοφονήσει, ως προς τη θρησκεία του, τον πολιτισμό του, την ίδια του την υπόσταση.

Εξ' άλλου, η αποδοχή του Γιαχβέ στη θέση του Ολύμπιου Δία κλόνισε τον αληθινό χαρακτήρα της λατρείας του θείου και κατέλυσε την ηθική έννοια την οποία προσελάμβανε η απόδοση αναγνωρίσεως προς τις ύπατες δυνάμεις της Δημιουργίας. Ενάντια στην ιουδαιοχριστιανική Παλαιά Διαθήκη, η οποία μόνο με ένα κατάπτυστο πορνογραφικό σύγγραμμα θα μπορούσε να συγκριθεί, ο Αναγεννώμενος Ελληνισμός προτάσσει τους Ιερούς Ορφικούς Ύμνους του και τα πάνσεπτα Μυστήρια.

Εξ' όλων των ανωτέρω συνάγεται ότι Ελληνισμός και Χριστιανισμός είναι έννοιες ασυμβίβαστες. Η αποδοχή της μίας αναιρεί την άλλη ολοκληρωτικά.

Η εβραιολαγνεία στα Πατερικά Κείμενα, δεν έχει προηγούμενο. Διαβάζουμε στην Ομιλία «Εις τον ΙΑ' Ψαλμόν» του Ιωάννου Χρυσόστομου, τα ακόλουθα:

«Δια τούτο θαυμάζομεν τον Αβραάμ, τον Λωτ, τον Μωϋσή, γιατί ακριβώς μοιάζουν με τα αστέρια μέσα στην κατασκότεινη

νύκτα... χωρίς να δια κόπτουν την υπέροχη πορεία τους».

Άστρο φωτεινό λοιπόν ο προαγωγός Αβραάμ και ο αιμομήκτης Λωτ που προκαλούν θαυμασμό! Έπειτα, πώς είναι δυνατόν ελεύθερος άνθρωπος, ελεύθερος ψυχικά, νοητικά, σωματικά, ως ήτο οι Έλληνες, να αποδέχονται να αποκαλούνται δουλοπρεπώς ως «δούλοι του Θεού», όπως συμβαίνει σε όλες τις Ακολουθίες της χριστιανικής εκκλησίας; Αυτοί που πέθαιναν για να μην δεχθούν όχι σκλαβιά αλλά ούτε απλή ταπείνωση, τώρα να αποκαλούνται δούλοι του Ιεχωβά;

«Τι μας κοιτάτε, ως με την δική μας δύναμη και ευσέβεια να καταφέραμε αυτή την πορεία; Δεν είναι αυτό από δική μας δύναμη, επειδή άξιοι του θεϊκού δρόμου γίναμε.

Ο Θεός του Αβραάμ και ο Θεός του Ισαάκ και ο Θεός του Ιακώβ, ο Θεός των Πατέρων ημών, κοίτα πώς εαυτόν εσώθει συνεχώς εις τους προγόνους, για να μην νομισθή ότι καινούργιο εισάγει δόγμα, εκεί περί του Πατριάρχου Δαυίδ εμνημόνευσε και ενταύθα περί του Αβραάμ».

Αυτά, μεταξύ άλλων, αναφέρει ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος και πάλι, στην Ομιλία «Εις τας πράξεις των Αποστόλων» (60-75.50). Αξίζει να επισημανθεί ότι ο Χρυσόστομος αποκαλεί τους Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ ως «πατέρες ημών» και τον Ιεχωβά ως «Θεό των πατέρων ημών», απεμπολώντας προκλητικά τους Έλληνες φυσικούς, πνευματικούς και θρησκευτικούς προγόνους μας!

«Ιδού εγώ εκτείνω την χείρα μου επί τους αλλοφύλλους και εξολοθρεύσω Κρήτας και απολώ τους καταλοίπους τους κατοικούντας την παραλίαν», Ιεζεκιήλ, ΚΕ, 16-17.

Εικαστική άποψη από την κατάληψη της Κων/πόλεως από τους σταυροφόρους το 1204, η οποία κατά πολλούς ήταν η αρχή του τέλους...

ΟΙ ΚΑΤΑΒΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑΙΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Ο Μητροπολίτης Πισιδίας Μεθόδιος Φούγιας, στο Βιβλίο του «Ελληνισμός και Ιουδαϊσμός» (σελ. 18), ομολογεί ότι «...δεν θα αγνοήσουμε ότι και όλος ο χριστιανικός κόσμος εδέχθη την Ιερά Παράδοση της Παλαιάς Διαθήκης και υιοθέτησε πολλά εβραϊκά στοιχεία, αλλά και όχι ολίγα ιερά πρότυπα της Παλαιάς Διαθήκης...».

Το θρήσκευμα που ασπάζεται λοιπόν ο Μητροπολίτης, κατά δήλωσή του, «υιοθέτησε πολλά εβραϊκά στοιχεία και ιερά πρότυπα της Παλαιάς Διαθήκης». Έχει δηλαδή ιουδαϊκές καταβολές, τι λένε γι' αυτό άραγε κάποιοι αντισιωνιστές χριστιανοί ζηλωτές;

Και στην σελίδα 32 του ανωτέρω συγγράμματος, συνεχίζει: «Εκτός λοιπόν από τους αποστόλους, οι πρώτοι χριστιανοί ήταν Ιουδαίοι και στην νέα πίστη βρήκαν τη συνέχεια της παλαιάς (εννοείται εβραϊκής) πίστεως».

Άλλωστε ο Κύριος είπε ότι σκοπός του ήταν να συμπληρώσει και όχι να καταργήσει το νόμο και τους Προφήτες». Ο «Κύριος» λοιπόν ήρθε να «συμπληρώσει και όχι να καταργήσει τον Νόμο και τους Προφήτες».

Προφήτες είναι οι ιουδαίοι ερημίτες, Νό-

μος δε είναι ο γνωστός Μωσαϊκός, πώς λοιπόν κάποιοι ομιλούν περί «Ελληνορθοδοξίας» όταν αυτή η «Ελληνορθοδοξία» εμπεριέχει ως συστατικά της στοιχεία αυτές ακριβώς τις ιουδαϊκές και εν πολλοίς ανθελληνικές παραδόσεις;

Και στην σελίδα 34 εξακολουθεί:

«Ο Ιουδαϊκός Χριστιανισμός κληροδότησε στην εξ' Εθνικών Εκκλησία τον ανεκτίμητο θησαυρό ο οποίος υπάρχει στη συλλογή των λόγων του Κυρίου».

Συγχρόνως έδωσε τη Βίβλο της Παλαιάς Διαθήκης στους Εθνικούς. Λόγω τούτου ο εξ' Εθνικών Χριστιανισμός πλησίαζε ολοένα και περισσότερο τον ιουδαϊκό χριστιανισμό». «Ιουδαϊκός χριστιανισμός» λοιπόν, ιουδαίοχριστιανισμός δηλαδή που τον αποκαλούμε εμείς, δια χειλέων Μητροπολίτη.

Αυτόν ακριβώς τον «ιουδαϊκό χριστιανισμό» ασπάζονται οι ελληνορθόδοξοι, ασπάζονται δηλαδή τις ιουδαϊκές παραδόσεις που τους αποκαλούν «γκόιμ».

Ποδοπατούν και απεμπολούν την πανάρχαια γηγενή παράδοση εκατοντάδων χιλιάδων ετών, για να δεχθούν τα αντι-επιστημονικά και ανθελληνικά ψεύδη της Παλαιάς Διαθήκης. Δεν αισχύνονται;

Όταν η...
«υποχρεωτική
αγάπη» δεν πείθει,
παραχωρεί την
θέση της στην
καταναγκαστική
μάχαιρα και στην
πυρά...

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΩΝ

Αρχαίοι κίονες ριγμένοι
στο έδαφος «κοσμούν» το
προαύλιο
χριστιανικού ναού στην
Πλάκα, προφανώς ως
«λάφυρα», κατάλοιπα
του μεγάλου διωγμού...

Οι Σταυροφορίες υπήρξαν η δολιότερη επινόηση του εβραϊσμού, προκειμένου να καταλύσει κάθε έννοια ελληνικότητας που απέμενε στο Βυζάντιο. Με πρόσχημα, δήθεν, την «απελευθέρωση της Παλαιστίνης από τον οθωμανό κατακτητή», διοργανώθηκαν οκτώ σταυροφορίες με σημείο εκκινήσεως την κεντρική Ευρώπη, οι οποίες στο σύνολο τους έπληξαν ανεπανόρθωτα τον Ελληνισμό, παρεκκλίνοντας καθ' ολοκληρίαν από τον υποτιθέμενο αντικειμενικό σκοπό τους. Η αρχή έγινε από τον Πέτρο Ερημίτη, ο οποίος εικάζεται ότι ήταν εβραϊκής καταγωγής, και το 1096 ισχυρίσθηκε ότι είδε σε όραμα τη μορφή του Ιησού, ο οποίος του ζήτησε δήθεν να ξεκινήσει μία εκστρατεία εναντίον των απίστων Οθωμανών. Αυτή ήταν η αφορμή για τη διοργάνωση της Πρώτης Σταυροφορίας, η οποία επέφερε την επί τριακονταετία λεηλασία του Βυζαντίου, αντί του «πολέμου κατά των απίστων» και μόνο το 1099 οι σταυροφόροι κατέλαβαν για τα προσχήματα την Ιερουσαλήμ δικαιολογώντας την παρουσία τους. Στα πλαίσια της δεύτερης, κατά σειράν, σταυροφορίας, η οποία ξεκίνησε το 1117, δεινοπάθησαν στην κυριολεξία Ελληνικές πόλεις, όπως το Ικόνιο, η Δαμασκός και η Α-σκαλώνα, χωρίς ποτέ οι σταυροφόροι να επιδιώξουν να φθάσουν στην Ιερουσαλήμ.

Μέσω αυτών των κατ' επίφαση «σταυροφοριών», οι οποίες θα πρέπει να σημειωθεί ότι ήταν το επικάλυμμα οικονομικοστρατιωτικών αλλά και πολιτικών δολοπλοκιών, που συμπίπτουν με την οικονομική διείσδυση των εβραίων και των Δυτικών Ευρωπαίων στην τρωτή και αιμορραγούσα πλέον Βυζαντινή αυτοκρατορία, κτυπήθηκε αλύπητα η

και οι Ελληνικοί πληθυσμοί των περιοχών τις οποίες λεηλατούσαν οι, κατ' επίφαση, σταυροφόροι. Κατά τη διάρκεια της τέταρτης σταυροφορίας, οι εβραϊκής καταγωγής ηγήτορες της, ο Βαλδουίνος και ο Ερρίκος Δάνδαλος, επετέθησαν ευθέως κατά της Κωνσταντινουπόλεως, την οποία, αφού κατέλαβαν, επιδόθηκαν εν συνεχεία ανενόκλητοι στην καταστροφή ολόκληρης της αυτοκρατορίας, έχοντας εγκαταλείψει πλέον τα προσχήματα. Οι δύο αυτοί κατακτητές, αφού διαμέλησαν την Ελλάδα σε δύο τμήματα, συνέχισαν το καταστροφικό τους έργο, έως ότου σκοτώθηκαν από κατοίκους της Θράκης κατά τη διάρκεια μαχών.

Οι Σταυροφορίες οδήγησαν στην κατάλυση της Βυζαντινής αυτοκρατορίας το 1204 μ.Χ. Ήταν το πλήγμα το οποίο προλείανε το έδαφος για τη μετέπειτα κατάκτηση του Βυζαντίου από τους Οθωμανούς το 1453. Ας εξετάσουμε, όμως, τις παρασκηνιακές συνθήκες οι οποίες προκάλεσαν τις σταυροφορίες.

Ο 8ος και 9ος αιώνας απεδείχθησαν εξαιρετικά προσοδοφόροι για τους εβραίους. Εκμεταλλευόμενοι στο έπακρο την απαγόρευση του δανεισμού χρηματικών ποσών με τόκο, απαγόρευση την οποία η καθολική εκκλησία είχε επιβάλλει στους χριστιανούς, αναγορεύοντας το δανεισμό σε «αντιχριστιανική πράξη», οι εβραίοι κυριάρχησαν απόλυτα στον συγκεκριμένο τομέα και αναδείχθηκαν κυρίαρχοι της τοκογλυφίας, αφ' ενός θησαυρίζοντας και αφ' ετέρου υποδουλώνοντας στη δουλεία των τόκων ολόκληρη την Ευρώπη. Αρχικά η επαίσχυντη δραστηριότητα της εβραϊκής τοκογλυφίας διεξαγόταν στους δρόμους, όπου οι εβραίοι έστηναν τους πάγκους τους, τις επωνο-

Οι σταυροφόροι εν ονόματι του χριστιανισμού, προκάλεσαν φρικτές λεηλασίες και εγκλήματα, καταλύοντας εν τέλει το 1204 και τη Βυζαντινή αυτοκρατορία. Το πλήγμα ήταν ανεπανόρθωτο, προλειαίνοντας ουσιαστικά την αποδυνάμωση της, για το τελικό κτύπημα, το οποίο θα ερχόταν από τους τούρκους, το 1453. Και σ' αυτό, η εκκλησία δεν θα μπορούσε να μην διαδραματίσει τον υπονομευτικό ρόλο της.

Εν ονόματι της ίδιας θρησκείας, οι σύγχρονοι «σταυροφόροι» του σιωνισμού (Μπους κ.α.) σπέρνουν τον τρόμο και τον θάνατο ανά την οικουμένη επικαλούμενοι τον Ιησού.

μαζόμενες μπάνκες (εξ ου και ο όρος μπανκ=τράπεζα). Η κατοχή του μονοπωλίου από το Βυζάντιο σε τομείς με ιδιαίτερη σημασία για το εμπόριο και την οικονομία (πορφύρα, μετάξι κ.α.) δεν ήταν δυνατό να αφήσει τους εβραίους κεφαλαιοκράτες αδιάφορους.

Μετά τον 9ο αιώνα οι σκοποί των εβραίων έγιναν ιδιαίτερα ορατοί. Κυρίαρχοι του πλούτου πλέον οι εβραίοι, υπέβαλλαν στους Βενετούς και Γενοβέζους την ιδέα ότι το Βυζάντιο έλεγχε το μονοπώλιο των συναλλαγών και του εμπορίου μεταξύ Δύσεως και Ανατολής, φαινόμενο το οποίο θα έπρεπε, επ' ωφελεία τους, να σταματήσει.

Οι εβραίοι αρχικά επιδόθηκαν στην αποκοπή του Βυζαντίου από την Ιταλία, κλείνοντας όλες τις αγορές για τα βυζαντινά προϊόντα. Η σταδιακή εξασθένηση του Βυζαντίου από τους αδιάκοπους πολέμους και τον ασφυκτικό οικονομικό-εμπορικό αποκλεισμό, προώθησε τα σχέδια των σιωνιστών στο έπακρο. Σε πρώτο στάδιο, οι απελπισμένοι βυζαντινοί δέχθηκαν την εισροή των εβραϊκών κεφαλαίων υπό τη μορφή εξωτερικού δανεισμού, επιτρέποντας παράλληλα την εγκατάσταση γενοβέζων, εβραίων και βενετών μεγαλεμπόρων στην Κωνσταντινούπολη. Επρόκειτο για την αρχή του τέλους. Οι σιωνιστές έθεσαν υπό τον ασφυκτικό έλεγχο τους την ετοιμοθάνατη οικονομία του Βυζαντίου και σε αντάλλαγμα των δυσβάστακτων δανείων που είχαν συνάψει, αξίωσαν κι έλαβαν προνόμια και στη συνέχεια ολόκληρες εδαφικές εκτάσεις στην Ελλάδα.

Έχοντας περιέλθει η Βυζαντινή Αυτοκρατορία στο έσχατο αυτό σημείο καταπτώσεως, ήταν πλέον εύκολη λεία για τα νύχια του σιωνισμού. Όταν η οικονομική κατάρρευση του Βυζαντίου, η οποία συνεπαγόταν μεταξύ των άλλων διοικητική και στρατιωτική εξασθένηση, έγινε ιδιαίτερα εμφανής, οι σιωνιστές επιδόθηκαν στην προσπάθεια κατευθύνσεως των δυτικοευρωπαίων, και ιδίως των βενετών, κατά της αποσυντιθέμενης από τη συνεχή εξωτερική και εσωτερική υπονόμευση, αυτοκρατορίας.

Επικαλούμενοι θρησκευτικά προσχήματα, οι δυτικοί ευρωπαίοι επέβαλλαν τελικά τη θέληση των εβραίων αφεντών τους, οι τράπεζες των οποίων χρηματοδοτούσαν αφειδώς το... θεάρεστο έργο των σταυροφοριών. Επί τετρακόσια και περισσότερα χρόνια οι εβραίοι αφαιμάζαν το Βυζάντιο, προτού το υπονομεύσουν ολοκληρωτικά.

Ο ΙΟΥΔΑΙΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ! ΤΡΟΧΟΠΕΔΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟ

Οιουδαιοχρισπανικός δογματισμός, καλλιεργώντας το φόβο προς την υπερφυσική οντότητα την οποία τερατουργηματικώς κυοφόρησε, ενστάλλαξε τον τρόμο, τη δεισιδαιμονία και την αμφισβήτηση προς κάθε φυσική πραγματικότητα κι επιστημονική ανακάλυψη, για τον απλό λόγο ότι οι σκοταδιστικές, αναπόδεικτες και ανυπόστατες θεωρίες του δεν άντεχαν σε επιστημονική αλλά και σε λογική κριτική. Χιλιάδες επιστήμονες διώχθηκαν για τα ερευνητικά τους πορίσματα, ενώ διαπρεπείς μορφές του Ελληνικού Κόσμου, όπως η Φιλόσοφος και Μαθηματικός Υπατία ή ο Γεώργιος Πλήθων-Γεμιστός, χλευάσθηκαν ως «δαιμονισμένοι» και το έργο τους εξαφανίσθηκε από τους εκκλησιαστικούς φωτοσβέστες.

Από την αντιφυσική και αντιεπιστημονική αυτή τακτική της δε θα μπορούσε η εκκλησία να παρεκκλίνει όσον αφορά και το ζήτημα της Αστρολογίας.

Ακόμη και σήμερα, η «ορθόδοξη» εκκλησία εξακολουθεί με μονολιθικότητα να απορρίπτει την εγκυρότητα μελετών και τα αποτελέσματα της αστρικής αναλύσεως, παρά το γεγονός ότι αυτά απορρέουν από επιστημονικές ανακαλύψεις και εμπεριστατωμένες αστρονομικές διαπιστώσεις (και αναφερόμαστε φυσικά σε επιστημονικά δεδομένα και όχι σε «αναλύσεις» επιπέδου «μέντιουμ», «αστρολόγων» κ.ά.).

Καλυπτόμενοι πίσω από φαιδρά προσχήματα, με αντιπροσωπευτικότερα εκείνα σύμφωνα με τα οποία η ενασχόληση με την αστρική ανάλυση συνιστά απάτη, είτε αποτελεί το προοίμιο για την έναρξη μίας δαιμονικής επιρροής, οι εκκλησιαστικοί ταγοί ενισχύουν σκόπιμα το φαινόμενο του πνευματικού σκοταδισμού που οι ίδιοι δημιούργησαν, προκειμένου να καθηλώσουν στην άγνοια τις αμόρφωτες μάζες.

Παραγνωρίζοντας το γεγονός ότι η ανάπτυξη της αστρολογίας σε στέρεες βάσεις και η κατανόηση της μεγάλης σημασίας του Ζωδιακού Κύκλου, αλλά και της επιδράσεως που ασκεί στην αρμονία των εποχών, εντοπίζεται ήδη στους Ορφικούς Ύμνους. Οι «θεόπνευστοι» εκκλησιαστικοί κύκλοι έθεσαν στο στόχαστρο τους κάθε επιστημονικό δεδομένο, γιατί μόνο με αυτή τη μέθοδο ήταν εφικτό να εγκαθιδρύσουν το επιζητούμενο πρότυπο του άβουλου και αδύναμου ανθρώπου, ο οποίος, κάτω από την κυ-

Περιχαρής ο οικουμενικός πατριάρχης επιδεικνύει χριστιανικά κειμήλια στην οικογένεια Κλίντον. Η εκκλησία πάντοτε στέκεται στο πλευρό των εκάστοτε ισχυρών...

ριαρχία του φόβου και την επίδραση της άγνοιας, θα αναγκαζόταν να προσδεθεί αδιαμαρτύρητα στο άρμα της χριστιανικής εκκλησίας, με δεσμούς απίστευτης υποτέλειας.

Οι επιστημονικοφανείς, πλην όμως κί-βδηλες, μελέτες αποδίδουν τη διατύπωση της ηλιοκεντρικής θεωρίας στον Πολωνό αστρονόμο Ν. Κοπέρνικο μόλις το 1530. Όμως, εμπρός σε αυτό το τεράστιο ψεύδος, σε αυτή την άθλια απόπειρα παραποιήσεως της ιστορικής αλήθειας, είναι αναγκαίο να εγερθεί μία δυναμική διαφωνία, καθώς η ανακάλυψη και διακήρυξη της Ηλιοκεντρικής θεωρίας αποτελεί έργο του Αρίσταρχου του Σάμιου και ανάγεται χρονικά στο 300 π.Χ. Τόσο ο Αρίσταρχος, όσο και ο Εμπεδοκλής και ο Ηράκλειτος, επεσήμαναν την άμεση συνάφεια που υπάρχει ανάμεσα στα τέσσερα ζωοποιό στοιχεία (αέρας, γη, νερό, φωτιά) και στα Ζώδια. Επίσης, ο διαπρεπής αστρολόγος Κλαύδιος Πτολεμαίος, στο έργο του «Μέγιστη Μαθηματική Σύνταξη», που γράφθηκε κατά τον 2ο μ.Χ. αιώνα, προχώρησε σε ανυπέρβλητες μέχρι σήμερα διαπιστώσεις, τις οποίες ο εκκλησιαστικός σκοταδισμός επιχείρησε να εξαλείψει.

Η επιστημονική εμβάθυνση των προαναφερομένων ερευνητών και φιλοσόφων στο πεδίο των φαινομένων που προκύπτουν από τις αστρικές επιδράσεις και τα θαυμαστά αποτελέσματα των μελετών τους, διατηρήθηκαν στο σκοτάδι, γιατί η αποκάλυψη τους στο ευρύ κοινό θα κλόνιζε συθέμελα τις απλοϊκές θεωρίες του χριστιανισμού, που επεξηγούσαν το Κοσμικό σχέδιο βάσει της

*Κορινθιακός κίονας
εξέρχεται από την οροφή
της εκκλησίας του αγίου
Ιωάννη στην οδό Ευριπίδου,
στην Αθήνα.*

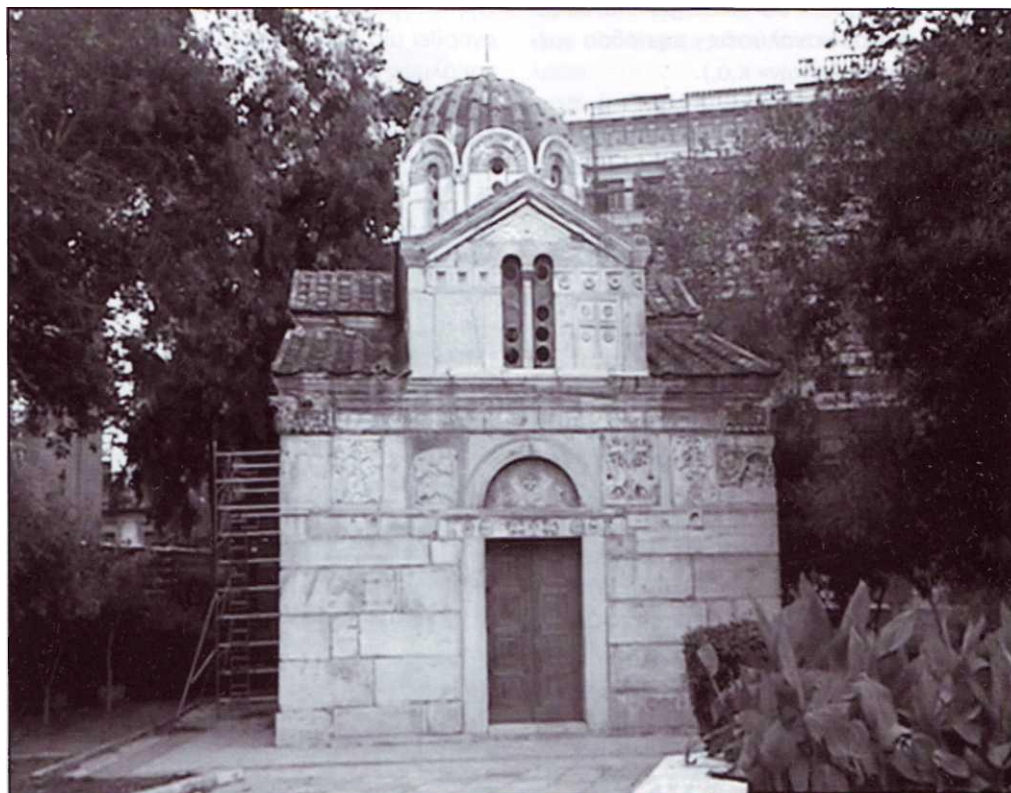
*Το γεγονός ότι από
ολόκληρο αρχαίο ναό του
Απόλλωνος οι χριστιανοί
επέτρεψαν τη διάσωση ενός
κίονα, είναι ενδεικτικό της
«μεγαλοψυχίας» τους αλλά
και των άκρατα
φιλελληνικών τους
αισθημάτων!*

βιβλικής «Δημιουργίας». Επιπροσθέτως, καθίσταται εμφανές ότι οι προχριστιανοί Έλληνες γελοιοποίησαν με την απόλυτη ακρίβεια των μελετών τους κάθε μεταγενέστερη χριστιανική αντίληψη περί του Σύμπαντος, σύμφωνα με τις οποίες η Γη αποτελούσε το κέντρο του σύμπαντος και ταυτόχρονα συνιστούσε το επίκεντρο της θεϊκής δημιουργίας, άρα και ο άνθρωπος αποτελούσε αντικείμενο μίας εξέχουσας θεϊκής φροντίδας.

Σήμερα που η πνευματική καθυποταγή και η πλάνη των προκαταλήψεων δεν είναι ικανές, μην έχοντας τη δύναμη, να καταδυ-

ναστεύσουν, στον ίδιο τουλάχιστον βαθμό με αυτόν της Μεσαιωνικής εποχής, την ανθρωπότητα, επέρχεται υπό το βάρος των αδιάσειστων επιστημονικών δεδομένων η ανατροπή των εκκλησιαστικών ιουδαιοχριστιανικών αντιλήψεων, οι οποίες αγγίζουν τα όρια της επιστημονικής ανυποληψίας, ενώ ταυτόχρονα αποκαλύπτεται ότι το Κοσμικό Σχέδιο συντελείται χωρίς να στηρίζεται σε κάποια σημαντική συμβολή της Γης, αλλά και χωρίς η έκβαση του να εξαρτάται, καθ' οιονδήποτε τρόπο, καθοριστικά από αυτήν.

*Ιουδαιοχριστιανισμός, ο
δολοφόνος του
Ελληνισμού και του
Πολιτισμού εν γένει.*

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΘΕΪΣΤΙΚΟΣ

Ητάση των ανθρώπινων κοινωνιών να απορρίπτουν ο,τιδήποτε διαφεύγει από το φάσμα των αισθήσεων τους και υπερβαίνει τα όρια της λογικής, έγινε η βασική αιτία της αμφισβήτησεως των ιου-δαιοχριστιανικών μυθοπλασιών, που περιγράφονται στο νοσηρό αποκύημα της φαντασίας που λέγεται «Βίβλος». Η τάση αυτή απέκτησε εντονότερο προσανατολισμό και αναπτύχθηκε περίπου το 1800, με επίκεντρο των φιλοσοφικών διεργασιών τις Θεολογικές Σχολές της Γερμανίας. Σ' αυτές, ανήσυχoi σπουδαστές, οι οποίοι συνιστούσαν την Ανώτερη Κριτική Σχολή, έθεσαν υπό αμφισβήτηση την ιστορικότητα τόσο της Βίβλου, όσο και της Καινής Διαθήκης, καταδεικνύοντας ότι η προέλευση της Βίβλου ανάγεται σε λαϊκά μυθεύματα και σε δοξασίες των ιουδαίων, ενώ η πρόσμειξη των εβραϊκών στοιχείων με «υπερφυσικά φαινόμενα» είναι ιδιαίτερα εμφανής, οδηγώντας αναπόφευκτα στη σατανολατρεία.

Ολόκληρο το χριστιανικό θεολογικό οικοδόμημα, εάν εξετασθεί με διαυγές και απροκατάληπτο πνεύμα, συμπεραίνεται ότι αποτελεί τον αντίποδα της σατανολατρείας, <αθώς η αποδοχή της δαιμονικής υπάρξεως αποκτά έρεισμα μόνο διαμέσω της Παλαιάς Διαθήκης, θεμελιώνοντας έτσι μία αδιάκοπη αντίθεση ανάμεσα στο «καλό», δύναμη που αντιπροσωπεύεται από τον Χριστιανικό Θεό και στο «κακό», δύναμη εξ' ίσου ισχυρή, που αντικατοπτρίζεται στη αορφή του Εωσφόρου. Η επίκληση του φανταστικού κινδύνου και της τεχνητής απειλής που απορρέει από τη δαιμονική ύπαρξη, λειτουργεί ως παράγοντας συσπειρώσεως και συνοχής γύρω από τον αντίπαλο πόνο, εκείνον της χριστιανικής λατρείας, η οποία στην προκειμένη περίπτωση ασκεί το οόλο του αντιπάλου δέους και του ανασχετικού παράγοντα στην εξάπλωση του σατα-/ισμού που η ίδια ωστόσο... δημιουργήσε, χρησιμοποιώντας πάντοτε την κινδυνολογία και την καλλιέργεια της δεισιδαιμονίας, ελ-νείψει πειθούς και ορθολογικής επιχειρηματολογίας. Δε χρειάζεται ιδιαίτερη ανάλυση για να καταδειχθεί ότι ο χριστιανισμός είναι εκείνος ο οποίος δίνει στη σατανολατρεία πιστοποιητικό αυθεντίας και υπάρξεως, διαιωνίζοντας αυτά τα φαινόμενα. Αναγνωρίζοντας ο χριστιανισμός την ύπαρξη και άλλων πνευματικών δυνάμεων, μη αγαθο-ποιών, πέραν της δικής

ντότητας, οι οποίες μάλιστα κατέχουν ιδιότητες συναφείς προς τις θεϊκές δυνάμεις, άμεσα υποπίπτει στο κείμενο λάθος της αναιρέσεως του μονοθεϊστικού του χαρακτήρα, αντιφάσκοντας εμφανώς.

Κάτω από αυτό το πρίσμα, καταδεικνύεται ότι ο χριστιανισμός εσφαλμένως πιστεύεται ότι αποτελεί μονοθεϊστική θρησκεία. Αφ' ης στιγμής αποδέχεται, πέραν του Θεού, την ύπαρξη και μίας άλλης δεύτερης αύλης και υπερφυσικής-υπερβατικής οντότητας, του σατανά, ασχέτως του γεγονότος ότι δεν την καθιστά επίκεντρο λατρευτικής αναφοράς, παύει να θεωρείται μονοθεϊστική θρησκεία και μετασχηματίζεται σε δυϊ-στική. Ο δυϊστικός της χαρακτήρας έγκειται στην ουσιαστική διαπίστωση της αναγνωρί-

Η Ιερά Εξέταση εν δράσει. Χριστιανικά βασανιστήρια στα οποία υποβάλλεται το «αμαρτωλό» σώμα για τη σωτηρία της ψυχής, εν ονόματι του Χριστού. Όσο πιο βίαια το θύμα εκπνεύσει, τόσο μεγαλύτερη είναι και η συγχώρεση των αμαρτιών που θα λάβει!

Ακόμη και το εργαστήριο του Φειδία, στην Ολυμπία, επικαλύφθηκε από Βυζαντινή εκκλησία, εκδικούμενοι οι χριστιανοί συμβολικά το κάλλος.

Χριστιανικά μαρτύρια,
γενόμενα πάντοτε για τη
σωτηρία της ψυχής...

σεως δύο κυριάρχων παντοδύναμων οντοτήτων (Θεός-Σατανάς), στις οποίες όμως αποδίδει διαφορετική προαίρεση. Η αναγνώριση της υπάρξεως του «δόλιου» Εωσφόρου, ο οποίος επιβουλεύεται τις ψυχές των ανθρώπων και η υπόδειξη του «δρόμου

Η Ίσιδα φέρουσα επί της
αγκάλης της τον Ώρο,
παράσταση η οποία
ενεύπνευσε τους
χριστιανούς για την
απεικόνιση αντίστοιχα της
Μυριάμ με τον Χριστό,
στην ίδια στάση.

του Θεού», επιλογή η οποία προϋποθέτει τον απόλυτο εναρμονισμό με τις χριστιανικές επιταγές, δεδομένα αυθαίρετα και εξωπραγματικά, απετέλεσαν τον αφανή καταπιεστικό παράγοντα που επέβαλλε ψυχολογικά την καθυποταγή των αποχαυνωμένων μαζών στη γιαχβική λατρεία.

Ο Χριστιανισμός, ως γνωστόν, διακηρύσσει την τριαδική υπόσταση της θείας ουσίας, αποδίδοντας της μάλιστα τα γνωρίσματα της αδιαιρέτου και ομοουσίου. Στο βάθος των πραγμάτων, πρόκειται για μια ακόμη επιρροή θεολογικής-φιλοσοφικής υφής, την οποία άσκησε η αρχαία ελληνική θεολογία και παράδοση επί της θρησκείας του Ναζωραίου, διαμέσου της οποίας εμφανίζεται και η κοσμοθεωρητική αντίληψη των αρχαίων προγόνων μας.

Κατ' αρχήν, οι Έλληνες μύστες αποδέχονταν την τριαδική υπόσταση του Κόσμου, αναγνωρίζοντας:

Α) Τον νοητικό κόσμο, στον οποίο ανήκουν και από τον οποίο προέρχονται οι αιώνιες ιδέες, τα αιώνια αρχέτυπα κατά τον Πλάτωνα.

Β) Τον ορατό κόσμο, την δημιουργία δηλαδή στην υλική της διάσταση, του οποίου την ύπαρξη επιβεβαιώνει η αντιληπτοτητα δια των πέντε αισθήσεων.

Γ) Τον αστρικό κόσμο, ο οποίος λειτουργεί ως ενοποιητικός κρίκος για τους άλλους δύο. Στο πεδίο αυτό βρίσκεται το Δωδεκάθεο και οι Ψυχές οι τελειοποιηθείσες.

Το τριαδικό πρότυπο εκδηλώνεται δια της Αρχής: Ζeus (Πατήρ), Ποσειδών (Υιός) και Αθηνά (Άγιον Πνεύμα), εκφράζεται ακόμη μέσω της τρίμορφης Αρτέμιδος ή της τρίμορφης Εκάτης.

Το Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο, δια της ρήσεως «Εν Αρχή ην ο Λόγος και ο Λόγος ην ο Θεός και Θεός ην ο Λόγος», επιβεβαιώνει την τριαδική υπόσταση του Ηρακλείτου γενεσιουργού Λόγου που διέπει τα πάντα.

Στην τριαδική αρχή αναφέρονται όμως και οι Ορφικοί φιλόσοφοι και μύστες, ανάγοντας την αρχή των πάντων στην ενέργεια του Φάνητος (Φωτογόνος αρχή), της Μήτι-δος (Νοητική αρχή) και του Ηρικεπαίου (αρχή Έρωτος), συναποτελώντας την τριδύνα-μη ενέργεια του Αιθέρα-Διός. Είναι η αόριστος μονάς και δυάς των Πυθαγορείων, που υπό την επενέργεια του Έρωτος παράγουν μία τρίτη αρμονική εκδήλωση.

Στην θεολογία Τιμοθέου του χρονογράφου, το τρισυπόστατον του Θεού ορίζεται ως Φως, Βούληση και Ζωή, ενώ κατά τον μυοταγωγό Πλάτωνα, η τριαδική θεότης συντίθεται από το Αγαθόν, τον Νου και την

Ψυχή, προεξάρχοντος του Αγαθού. Εκφάνσεις της τριαδικής αρχής έχουμε ακόμη στην διατύπωση της Τρισηλίου Θεότητας από τον Πεφωτισμένο Αυτοκράτορα και μύστη Ιουλιανό, καθώς και από τον θεουργό του Μυστρά, τον Γεώργιο Πλήθωνα Γεμιστό, δεχόμενοι την ύπαρξη των τριών κόσμων, του νοερού, του νοητικού και του αισθητού, υπό την κυριαρχία του Συμπαντικού Βασιλέα Ηλίου.

Στην Ορφική μυστηριακή παράδοση διακρίνουμε εξ' άλλου τρία χαρακτηριστικά σύμβολα: Το στάχυ, το κλήμα και το ρόδο, σύμβολα της τριαδικής διαιρέσεως του κόσμου, αντιπροσωπεύοντας διαδοχικά τις υποχθόνιες (ουράνιες-ηλιακές) δυνάμεις που συγκροτούν τον κόσμο και διακρίνουν, τριχοτομώντας, την Δημιουργία.

Το τριαδικό δόγμα αναφέρεται στην τρισυπόστατη εκδήλωση της Δημιουργίας, η οποία είναι ψυχική, πνευματική, και υλική. Γι' αυτό και ο νόμος του τριγώνου έχει θείες καταβολές, εκφράζοντας την πληρότητα-τελειότητα και αντιπροσωπεύοντας τον Ύπατο δημιουργό, στην συμβολική μυστηριακή του εκδήλωση. Έκφραση της τριαδικότητας του θείου, αποτελεί κι ο Δελφικός τρίποδας.

Καταλήγοντας, το 325 μ.Χ., κατά τη Σύνοδο της Νίκαιας, ο Μ. Αθανάσιος διατύπωσε το δόγμα της Αγίας Τριάδος, παραλλάζοντας την αιγυπτιακή αρχή Πατήρ-Μήτηρ-Υιός, σε Πατήρ-Υιός και Άγιον Πνεύμα.

Όλα στον χριστιανισμό προέρχονται είτε από την αρχαιοελληνική παράδοση, ως προϊόν κλοπής και αντιγραφής, είτε από ξένες άλλες παραδόσεις.

Άνω: αρχαία παράσταση εγχάρακτη με ρόδακες, εν μέσω των οποίων οι χριστιανοί σκάλισαν το σημείο του σταυρού, σε εκκλησία της περιοχής του Θησείου.

Κάτω: απεικόνιση του βιβλικού Ιεχωβά, ο οποίος προκαλεί τον τρόπο με τη βλοσυρή παρουσία του.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΠΡΟΔΟΣΙΕΣ

Κίσσιγκερ και Μακάριος ανταλλάσσουν εγκάρδια χειραψία, προφανώς σε επισφράγιση της προδοσίας....

Μία αντικειμενική προσέγγιση του, κεφαλαιώδους σημασίας για την ιστορική πορεία αυτού του τόπου ζητήματος της «Ελληνοχριστιανικής» συγκλίσεως, επιβάλλει, μεταξύ των άλλων, την καταγραφή του ρόλου που διεδραμάτισε η εκκλησία κατά τους Βυζαντινούς χρόνους. Πρόκειται αναμφίβολα για μία αμφιλεγόμενη περίοδο. Κατ' αυτήν, η μεγιστοποίηση της δυνάμεως και της επιρροής της ορθόδοξης εκκλησίας επέφερε αφ' ενός την εγκαθίδρυση ενός στυγνού θεοκρατικού καθεστώτος και αφ' ετέρου τη δημιουργία ενός κλυδωνιζόμενου κρατικού σχηματισμού, στον οποίο ασκούσαν την εξουσία ε-ξωθεσμικές και καθ' όλα σκοτεινές δυνάμεις. Ανάμεσα σε αυτές κυρίαρχη ήταν εκείνη η δύναμη που ασκούσε το παθιασμένο ιερατείο. Η χριστιανική ιδιότητα, καθ' όλη σχεδόν τη διάρκεια της ζωής της βυζαντινής αυτοκρατορίας, λειτούργησε σαφώς σε βάρος της εθνικής ταυτότητας και συνειδη-τοποίησews. Αρκούσε η προσήλωση, έστω και υποκριτική (όπως του Κωνσταντίνου του Α', για πολιτικούς βέβαια λόγους), στη χριστιανική πίστη, για να καταστεί ο οποιοσδήποτε αλλότριος, ρωμαίος πολίτης. Για πρώτη φορά στην ιστορία ο ιουδαιοχριστιανι-σμός, πιστός στον διεθνιστικό του προσανατολισμό, αναγόρευσε σε πολίτες κράτους άτομα εντελώς διαφορετικής προελεύσεως, συνένωσε τερατουργηματικά, κι όχι βέβαια χωρίς συνέπειες, ετερογενή στοιχεία ενός πολυφυλετικού μωσαϊκού, χρίζοντας τα βυζαντινούς, παραγνωρίζοντας ολοκληρωτικά το γνώρισμα της καταγωγής και των ηθών. Η αποδοχή του χριστιανισμού ήταν αρκετή προκειμένου ένας εβραίος, ασιάτης ή αφρικανός ακόμη να καταφέρει να αναρριχηθεί στον διοικητικό μηχανισμό της αυτοκρατορίας και να ανέλθει

σε ανώτερα αξιώματα, καταλαμβάνοντας μία περίοπτη θέση. Κατ' αυτόν τον τρόπο επιχειρήθηκε να εξαλειφθεί το εθνικό φρόνημα, να αλλοιωθεί η Εθνική Κοινότητα και οι δεσμοί του Αίματος, προωθώντας τη φυλετική επιμειξία. Είναι γνωστό, άλλωστε, ότι το σύνολο των ιδεολογικών αρχών που πε-ριέβαλλαν το εξουσιαστικό πρότυπο του Βυζαντίου, υπαγορευμένο από τους θιασώτες της γιαχβικής λατρείας, μία ανθελληνική δράκα ρασοφορεμένων αγυρτών, συνέτεινε στην αφόρητη καταπίεση του εθνικού αισθήματος των Ελλήνων, ενώ η έντεχνη υποβολή της ιδέας του «χριστιανικού έθνους», σε παγκόσμια κλίμακα, απεκάλυψε τον κοσμοπολίτικο χαρακτήρα του ιουδαιο-χριστιανισμού, επιφέροντας τον εκφυλισμό των παραδοσιακών εθνικών αξιών. Το ιερατείο μετέβαλλε την αυτοκρατορία σε υπερασπιστή της γιαχβικής θρησκείας και του ιουδαιοχριστιανικού δογματισμού, υποχρεώνοντας το Έθνος, δια των δόλιων, βάνουσων και εγκληματικών μεθόδων τις οποίες μετέλθε, να απεμπολήσει τη δική του πα-νάρχαιη κληρονομιά.

Η εκκλησία εξ' άλλου, εκούσιος φορέας της εθνικής διαιρέσεως, υποδαύλιζε στο έ-πακρο την ύποπτη διαμάχη μεταξύ Εικονο-λατρών και Εικονομάχων, μη διστάζοντας μάλιστα να καταφύγει στην εξόντωση ολόκληρων πληθυσμών και στην ερήμωση πολλών εκτεταμένων περιοχών, προβαίνοντας στη διάπραξη σωρείας εγκληματικών και ομαδικών δολοφονιών ανθρώπων, με πρόσχημα την «αιρετική τους πίστη»... Δεκαετίες ολόκληρες πριν την τραγική Άλωση, οι δόλιοι ιθύνοντες του ιουδαιοχριστιανισμού καλλιεργούσαν συστηματικά το πνεύμα της ηττοπάθειας και διαλαλούσαν την επερχόμενη συντριβή της Κωνσταντινουπόλεως, προσβλέποντας δι' αυτού του τρόπου στην κάμψη του ηθικού του λαού και στην ψυχολογική του εξουθένωση. Μεθοδικά, ο ιου-δαιοχριστιανισμός κυοφορούσε τον καρπό της προδοσίας. Και ενώ ο κίνδυνος υπέβο-σκε, οι βυζαντινοί, παθιασμένοι από τις εκκλησιαστικές ίντριγκες, επιδίδονταν σε μία ξέφρενη αλληλοεξόντωση στο βωμό υποτιθέμενων «θεολογικών διαφορών» που ετίθε-ντο, υποτίθεται, για το «καλό της Ορθοδοξίας».

Από τις ησυχαστικές έριδες που προ-κλήθηκαν το 1399 έως και το 1453, το Έθνος αποδυναμωνόταν έντεχνα και σταδιακά, εξαιτίας των εκκλησιαστικών διενέξεων, ώστε να δικαιώνονται απόλυτα οι σίχοι του

Κ. Παλαμά, ο οποίος, αναφερόμενος στην πολιτική κατάσταση που επικρατούσε στην Κωνσταντινούπολη κατά τις έσχατες, όσο και κρίσιμες ώρες της πολιορκίας, παραλλήλισε τη βασιλεύουσα με κοινή γυναίκα, λέγοντας «σαν πόρνη εκαρτέραγε τον τούρκο να την πάρει».

Ο ιουδαιοχριστιανισμός, κατά βάθος, καταδίωξε με δριμύτητα την εθνική συνείδηση. Μόνο η πνευματική πενία και ο πολιτιστικός μαρασμός που ανέκυψαν κατά την προκεχωρημένη φάση αποσυνθέσεως της αυτοκρατορίας, εξανάγκασαν μία μερίδα βυζαντινών να ξυπνήσουν από το λήθαργο και ν' απεγκλωβισθούν από το πολιτιστικό τέλμα, αλλά κυρίως από την κρίση ταυτότητας στην οποία είχαν περιέλθει εξαιτίας των ιουδαιοχριστιανικών επιλογών. Όταν οι αφυπνισμένοι, που συνιστούσαν τη μειοψηφία των βυζαντινών, συνειδητοποίησαν ότι η αυτοκρατορία ήταν δυνατό να σωθεί μόνο δια του Ελληνισμού, επεδίωξαν την ανασύσταση του αρχέγονου μεγαλείου διεξάγοντας μία έντονη πνευματική προσπάθεια προς αυτή την κατεύθυνση. Τότε η ονομασία Έλλην άρχισε και πάλι να ξεπροβάλλει δειλά-δειλά και να γίνεται ολοένα και περισσότερο αποδεκτή. Ήταν όμως αργά. Η πορεία της καταστάσεως ήταν μη αναστρέψιμη. Εξ' άλλου, οι δογματικοί χριστιανοί ουδέποτε συμβιβάστηκαν επί ειλικρινούς βάσεως με τον Ελληνισμό. Θα ήταν άλλωστε παράδοξο να εκδήλωναν οι χριστιανοί ένα ανυπόκριτο ενδιαφέρον για τα δημιουργήματα που έφεραν επάνω τους την αιώνια ελληνική σφραγίδα, όταν θεωρούσαν την προσωυμία ΕΛΛΗΝ σαν τίτλο ντροπής (!), ταυτίζοντας την εννοιολογικά με ό,τι χειρότερο θα μπορούσε να υπάρξει, εξισώνοντας την με όποιο χειρότερο συνειρμό στον οποίο μπορούσε να ανατρέξει η ανθρώπινη σκέψη. Ένωσαν δηλαδή ντροπή για ό,τι πνευματικότερο δημιούργησε η ανθρώπινη διάνοια, ενώ την ίδια στιγμή αισθάνονταν υπερήφανοι για ό,τι πιο νοσηρό και ανθελληνικό αποκύημα παρήγαγε ο εκφυλισμένος εγκέφαλος της εβραϊκής διαστροφής. Ο αν-θελληνισμός και ο αφελληνισμός εκδηλω-νόμενος σε όλη του τη μεγαλοπρέπεια...

Ο Αλέξανδρος Διομήδης, στο έργο του «Βυζαντινές Μελέτες», αναφερόμενος στην ψυχολογική κατάσταση των βυζαντινών, σε σχέση με τις δεκαετίες που προηγήθηκαν της Αλώσεως, τονίζει: «Οι άνθρωποι ολίγον κατ' ολίγον χάνουν κάθε εμποιοσύνην εις την πανταχόθεν βαλλομένην αυτοκρατορίαν. Άβουλοι πλέον, χωρίς θάρρος, χωρίς σθένος

Ο Χριστόδουλος, ο νυν αρχιεπίσκοπος και τότε μητροπολίτης Βόλου, παρασημοφορείται από την εβραϊκή κοινότητα για το έργο του υπέρ αυτής.

την θρησκείαν εν μέσω της καθολικής κα-ταρρεύσεως...». Εν ολίγοις, η Άλωση του βυζαντίου υπήρξε η φυσική απόληξη της τεράστιας εσωτερικής φθοράς που είχε προηγηθεί. Στα εκφυλιστικά αυτά φαινόμενα συγκαταλέγονται και οι Ησυχαστικές Έριδες. Πρόκειται για εμφύλιους πολέμους οι οποίοι προσέλαβαν το χαρακτήρα θρη-σκευτικο-κοινωνικών ταραχών και οι οποίες ενέσκηψαν το 1339, διαρκώντας μέχρι τα τέλη του 14ου αιώνα.

Οι διαμάχες αυτές διетάραξαν τους χριστιανικούς πληθυσμούς της Ανατολής, οι αιτίες δε που τις προκάλεσαν έγκεινται στη διερώτηση κατά πόσο οι μεγάλοι φιλόσοφοι της αρχαιότητας (Πλάτων, Αριστοτέλης κ.α.) είναι σε θέση να εξηγήσουν κατά τρόπο πειστικό το φαινόμενο της δημιουργίας του κόσμου. Την ίδια ώρα, η Σκυθούπολη είχε καταστεί τόπος μαρτυρίου για χιλιάδες Έλληνες που είχαν το θάρρος να διακηρύξουν την προσήλωση τους στην Εθνική Θρησκεία. Σε αυτό το σημείο δε θα πρέπει να διαφύγει της προσοχής μας και η διαμάχη που ανέκυψε μεταξύ Εικονομάχων και Ει-κονολατρών, μία διαμάχη η οποία καθοδηγήθηκε αδιόρατα από τον εβραϊκό παράγοντα. Οι εβραίοι, ως γνωστόν, απαγορεύουν την απεικόνιση της θεϊότητας σε μία αισθητή μορφή, επικαλούμενοι δογματικούς λόγους, επηρεάζοντας ανάλογα και σημαντική μερίδα ιουδαιοχριστιανών, οι οποίοι τάχθηκαν εναντίον της απεικονίσεως των Αγίων και των Ιερών μορφών του Χριστιανισμού, εγείροντας τρομακτικές σε μέγεθος και σε συνέπειες αντιδράσεις.

Από την άλλη πλευρά συνεστήθη η παράταξη των εικονολατρών προς διαφύλαξη της αγιογραφικής παραδόσεως, δίνοντας το έναυσμα για μία θανάσιμη διαμάχη, την οποία υποδαύλιζε έντεχνα και αδιόρατα ο αιώνιος εβραίος. Η δε εκκλησία δε δίστασε να προβεί στην εξόντωση πληθυσμών ολόκληρων περιοχών με γνώμονα την «αιρετική

*Χριστόδουλος και Σημίτης
σε ιδιαίτερα φιλική
στιγμή. Και γιατί όχι,
αφού τα ίδια κέντρα
υπηρετούν και τον ίδιο
θεό δοξάζουν.*

τους, υποτίθεται, πίστη»...

Καθ' όλη αυτή την περίοδο, χιλιάδες συγγράμματα αρχαίων φιλοσόφων παραδίδονται στις φλόγες του Φαναριού, ενώ η «Γερουσία της Εκκλησίας», δικαστήριο το οποίο συνεστήθη από εκκλησιαστικούς παράγοντες με σκοπό την τιμωρία όσων εμμένουν στην Πατρώα Θρησκεία, μεσουρανεί. Η καλογεροκρατία και ο μισελληνισμός γνωρίζουν την αποθέωση τους. Ο Μιχαήλ Ψελλός, συνειδητοποιώντας την ολέθρια αυτή κατάσταση, δε διστάζει να αποκαλέσει τους μοναχούς «σαλούς καλόγερους». Η καλογεροκρατία ανθούσε συνυφασμένη με τον παρασιτισμό. Αξίζει ενδεικτικά να αναφερθεί ότι κατά τη διάρκεια της βασιλείας των Κομνηνών, οι καλόγεροι απέκτησαν τόσο μεγάλη δύναμη, ώστε ο εκάστοτε αυτοκράτορας να καθίσταται πειθήνιο όργανο τους. Την ίδια ώρα κι ενώ χιλιάδες ακτήμονες ήταν εγκατελειμμένοι και είχαν περιέλθει σε απόγνωση, η εκκλησία κατείχε το 1/3 της γης και εκμεταλλευόταν σε εξοργιστικό βαθμό τα εξουσιαστικά προνόμια που της είχαν χορηγηθεί.

Το έργο «Η Πτώση της Κωνσταντινουπόλεως» του Θ. Φρατζή είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτικό της καταστάσεως που επικρατούσε κατά τους χαλεπούς εκείνους καιρούς. Σε αυτές τις πολύ συνοπτικές γραμμές καταδεικνύεται η στάση την οποία επέδειξε η εκκλησία κατά τις έσχατες ώρες της σκληρότερης αναμφίβολα από καταβολών της δο-

κιμασίας του Βυζαντινού Ελληνισμού.

Στο Χρονικό Θ. Φραντζή «Η Πτώσις της Κωνσταντινουπόλεως», αναφέρεται ότι ο τότε Πατριάρχης Ιερεμίας Α', προκειμένου να υπερασπιστεί έναντι του Σουλτάνου τα προνόμια της εκκλησίας, επικαλέσθηκε απτά περιστατικά που αποδεικνύουν τον επ' αυτού ρόλο της.

Ποιά ήταν αυτά τα περιστατικά για τα οποία έκανε λόγο; Μα φυσικά αυτά που αναφέρει ο γάλλος ιστορικός Σλουμπερζέ, στο κορυφαίο έργο του «Η Άλωση της Κωνσταντινουπόλεως», όπου εξιστορεί ότι ο καλόγερος Νεόφυτος ο Ρόδιος και ο αρχιεπίσκοπος της Πόλεως, έλαβαν χρήματα από τον Αυτοκράτορα προς επισκευή των χαλασμένων από την τουρκική πολιορκία τοιχών, κα-ταχράστηκαν τα χρήματα και άφησαν τα τείχη αμαστόρευτα, ώστε να μπορούν να μπουν οι Τούρκοι εύκολα και να περάσουν από τα σημεία αυτά, «διαγουμίζοντας την αμαρτωλή παπική πόλη».

Σύμφωνα με την πατριαρχική ιστορία (σελ. 158-169 έκδ. Βόννης) ο ανωτέρω Πατριάρχης αναγκάστηκε να ομολογήσει την προδοσία-παράδοση της πόλεως με αντάλλαγμα την αποκόμιση εκκλησιαστικών προνομίων, ύστερα από μυστική συμφωνία την οποία ανέλαβε να διαπραγματευθεί ο μοναχός Ιωάσαφ, τρίτος μετά τον Γεννάδιο Πατριάρχης, και ο Ρεσίτ πασάς, εκ μέρους του Μωάμεθ. Τα συγκλονιστικά αυτά στοιχεία αναφέρονται τόσο στο Χρονικό Φρατζή, όσο και στην Εισαγωγή της Μεσαιωνικής Βιβλιοθήκης (τόμος Ζ' σελ. ΡΛΣ).

Ενώ οι έχοντες Ελληνική συνείδηση, μετρημένοι σε ελάχιστες χιλιάδες, βρίσκονταν στις επάλξεις της Κωνσταντινουπόλεως πολεμώντας τον εχθρό, ο μισέλληνας Σχολάριος και οι συν αυτό είχαν επιδοθεί ατάραχοι στη σύνταξη και υποβολή όρων προς το σουλτάνο, προκειμένου να μη θιγεί η εκκλησία και να διαφυλαχθούν ή ακόμη και να ενισχυθούν στο έπακρο δυνατό τα προνόμια της. Με βάση τα όσα εκτέθηκαν καθίσταται κατανοητό ότι η υπεράσπιση της Κωνσταντινουπόλεως διεξήχθη από τους ακραιφνείς Έλληνες, οι οποίοι, σε αντίθεση προς τη μάζα των «ανεθνικών χριστιανών» αγωνίσθηκαν «υπέρ βωμών και εστιών». Οι χριστιανοί καλλιεργούσαν το πνεύμα της ηττοπάθειας και κυοφορούσαν τη νοοτροπία του ραγιαδισμού, ψιθυρίζοντας «Είναι θέλημα Θεού η Πόλις να τουρκεψεί», δρώντας ως μία «Πέμπτη φάλαγγα» της εποχής. Ταυτόχρονα αισθάνονταν και τη μέγιστη δυνατή ικανοποίηση για το γεγονός ότι δεν

κι επομένως η «ορθοδοξία» δε θα υποτασσόταν σε έναν απολίτιστο και βιολογικά αλλότριο δυνάστη, προκειμένου να περισωθούν στο ακέραιο τα συμφέροντα των ρασοφορεμένων ανθελλήνων. Μία αντίληψη η οποία μόνο ελληνοπρεπή στάση δεν μπορεί να υποδηλώνει...

Τι περιελάμβανε, όμως, το «συμβόλαιο της προδοσίας»; Για ποιο λόγο οι χριστιανοί προανήγγελλαν σε όλους τους τόνους την πτώση της Κωνσταντινουπόλεως, κάμπτοντας το ηθικό των υπερασπιστών της Πόλεως; Αυτό συνέβη διότι ο σουλτάνος είχε καταλήξει με την ηγεσία του βυζαντινού κλήρου σε μία συμφωνία, η οποία προέβλεπε μία σειρά από ευνοϊκές ρυθμίσεις για την εκκλησία: Η Αγία Σοφία, οι δέκα κυριότερες εκκλησίες κι όλα τα μοναστήρια με τις περιουσίες, καθώς και με τα οποιασδήποτε μορφής έσοδα τους, θα παρέμεναν στη δικαιοδοσία των χριστιανών. Επίσης υποβλήθηκε από τους τούρκους κατάλογος ο οποίος περιελάμβανε ονόματα, αλλά και ιδιοκτησίες, όπου για τους μεν ανθρώπους θα έπρεπε να διασφαλισθεί η επιβίωση τους, για τα δε υλικά αγαθά να παρασχεθεί η διαβεβαίωση ότι θα παρέμεναν ανέγγιχτα. Φυσικά, οι άνθρωποι αυτοί ήταν οι «ευνοούμενοι» της εκκλησίας. Ακόμη, εξασφαλίστηκε η δέσμευση να διατηρήσουν οι κληρικοί τις ενδυμασίες τους, να μην απωλέσουν οι χριστιανοί κανένα θρησκευτικό τους δικαίωμα κι επίσης οι ιερείς τους να μπορούν να ιππεύουν σε άλογο. Γι' αυτά τα «προνόμια» οι ρασοφόροι έτειναν προς την πλευρά των τούρκων. Έγιναν «προσκυνημένοι», όπως θα έλεγε αργότερα και ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης. Το παν ήταν να διατηρήσουν το εκκλησιαστικό τους «μονοπώλιο» με ό,τι αυτό το γεγονός συνεπαγόταν από εμπορευματικής απόψεως, κατακρεουργώντας ανενδοιάστως τον Ελληνισμό. Η εκκλησία κατόρθωσε όχι απλά να παραμείνει άφθαρτη κατά την τουρκοκρατία, αλλά και να ενισχυθεί σε σημαντικό βαθμό. Αυτό οφείλεται σε δύο γεγονότα: Πρώτον στο ότι τόσο ο χριστιανισμός, όσο και ο μωαμεθανισμός βασίζονται στην Παλαιά Διαθήκη, αποτελούν ιουδαιογενείς παραλλαγές του ίδιου συμπλήματος ψευδοθρησκευτικών απόψεων και δεύτερον διότι η εκκλησία με τα απόκοσμα και «καταπραυντικά» κηρύγματα της, της μορφής «Είναι θέλημα Θεού η Πόλις να τουρκέψει», λειτουργούσε προς όφελος των τούρκων ως ανασταλτικός παράγοντας κάθε εθνεγερτικής προσπάθειας. Με απλά λόγια αποχαυνώνε, αποκοίμιζε τον Ελληνισμό με κηρύγματα «Περί μεταθανάτιων κρί-

σεων» κι όχι μόνο... Η απόλυτη κυριαρχία του ιουδαιοχριστιανισμού συνυφαίνεται με την κατάλυση των παραδοσιακών εθνικών αξιών. Έννοιες πανάρχαιες, παραδόσεις ιερές και αιματοβαμμένες από τις θυσίες του γένους, όπως Έθνος, Φυλή, Τιμή, αφανίστηκαν από την ιουδαιοχριστιανική λαίλαπα στο βωμό της «ανεθνικής κοινωνίας», που θα διασφάλιζε τη «βασιλεία των ουρανών».

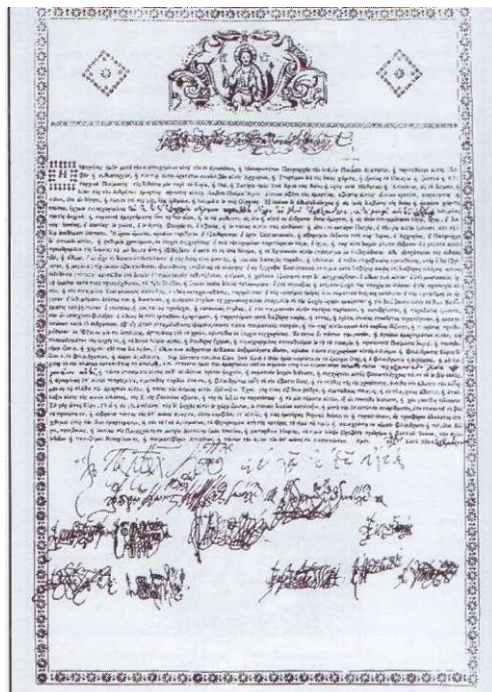
Στις 15 Φεβρουαρίου του 1365 ο Αρματολός Ράλλης με 300 πολεμιστές προσέτρεξε σε βοήθεια της Κωνσταντινουπόλεως, η οποία τελούσε υπό καθεστώς πολιορκίας. Ο δόλιος πρωθυπουργός Απόκαυκος, ο οποίος επωφθαλμιούσε το θρόνο, ενοχλήθηκε από την παρουσία των πελοποννήσιων πολεμιστών, διότι ο Ιωάννης Παλαιολόγος, Αυτοκράτωρ τότε του Βυζαντίου, αποκτούσε ερείσματα αφ' ενός και αφ' ετέρου, δια της ενισχύσεως από τον ελλαδικό χώρο, απομακρύνονταν οι ευσεβείς πόθοι της εκκλησίας για άλωση της Κωνσταντινουπόλεως, όργανο της οποίας ήταν ο Απόκαυκος. Με πανουργία, λοιπόν, οδήγησε τους πολεμιστές σε μία αίθουσα για συμπόσιο και, εν συνεχεία, κατόπιν σχετικών εκκλησιαστικών εντολών, οι αυτοκρατορικοί στρατιώτες επιχείρησαν να τους συλλάβουν και να τους

*Καθολικοί ιερείς
επευθθιμούν τον Χίτλερ.
Η εκκλησία πάει με
όλα, αρκεί να
διασφαλίζει τα
συμφέροντα της...*

*Εβραίοι ραββίνοι με
τον Πάπα. Τους
ενώνει ο Γιαχβέ και
η ιουδαϊκή
παράδοση.*

Το πρώτο συγχωροχάρτι που εξέδωσε το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως «διά την σωτηρίαν των ψυχών», φυσικά με το αζημίωτο...

δολοφονήσουν. Οι πολεμιστές αρχικά αντιστάθηκαν, κατά τη διάρκεια δε της μάχης που έδωσαν με την αυτοκρατορική φρουρά σκοτώθηκε και ο εμπνευστής της παγίδας Απόκαυκος. Εν συνεχεία κατέφυγαν στην εκκλησία του παλατιού, όπου θανατώθηκαν μέχρις ενός.

Ωστόσο, δεδομένου ότι η ιστορία είναι αδιάσπαστη, είναι σφάλμα να διαγράφουν κάποιον την περίοδο του βυζαντινού ελληνισμού, 1.000 δηλαδή και πλέον χρόνια ιστορίας. Θα πρέπει αντίθετα, να τονίζεται ότι τότε, όπως ακριβώς και τώρα, η ελληνικότηης τελούσε υπό διωγμό από την εξουσία και την εκκλησία, ίδια και απαράλλακτα όπως και σήμερα. Η ελληνικότηης ωστόσο δεν έσβησε, παρά τους διωγμούς, διότι αποτελεί ζώσα πραγματικότητα τόσο βιολογική όσο και ιδεών, η οποία είναι αείζωη.

Το άθλιο αυτό γεγονός προκάλεσε τη δίκαιη αγανάκτηση όχι μόνο των Πελοποννησίων, αλλά και όλων των ελλαδιτών, οι οποίοι έκτοτε ουδεμία βοήθεια απέστειλαν προς το δοκιμαζόμενο Βυζάντιο. Η εκκλησία είχε πετύχει το σκοπό της, είχε αποκόψει την

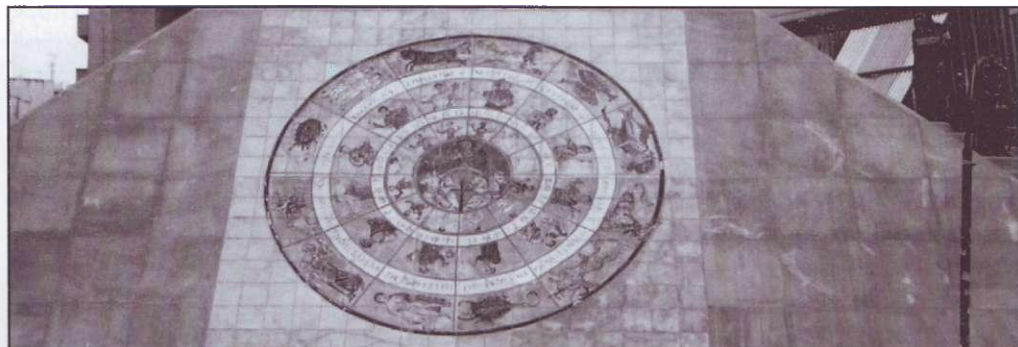
Κωνσταντινούπολη από τον ελλαδικό χώρο, μέσα από την καλλιέργεια συναισθημάτων μίσους και αγανακτήσεως. Η στάση της εκκλησίας κατά την προεπαναστατική και επαναστατική περίοδο είναι γνωστή, μία στάση αρνήσεως και αποκηρύξεως/αφορισμού της Επανάστασης, όπως σήμερα η εκκλησία καταδικάζει τον Εθνικισμό.

Τα έργα και οι ημέρες του Γρηγορίου Ε' συνίσταντο στην αφορισμό του αρματωλισμού και των Κολοκοτρωναίων. Ο Π. Πιπινέλης στην «Πολιτική Ιστορία της Ελληνικής Επανάστασης», αναφέρει τα ακόλουθα: «Τω 1806 κατά την εξόντωσιν του αρματωλισμού εν Πελοποννήσω, το τελειωτικό κτύπημα έδωκεν αναμφισβητήτως ο αφορισμός του Πατριάρχου». Και παρακάτω: «Ο Πατριάρχης εκδίδει σφοδράν εγκύκλιον συνιστών τυφλήν υπακοήν εις τον σουλτάνον».

Ο Σπυρίδων Τρικούπης («Ιστορία», τ. Α) αναφέρει για τον Πατριάρχη Γρηγόριο Ε' τα ακόλουθα: «Μέλος της φιλικής Εταιρείας δεν ήτο και όχι μόνο δεν ενεθάρρυνε καθόλου την ελληνική εθνεγερσία, αλλά και πάντοτε απέτρεπε από κάθε κίνηση όλους εκείνους με τους οποίους συνδιελέγετο». Στις 23 Μαρτίου του 1821, ο Γρηγόριος ο Ε' υπέγραψε από κοινού με τον Πατριάρχη Ιεροσολύμων και άλλους ακόμη 21 ιεράρχες κείμενο αφορισμού της Ελληνικής Επανάστασης.

Ο Αδαμάντιος Κοραΐς (Άπαντα, Εκδόσεις Δωρικός, τόμος Α', σελ. 44-45) αναφέρει ότι ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων καλούσε τους Έλληνες να υποτάσσονται πειθήνια στους Τούρκους, διότι ανέφερε ότι ο οθωμανικός ζυγός, «θείω ενέγέτο βουλευμάτι και όχι με δύναμιν των ανθρώπων». Αυτοί οι ρασοφορεμένοι φωτοσβέστες ήταν κήρυκες εθνικής και πνευματικής δουλείας.

Τώρα όσον αφορά το ερώτημα ποιος κατέστρεψε και ισοπέδωσε την προγονική μας κληρονομιά, το αποκαλύπτει ο άγγλος περιηγητής Κλάρκ, αναφέροντας τα ακόλουθα: «Είτε επεισήγον τοις ιεροίς τόποις τους καλουμένους μοναχούς, ανθρώπους μεν κατά το είδος, ο δε βίος αυτοίς σκιώδης και εις

το εμφανές επασχον τε και εποιουν μύρια κακά και άφραστα, αλλά όμως τούτο μεν ευσεβές εδόκει το καταφρονείν του θείου τυραννικήν γαρ είχαν εξουσίαν πας άνθρωπος μέλαινα φορών εσθήτα και δημοσία βουλόμενος ασχημονείν». («Greek Mar-bles», σελ. 15, E. Clarke).

Ο αρχιμανδρίτης Χριστόφορος Κτενάς, τέως αρχιγγραμματέας του Αγίου Όρους, στο βιβλίο του «Τα Ιερά Γράμματα εν Αγίω Όρει», (σελ. 49), αναφέρει τα ακόλουθα: «Ατυχώς όμως οι εκμεταλλευταί των οσίων και των ιερών δεν ηρκέσθησαν εις την εκ παντός τρόπου και μέσου απέλασιν των Ελληνίδων μουσών εκ των εν Αγίω Όρει ενδιατημάτων αυτών, αλλά προέβησαν και περαιτέρω προς κορεσμόν των παθών των. Έβασαν και τας χείρας των εις το αίμα».

Ο ιστορικός φωτιάδης, αναφέρει ότι εντός της περιοχής που περιέβαλλαν τα τείχη της Πόλεως και τα Φρούρια, υπήρχαν 300 μονές με περισσότερους από 10.000 μοναχούς, στη συντριπτική τους πλειοψηφία ανθενωτικούς, οι οποίοι διαδραμάτισαν ρόλο «πέμπτης φάλλαγγος» διασπείροντας ψιθύρους συντριβής, ηττοπάθειας και συμβιβασμού. Νωρίτερα, και συγκεκριμένα το 1430, η Θεσσαλονίκη είχε ήδη πέσει στα χέρια των Τούρκων του Μουράτ του Β', ύστερα από επιβεβαιωμένη προδοσία της Μονής Βλατάδων, όπως αναφέρει ο διακεκριμένος ιστορικός Απ. Βακαλόπουλος στο έργο του «Η Ιστορία της Μακεδονίας».

Ο γνωστός Βυζαντινολόγος Στήβεν Ράν-σιμαν, αναφέρει ότι την έσχατη περίοδο που προηγήθηκε της τραγικής αλώσεως, σημαντική μερίδα του κλήρου επεκαλείτο την Αγία Γραφή που εμπεριείχε εσχατολογικές προφητείες περί του τέλους του κόσμου, επιχειρήματα έωλα που και σήμερα τα επικαλούνται αφειδώς κάποιοι παραεκ-κλησιαστικοί παράγοντες προς εξαπάτηση αφελών και πλουτισμό, διαπράττοντες μία ψυχολογική υποβολή (αφού έρχεται το τέλος του κόσμου, δώσε μας ό,τι έχεις, να σώσεις την ψυχή σου...).

Η εσχατολογική αυτή παράκρουση, επέφερε μία διαβρωτική ηττοπάθεια, ενώ τις ίδιες τραγικές ώρες, ο πρώην ενωτικός, και στη συνέχεια μεταστραφείς από συμφέρον σε ανθενωτικό, μοναχός Γεννάδιος, ο μετέπειτα με τις ευλογίες του Σουλτάνου πρώτος Πατριάρχης επί της τουρκοκρατούμενης Κωνσταντινουπόλεως, καυτηρίαζε εξαπολύοντας μύδους την Ένωση των Εκκλησιών, διαγράφοντας την έσχατη ελπίδα σωτηρίας από την Δύση, σύμφωνα με τα προσ-δοκόμενα από τους Τούρκους, έκανε

δή ό,τι ήταν δυνατόν ώστε να καταστεί το χάσμα μεταξύ Ανατολής και Δύσεως ακόμη πιο αβυσσαλέο...

Έχει προηγηθεί κατά 2 περίπου αιώνες, μία άλλη εκκλησιαστική ραδιουργία, η οποία συνέντεινε προς αυτή την επιδίωξη. Στις 2 Φεβρουαρίου του 1345 η εκκλησία αφόριζε τον αρματωλο Ράλλη που με 9.000 άνδρες ήταν πρόθυμος να εκδιώξει τους Τούρκους, εξοντώνοντας τον μέσα στην Κωνσταντινούπολη, μαζί με μία φρουρά 300 επίλεκτων παλληκαριών του, προκαλώντας έτσι την α-γανάκτηση και τον αποτροπιασμό της Πελ-λοποννήσου αλλά και ολοκλήρου της Κεντρικής Ελλάδος, η οποία ορκίσθηκε να μην συνδράμει πλέον το Βυζάντιο.

Η εκκλησία παρείχε πάντοτε ηθική, ιδεολογική αλλά και έμπρακτη στήριξη προς τον εκάστοτε Σουλτάνο, επωφελούμενη και μα-κροημερεύουμένη και εκείνη. Από παράδειγμα περί αυτού, όταν ο αγγλικός στόλος εφάνη μπροστά στα τείχη της Πόλεως, απειλώντας την αυτοκρατορία των Τούρκων, ο Πατριάρχης Γρηγόριος ο Ε', κραδαίνοντας την ποιμαντορική ράβδο του και επικεφαλής συνοδικών ιερέων, κινητοποίησε χίλιους Έλληνες εργάτες, προτρέποντας τους να συνδράμουν τους Τούρκους στην κατασκευή οχυρώσεων, έργο για το οποίο έλαβε τους προσωπικούς επαίνους του Σουλτάνου το 1807.

Τώρα εάν αργότερα οδηγήθηκε στην αγχόνη, αυτό δεν οφειλόταν στην πατριωτική δράση του, γιατί και στην αποκήρυξη της Εθνεγερσίας προέβη και ουδόλως συνέδραμε αυτήν, τιμωρούμενος κατ' αυτόν τον τρόπο διότι δεν κατόρθωσε να την αποτρέψει, του καταλόγισαν δηλαδή οι Τούρκοι ανικανότητα στην προσπάθεια του να τιθα-

Ο Κων/νος Παλαιολόγος, υπεράσπισε την τιμή της αυτοκρατορίας του και έπεσε μαχόμενος ύστερα από την προδοσία της Πόλεως από την Εκκλησία.

Η καστροπολιτεία του Μυστρά. Από δω ξεκίνησε ο Κων/νος Παλαιολόγος για τον ενθρονισμό του στην Πόλη, γνωρίζοντας ότι θα σημάνει και το τέλος της ζωής του.

σευσει το επαναστατημένο γένος.

Έχει προηγηθεί την 15η Μαΐου του 1601, η αποκήρυξη του Μητροπολίτη Λαρίσης και Τρίκκης Διονυσίου από την εκκλησία, αποκαλώντας τον «σκυλόσοφο», επειδή είχε το σθένος να επαναστατήσει κατά των Τούρκων, αναφέροντας στην πράξη του αφορισμού του ότι διέπραξε «τολμηρώς και αλογίστως αποστασίαν μελετήσας κατά της βασιλείας του πολυχρονίου Μεχμέτ και πολλά των ατόπων διανοηθείς.

Το 1806 ο Πατριάρχης Καλλίνικος Δ' αφορίζει τους Κλέφτες της Πελοποννήσου, παρακινώντας τους κατοίκους αυτής να στραφούν κατά των κλεφταρματολών, συνδράμοντας τα τουρκικά στρατεύματα στην εξόντωση τους. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να τονίσουμε ότι ο Μωάμεθ, ακολουθώντας αφ' ενός τις θρησκευτικές υπαγορεύσεις του Κορανίου, αφ' ετέρου εφαρμόζοντας μία πονηρή διπλωματική τακτική του «διαίρει και βασίλευε» μεταξύ χριστιανικής ανατολής και δύσεως, επέτρεψε την ύπαρξη αυτοκέφαλής ανατολικής ορθοδόξου εκκλησίας, με επίκεντρο αυτής και διοικούμενη από το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως.

Με αυτή του την ενέργεια παγίωνε τον εγκόσμιο-εξουσιαστικό ρόλο της ανατολικής εκκλησίας, παγιώνοντας έτσι αν όχι και βαθαίνοντας το χάσμα της με την δυτική, απέκοπτε κάθε ενδεχόμενο παροχής βοήθειας από τη Δύση και διενέργειας σταυροφορίας για την απελευθέρωση της Κωνσταντινουπόλεως, εξασφαλίζοντας παράλληλα τους πιστούς εκείνους υπηρέτες που του διαιώνιζαν την κυριαρχία του, αφού τόσο ο Σουλτάνος, όσο και η ανατολική εκκλησία, για τους δικούς του λόγους ο καθένας, ήθελε την Δύση, μακριά από τα δρώμενα στον χώ-

ρο της Ανατολικής Μεσογείου.

Πιστή στον ρόλο της ως τοποτηρήτρια του Σουλτάνου, η εκκλησία έσπευσε να αποκηρύξει την Επανάσταση του Αλέξανδρου Υψηλάντη στην Μολδοβλαχία, αφορίζοντας τον αρχηγό της και τους συνεπαναστάτες του.

Ο Τούρκος ιστορικός της Αλώσεως Ταριμούν Χεβατί, στο έργο του «Ιστορία της Πόλεως του Βοσπόρου», αναφέρει ότι από ένα μέρος του κάστρου του Ρωμανού, που ήταν ο αδύνατος κρίκος, έφευγαν προς το τουρκικό στρατόπεδο μπουλούκια οι φανατισμένοι ανθενωτικοί καλόγεροι.

Ο Γερμανός Βυζαντινολόγος Α. Μόρμαν, στο έργο του «Πολιορκία και Άλωσης της Κωνσταντινουπόλεως», υποστηρίζει ότι «σαράντα παπάδες της Αγίας Σοφίας, αλλαξοπίστησαν τις παραμονές της Αλώσεως και αυτομόλησαν στο τουρκικό στρατόπεδο, για να σώσουν την ψυχή τους από την μαγαρισιά που τους υποχρέωνε να ζουν η εξουσία των ενωτικών Παλαιολόγων.

Άλλοι πάλι αυτομόλησαν στο τουρκικό στρατόπεδο και οι Τούρκοι τους περιποιούνταν με κάθε είδος αγαρηνής φιλοφρόνησης».

Πέραν όλων αυτών, εάν κάποιος ιδιώτης ή σύλλογος, οργάνωση, μαζικός φορέας, εξήρχετο από μία μακραίωνη κατοχή κατά την διάρκεια της οποίας ο Ελληνισμός υπέστη πολλαπλές δοκιμασίες, πάμπλουτος, με τεράστιες εδαφικές εκτάσεις, πολλών εκ των οποίων απέκτησε με σουλτανικά φερμάνια και τουρκικές παραχωρήσεις, άπαντες θα τον κατηγορούσαν και θα συγκέντρωνε πυρά περί συνεργασίας με τον κατακτητή.

Τώρα πώς η εκκλησία τυγχάνει να μεγιστοποίησε την περιουσία της επί Τουρκοκρατίας και να διεκδικεί και πατριωτικές δάφνες, εκμεταλλευόμενη την ανυστερόβουλη θυσία κάποιων μεμονωμένων τέκνων της που έδρασαν όντως πατριωτικά αποκλίνοντας από την επίσημη γραμμή, όπως ο Διονύσιος Τρίκκης, αυτό είναι από τα παράδοξα της ιστορίας, πολλώ δε μάλλον να κατασκευάζει παραϊστορικά μυθεύματα, ότι δήθεν σε μοναστήρι της υψώθηκε το λάβαρο της Επανάστασεως, ισχυρισμό τον οποίο αγνοεί τόσο ο υποτιθέμενος ευλογησας αυτό, εν προκειμένω ο Παλαιών Πατρών Γερμανός, όσο και διαπρεπείς ιστορικοί, ως ο Σπ. Τρικούπης, ο οποίος στο έργο του «Ιστορία της Ελληνικής Επανάστασεως» (:, 252), τονίζει ότι «ψευδής είναι η εν Ελλάδι επικρατούσα ιδέα ότι εν τη μονή της Αγίας Λαύρας ανυψώθη κατά πρώτον η σημαία της Ελληνικής Επανάστασεως».

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΛΕΗΛΑΣΙΕΣ ΟΤΑΝ Η ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΝΤΟΛΗ «ΕΣ ΕΔΑΦΟΣ ΦΕΡΕΙΝ» ΒΑΠΤΙΖΕΤΑΙ

Ητακτική των ιουδαιοχριστιανών ρασοφόρων μετά την μακάβρια και ανθελληνική εντολή «Ες έδαφος φέ-ρειν» είναι γνωστή και δεν χρειάζεται ιδιαίτερη ανάπτυξη. Τα έργα τους άλλωστε, αποτελεί την καλύτερη απόδειξη περί του πνεύματος «αγάπης» που διακατέχει τους χριστιανούς, καταδεικνύοντας ως εκ τούτου την υποκριτική διάσταση των διδασκαλιών τους. Και επειδή μία εικόνα αξίζει όσο χίλιες λέξεις, θα παρουσιάσουμε μερικές φωτογραφίες ληφθείσες από τον χριστιανικό ναό των Αγίων Πάντων, στην συμβολή των οδών Τσόχα και Αγ. Πάντων, στους Αμπελοκήπους.

Εκεί, όχι μόνο η εκκλησία εμφανώς έχει ανεγερθεί επί αρχαίου ναού, όπως καταμαρτυρούν οι εξέχοντες κίονες και τα υπόλοιπα σπασμένα και ατάκτως πεταμένα μάρμαρα, αλλά η φυσική συνέχεια του περιβάλλου του ναού είναι αρχαιολογικός χώρος, γεγονός το οποίο καταδεικνύει την έκταση της καταστροφής των αρχαίων μνημείων και της πατρώας κληρονομιάς, αλλά και το μέγεθος της καταπατήσεως.

Αξίζει να σημειωθεί ότι κατά την επίσκεψή μας στον τόπο αυτό με σκοπό την φωτο-γράφιση του εξωτερικού περιβάλλου του ναού και μόλις η φωτογραφική λήψη έγινε αντιληπτή από την νεωκόρο, ειδοποιήθηκε ο ιερέας.

Εκείνος, αν και λειτουργούσε, άρχισε να ωρύεται από τα μεγάφωνα του ναού, προς μεγάλη έκπληξη του ποιμνίου του, λέγοντας «ποιος τους έδωσε την άδεια, εγώ δεν τους επέτρεψα να τραβήξουν φωτογραφίες», ωσάν και η λήψη φωτογραφιών εκ του πεζοδρομίου, από έναν δημόσιο δηλαδή χώρο, ενός κτίσματος το οποίο μάλιστα έχει παράνομα ανεγερθεί και ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΑ ΠΑΡΑΝΟΜΑ διατηρείται επί αρχαιολογικού χώρου, να απαιτεί ειδικές άδειες.

Απλά και μόνο, ο εντοπισμός και η καταγγελία ανθελληνικών πράξεων και αυθαίρετων ενεργειών, ενοχλεί, γιατί ξεσπεπάζει τους εκφραστές της δήθεν «αγάπης», της δήθεν «ανοχής» και της δήθεν «καλοσύνης»...

Τέτοιες μελανές πράξεις, αποτελούν τεκμήρια μία συστηματικής καταστροφής, και θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι το ολοκαύτωμα στην ιστορία συνέβη εις βάρος των Ελλήνων και των Παραδόσεων τους και όχι εις βάρος παρασιτικών νομάδων της ασιατικής ανατολής...

Απόψεις από τον εν μέσω αρχαίων ερείπιων περίβολο του χριστιανικού ναού των αγίων Πάντων. Οι εικόνες μιλούν από μόνες τους...

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ο πρώτος πατριάρχης επί τουρκοκρατίας Γεννάδιος Σχολάριος, με τον Μωάμεθ Β' τον πορθητή. Η εκκλησία ανταμείφθηκε για το πνεύμα δουλείας που καλλιέργησε, πλουσιοπάροχα.

Ιδιαίτερως ενδιαφέρουσα είναι η τοποθέτηση την οποία έλαβε η εκκλησία και ιδίως ο ανώτερος κλήρος που την εκπροσωπούσε, κατά την περίοδο της τουρκοκρατίας. Πρόκειται για μία πραγματικότητα την οποία τόσο τα σχολικά εγχειρίδια, όσο και οι διάφοροι «ιστορικοί» φροντίζουν επιμελώς να αποκρύψουν.

Ο ιστορικός Κόκκινος είναι επ' αυτού ι-διαίτερα αποκαλυπτικός:

«Ο Πατριάρχης ήτο ο ανώτατος διοικητής των εκκλησιών και των μονών, ηδύνατο να κρίνει και να καθαιρέσει αρχιεπισκόπους και επισκόπους, είχαν ακόμη και δια τους λαϊκούς δικαιώματα δικαστικά και διοικητικά, απόλυτον δικαίωμα δια τα αφορώντα τον λαόν, έλυε τας αστικές διαφοράς που ανεφέροντο εις αυτόν, ημπορούσε να επιβάλει φόρον χάριν της εκκλησίας, όχι μόνον επί των κληρικών αλλά και επί των λαϊκών και να συντηρή αστυνομικούς φύλακας. Επί πλέον ωρίζετο ότι η εκκλησία είχε το δικαίωμα να κράτηση και να διαχειρίζεται τα παλαιά της κτήματα, που έμεναν αφορολόγητα.

Τα δικαιώματα αυτά της πατριαρχικής κεφαλής της εκκλησίας, ήσκουν εις τας επαρχίας οι επίσκοποι, που απετέλουν κατ' αυτόν τον τρόπον ένα είδος τοπαρχών του αρχηγού της εκκλησίας...».

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι η μόνη δύναμη που όχι μόνο δεν υπέστη φθορές από την τουρκοκρατία, αλλά αντιθέτως ενισχύθηκε κατά το μέγιστο δυνατό, αποκτώντας αναρίθμητες κοσμικές εξουσίες και αρμοδιότη-

τες, ήταν η εκκλησία. Και αυτό το γεγονός δεν υπήρξε βεβαίως καθόλου τυχαίο.

Η τοποθέτηση, εκ μέρους της τουρκικής κυριαρχίας, του Σχολάριου στον Πατριαρχικό θρόνο, εξυπηρετούσε δύο σκοπούς.

Πρώτον, είχε ανταποδοτικό χαρακτήρα, αποτελώντας ένα είδος ανταμοιβής, σαν αναγνώριση του υπονομευτικού έργου που διέπραξε η εκκλησία, υπό την καθοδήγηση του Σχολάριου, κατά του μαχόμενου ελληνισμού τις κρίσιμες ώρες της πολιορκίας το 1453.

Δεύτερον, αποτελούσε ταυτόχρονα και μία διπλωματική κίνηση του Σουλτάνου, δια της οποίας απέβλεπε στην όξυνση της υφισταμένης διασπάσεως που είχε ανακύψει μεταξύ Ανατολής και Δύσεως.

Με άλλα λόγια, διόγκωνε την υπαρκτή αντίθεση, καθώς είναι γνωστό ότι ο Σχολάριος εκτός από δεδηλωμένος ανθέλληνας υπήρξε και ακραιφνής ανθενωτικός. Κατά συνέπεια, η ανάδειξη του στο πατριαρχικό αξίωμα ελαχιστοποιούσε έως εξανέμιζε και την πλέον μηδαμινή ελπίδα να ευαισθητοποιηθεί η Δύση και να βοηθήσει τον υπόδουλο Ελληνισμό. Ο τούρκος δυνάστης εκμεταλλευόταν με επιδεξιότητα το αντιλατινικό μένος των «σκληροπυρηνικών» ορθοδόξων, προκειμένου να εξαλείψει και τα έσχατα ερείσματα του Ελληνισμού. Για πολλοστή φορά τα ποταπά συμφέροντα της εκκλησίας και οι ωφελμιστικές της επιδιώξεις υπερίσχυαν της εθνικής αναγκαιότητας και δολοφονούσαν κάθε ελπίδα για Εθνική Ανάσταση.

Η προνομιακή μεταχείριση που επιφυλάχθηκε στον χριστιανισμό και στην εκκλησία κατά τα χρόνια της τουρκοκρατίας, εξ' αφορμής της ιδιόμορφης «ανεξιθρησκείας» που είχαν καθιερώσει οι Οθωμανοί δυνάστες, σε αντιδιαστολή βέβαια προς τη διάδοση της ελληνικής γλώσσας και παιδείας, η οποία τελούσε υπό συνεχή διωγμό, συνιστά ένα ακόμη στοιχείο που επιβεβαιώνει τη στράτευση της θρησκείας του Γιεσούα στην υπηρεσία του πνευματικού σκοταδισμού και τη στυγνή χρησιμοποίηση της σαν όργανο ολοκληρωτικού αφελληνισμού.

Ουδέποτε η εκκλησία απώλεσε το ελάχιστο προνόμιο της και αυτό καθ' ην στιγμήν ο Ελληνισμός δοκιμαζόταν αδιάκοπα, υποφέροντας τα πάνδεινα από τον προαιώνιο εχθρό. Αντίθετα, ο τούρκος δυνάστης συνέβαλλε στην καλλιέργεια και προαγωγή του

ιουδαιοχριστιανικού συναισθήματος. Άφησε να πλανάται η εντύπωση ότι η εκκλησία έχει υποκαταστήσει τον ελληνικό κρατικό οργανισμό και έχει πάρει τη θέση της Ελληνικής Πολιτείας. Είχε απόλυτη επίγνωση του γεγονότος ότι χάρη στα χριστιανικά α-ποχαυνωτικά κηρύγματα της μορφής «η τουρκική δουλεία είναι θέλημα Θεού», κατά το «είναι θέλημα Θεού η Πόλις να τουρκέψει», που διέδιδαν προ της Αλώσεως, ο Ελληνισμός θα ναρκωνόταν βαθεία.

Οι εκκλησιαστικοί ταγοί, μέσα στο γενικό σκοτάδι, απολάμβαναν προνομίων τα οποία για τον απλό λαό θεωρούνταν αδιανόητα ακόμη και στη σύλληψη. Η χλιδή του ανωτέρου κλήρου σε συσχετισμό με τη φιλοδοξία που έτρεφε να επιβάλλει και πάλι η εκκλησία ένα θεοκρατικό καθεστώς, μετά την ενδεχόμενη εκδίωξη των τούρκων, είχε πυροδοτήσει στο έπακρο τη λαϊκή δυσφορία και την αγανάκτηση των μαζών, οι οποίες έβλεπαν ότι το καθεστώς της τουρκικής τυραννίας και εξαθλιώσεως ευνοούσε το εκκλησιαστικό κατεστημένο, κατά τρόπο προκλητικό.

Οι εκκλησιαστικοί ταγοί δεν κατέβαλλαν καμμία προσπάθεια για την αφύπνιση του γένους. Απορροφημένοι από τις εξουσιαστικές τους ενασχολήσεις, απλά ανέμεναν τη διαδοχή στην εξουσία... Ταυτόχρονα η εκκλησία υπέβαλλε τον Ελληνισμό σε μεγάλες δοκιμασίες, με αντιπροσωπευτικότερη αυτή που σχετίζεται με τον Μητροπολίτη Αθηνών Βαρθολομαίο. Ο Βαρθολομαίος ήταν τόσο ανελέητος και εκμεταλλευτής, ώστε το 1765 κατηγορήθηκε από τους Έλληνες ως «δυνάστης και φιλοχρήματος».

Εξ' ίσου, όμως, προκλητική ήταν και η στάση που επέδειξε η επίσημη εκκλησία κατά τα χρόνια της σκληρής δοκιμασίας του Εθνοφυλετικού απελευθερωτικού Αγώνα του 1821. Η εκκλησία δε δίστασε να αφορήσει αγωνιστικές φυσιογνωμίες (Ρήγας Φερραίος, Δ. Υψηλάντης κ.α.), διότι εναντιώνονταν στο ραγιαδικό πνεύμα της, ένα πνεύμα υποτέλειας στους Τούρκους... Εικάζεται μάλιστα ότι ο καταδότης του Ρήγα Φερραίου (Δημήτριος Κοζανίτης-Οικονόμου) ήταν εντεταλμένο όργανο του Πατριαρχείου.

Ο μισελληνισμός και ο παρασιτισμός της εκκλησίας και ιδιαίτερα του Οικουμενικού Πατριαρχείου, καταδεικνύεται και από το ακόλουθο ιστορικό γεγονός: Μετά τη ναυμαχία του Ναυαρίνου, την Άνοιξη του 1828, το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως απέστειλε τέσσερις Δεσπότες και τον μεγάλο πρωτοσύγκελό του στην Ελλάδα, όχι βέβαια

Αρχιερέας περιοδεύει έφιππος με τιμητική συνοδεία δύο Γενισάρων, μεταβαίνων προς ευλογία πιστών. (Αθήνα, Γεννάδιος Βιβλιοθήκη).

αγωνιζόμενο Ελληνισμό, αλλά για να καλλιεργήσουν το πνεύμα της ηττοπάθειας και του ραγιαδισμού. Η αποστολή αυτή μετέβη στην Πελοπόννησο και από όπου περνούσε επιχειρούσε να πείσει ότι «δεν συνέφερε πλέον να είναι οι Έλληνες εις τοιαύτην κατάσταση/ και άλλα τοιαύτα, και ότι έπρεπε να γνωρίσουν τα συμφέροντα των και να υ-ποκύψωσιν τον αυχένα υπό το σκήπτρον του κραταιότατου Σουλτάνου». Μάλιστα η δουλοπρέπεια τους έφθασε μέχρι του σημείου να προσκυνήσουν τον Ιμπράημ...

Ακολούθως η εκκλησιαστική αποστολή μετέβη στον Πόρο, όπου συνάντησε τον Καποδίστρια παραδίδοντας του επιστολή του Πατριάρχη, ο οποίος τον συμβούλευε να υπαναχωρήσει και να δεχθεί την επικυριαρχία του σουλτάνου... Ο Καποδίστριας τους απέπεμψε, δίνοντας σκληρή απάντηση στον Πατριάρχη, που απεδείχθη δουλοπρεπέστερος και περισσότερο προσκυνημένος παντός άλλου. Για πολλοστή φορά επιβεβαιωνόταν ότι η εκκλησιαστική ηγεσία λειτουργούσε ως υποτακτικός της ξενοκρατίας και συγκεκριμένα ως φερέφωνο του σουλτανικού ζυγού.

Στο σημείο αυτό θα ήταν σκόπιμη παράλειψη να μην αναφερθεί ότι καθ' όλη την περίοδο της τουρκοκρατίας θέριψε το φαινόμενο της καλογεροκρατίας. Προκειμένου να εκφυλίσουν ολοκληρωτικά την κοινωνία και να δημιουργήσουν μία διαρκώς ογκούμενη κατηγορία παρασίτων, οι πανούργοι εβραίοι επινόησαν το θεσμό του μοναχισμού.

Είναι γνωστό ότι η απομόνωση, κατά τρόπο νοσηρό, συνιστά ανασταλτικό παράγοντα για την πρόοδο, επιφέροντας την αποχαύνωση αλλά και την ανακοπή κάθε δημιουργικής διεργασίας, οπισθοδρομώντας τον άνθρωπο σε συνθήκες πρωτόγονου βίου. Η ιδέα του μοναχισμού ρίζωσε σε απόκρημνες και απρόσιτες εν γένει τοποθεσίες, δημιουργώντας τις ιδανικές συνθήκες για τον εκφυλισμό και ταυτόχρονα για τον

Αρκετά σημαντικά στοιχεία για τον μεγάλο διωγμό που εξαπέλυσαν οι χριστιανοί κατά των Ελλήνων, διασώζονται στο έργο του ρωμαίου ιστορικού Αμμιανού Μαρκελλίνου και συγκεκριμένα στον 19ο τόμο του βιβλίου του «Rerum Gestarum Libri». Ήδη από τον 4ο μ.Χ. αιώνα, στην σημερινή πόλη του Ισραήλ Beth'ian, ευρισκόμενη στο Δυτ. Ισραήλ, και συγκεκριμένα περί το 341, λειτούργησε το πρώτο στρατόπεδο συγκεντρώσεως στην ιστορία, ένα στρατόπεδο και μία περιοχή όπου έμειναν χαραγμένες ανεξίτηλα στην ιστορία με την ονομασία Σκυθούπολη, τόπος εξορίας και μαρτυρίου όσων είχαν το σθένος και την ευθύτητα να παραμείνουν προσηλωμένοι στις Εθνικές Παραδόσεις.

Ἡ ἐπιστολή τοῦ Ἁγίου "Ορους πρὸς τὸν Ἀρχικαγκελλάριον

Ἐν Ἀγίῳ "Ορει τῇ 13/26 Ἀπριλίῳ 1941

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα τὸν Ἀρχικαγκελλάριον τοῦ ἐνδόξου Γερμανικοῦ Κράτους Κύριον Ἀδόλφον Χίτλερ εἰς Βερολίνον. Ἐξοχότατε.

Οἱ βαθυσθεβάζως ὑπόσημειούμενοι Ἀντιπρόσωποι τῶν Ἐκκοσιν Ἱερῶν Βασιλικῶν Πατριαρχικῶν καὶ Σταυροπηγιακῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου "Ορους Ἀδῶ, λαμβάνομεν τὴν ἐξαρε-τικὴν τιμὴν ν' ἀπευθυνώμεν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα καὶ παρακαλέαμεν Αὐτὴν θερμῶς, ὥπως, εὐαρεστημένη, ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν προσωπικὴν Αὐτῆς -προστασίαν καὶ κηδεμονίαν τὸν Ἱερὸν τοῦτον Τόπον, τοῦ ὁποῖου Ὑγούμενοι καὶ Ἀντιπρόσωποι τυγχά-νομεν, διαδεχόμεναι ἐν τούτῳ τοὺς ἱδρυτὰς καὶ Εὐεργέτας τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ῥο-ου Βυζαντι-νοῦς Αυτοκράτορας καὶ διαδόχους τούτων.

Τὸ Ἅγιον "Ορος, Ἐξοχότατε, συνέστη εἰς Πανορθόδοξον μοναχικὴν πολιτείαν, εἰς τὴν ἀνέκαθεν διαβιῶν ἐν ἀγαθῇ ὁμόνοια μοναχοὶ ἀκαλότως προσερχόμενοι ἀπὸ διάσορα ὀρθόδοξα Ἔθνη, κατὰ τὸν Θ'μΧ. αἰῶνα, πνευματικῶς μεν ἐξαρτώμενον ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως, πολιτικῶς δὲ αὐτοδιοικούμενον ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῶν Ἀντιπροσώπων τῶν Ἐκκοσιν Ἱερῶν καὶ Κυριάρχων Μονῶν καὶ πολιτειακῶς ὑπαγόμενον ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ κηδεμονίαν τῶν Βυζαντινῶν Αυτοκρατόρων καὶ τῶν διαδόχων Αὐτῶν.

Τὸ Αὐτονομικὸν τοῦτο πολίτευμα περιεβριγκώθῃ δι' ἀλλεπαλλήλων τυπικῶν καὶ Χρυσόβουλων τῶν ἱδρυτῶν καὶ εὐεργετῶν τῶν Ἱερῶν μονῶν Βυζαντινῶν Αυτοκρατόρων Βασιλεῖου τοῦ Μακεδόνορος (882), Ἰωάννου Τσιμισκῆ (972), Κωνσταντίνου Μονομάχου (1046), Στεφάνου Δουσάν (1346) καὶ ἄλλων Σλαβῶν. Οὐγγροβλάχων Ἡγεμόνων καὶ τῶν μετέπειτα Σουλτανικῶν Φιρμανιῶν τελευταίως δὲ ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ 1926, οὕτως δὲ ἀντίτυπα ἐσακούετο.

Τὸ οὕτως καθιερωθὲν προνομικὸν καὶ αὐτοδιοικητὸν καθεστὸς τοῦ Ἱεροῦ τούτου Τόπου, ἀποτελεῖσεν ἀντικείμενον συζητήσεων καὶ επικυρώσεων διαφόρων διεθνῶν συνθηκῶν περιεβριγκώθῃ τέλος, διὰ τοῦ 62ου ἀρθροῦ τῆς Βερολινεῖου συνθήκης τοῦ ἔτους 1878, ἔχοντος οὕτω, οἱ μοναχοὶ τοῦ "Ορους Ἀδῶ ὀφειδύμενοι καὶ ἀνκαταστάσιμα θὰ διατηρήσωσι τὰ κτήματα καὶ τὰ πρότερα αὐτῶν δικαιώματα καὶ θ' ἀπολαύσωσιν, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως, πλήρους ἐσότητος δικαιωμάτων καὶ προνομίων.

Τῶν ἐν Ἀγίῳ "Ορει ἐνασκούμενων Μοναχῶν, ἀνεξαρτήτως τόπου προελεύσεως καὶ ἔθνικότητος, σκοπὸς καὶ ἀποστολὴ καθ' ὅλον τὸν ὑπερχυλιετὴ βίον τοῦ Ἁγίου "Ορους, ὑπῆρξεν ἡ διατήρησις, προαγωγή καὶ ἐξασφάλισις τῶν Ἱερῶν αὐτοῦ σκηνοματῶν, ἡ δια τῆς ἀκαταπόνητου φιλεργίας τῶν ἐν αὐτῷ ἐνασκούμενων μοναχῶν καλλιέργεια τῆς-τε ἐκκλησιαστικῆς καὶ κλασσικῆς φιλολογίας καὶ καλλιτεχνίας. ὁ ἀσκητικὸς βίος καὶ ἡ διηκερὶς προσευχὴ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Τὴν διατήρησιν τοῦ καθεστώτος τούτου τῆς αὐτονομίου μοναχικῆς πολιτείας, ἱκανο-ποιοῦντος πλήρως ἀπαντᾶς τοὺς ἐν Ἀγίῳ "Ορει ἐνασκούμενους ἀνεξαρτήτως ἐθνικότητος "Ορθόδοξους μοναχοὺς καὶ ἐναρμονιζόμενοι πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν, πα-ρακαλοῦμεν καὶ ἱκετεύομεν θερμῶς τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα ὥπως ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν ὕψηλὴν προστασίαν καὶ κηδεμονίαν Αὐτῆς.

Τὸν Βασιλέα τῶν Βασιλευνόντων καὶ Κύριον τῶν Κυριευνόντων ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας ἱκετευοντες, ὥπως ἐπαφύλευσιν καὶ Ὑμετέραν Ἐξοχότητα ὑγίαν καὶ μακροήμερυσιν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἐνδόξου Γερμανικοῦ Ἔθνους. Ὑποσημειούμεθα βάθυσθεβάζως.

Εγκωμιαστικὴ ἐπιστολὴ τῶν
αἰγιοριτῶν πρὸς τὸν Χίτλερ,
προκειμένου νὰ τοὺς θέσῃ
ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Ἐνὰ
ἀκόμα μνημεῖο
χαμελαιοντι-σμοῦ, τῆς
ἐκκλησίας, πρὸς διασφάλισιν
τῶν προνομίων τῆς.

συνακόλουθο ἀφελλῆνισμό.

Μόνο στὴ χερσόνησο τοῦ Ἀθῶ, κατὰ τὴν ἀκμὴ τοῦ Βυζαντιοῦ, λειτουργοῦσαν περὶ τις 180 μονές, στὶς ὁποῖες διέμεναν ἄνω τῶν 75.000 καλογήρων, προκειμένου νὰ ἀποφύ-γουν τὴ στράτευση κατὰ τις δύσκολες ἡμέρες τῆς ὀθωμανικῆς πολιορκίας.

Σὲ ὁλόκληρὴ τὴν Ἑλλάδα τὰ μοναστήρια ὑπερέβαιναν τὰ 300, οἱ δὲ καλόγηροι ξεπερ-νούσαν τὸ μισὸ ἑκατομμύριο. Αὐτὴ ἡ καίρια ἐπισήμανση ἐξηγεῖ ἀπόλυτα καὶ διαφωτίζει τὸ γιατί ὁ Κ. Παλαιολόγος πολέμουσε στὴν Κωνσταντινούπολιν μόνο με 7.500 στρατιῶτες, ὅταν οἱ τούρκοι ἐπιτίθονταν με 250.000 ἄνδρες.

Ἡ πλειοψηφία τῶν μοναχῶν ἀνῆκε στὴν κατηγορία τῶν ἀπλοϊκῶν καὶ ἀμόρφωτων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐθέταν ὑπεράνω πάντων τὸ δόγμα τῆς πίστεως τοὺς. Μάλιστα εἶχαν ἀναπτύξει τὸ σκεπτικὸ πῶς ὅ,τι δὲν ἐ-ναρμονίζεται με τὸ ἄλογο δόγμα τοὺς ἢ πῶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐρμηνευθεῖ στὰ στενά πλαίσια τοῦ, ἀποτελεῖ δημιούργημα ἐπιβλαβές καὶ ἀνεπιθύμητο, τὸ ὁποῖο ἐπρεπε στὸ ὄνομα τῆς «θεϊκῆς ἐντολῆς» νὰ ἐκλείπει.

Οἱ ἀδελφεὶς μοναχοὶ συνετέλεσαν στὴν

πρόκληση ἐνὸς τεραστίων διαστάσεων πο-λιτιστικοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἐγκλήματος. Διαποτι-σμένοι ἀπὸ αὐτὴ τὴν πνευματοκτόνα ἀντίλη-ψη, οἱ μοναχοὶ εὐθύνονται σὲ σημαντικὸ βαθμὸ γιὰ τὴν καταστροφὴ πνευματικῶν θη-σαυρῶν ἀνυπολόγιστης ἀξίας, με μοναδικὸ κριτήριον τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ πεποιθήσεις πολ-λῶν ἀρχαίων φιλοσόφων ἐναντιώνονταν στὶς ἀνατολίτικες δοξασίες τοῦ Γλαχβέ. Ὁ πνευματικὸς αὐτὸς σκοταδισμὸς συνδυά-σθηκε με τὴν ἐξαπόλυση μίας ἀγρίας τρο-μοκρατίας, στὸ πλαίσιο τῆς ὁποίας ἐντασ-σὸταν ἀκόμη καὶ ἡ βιολογικὴ ἐξόντωση τῶν ἀνεπιθύμητων πρὸς τὴν ἐκκλησίαν πνευματι-κῶν φυσιογνωμιῶν.

Στὸ κύμα αὐτῶν τῶν διωγμῶν συμπερι-λαμβάνεται καὶ ἡ παράδοση στὴν πυρὰ τοῦ ἐργου τοῦ Πλήθωνα «Νόμων Συγγραφή», καθὼς καὶ ἡ πυρπόλησις ἀμέτρητων ἄλλων πνευματικῶν δημιουργιῶν.

Επομένως, ὁ χονδροειδὴς μῦθος σύμ-φωνα με τὸν ὁποῖο τὰ μοναστήρια διαφύλα-ξαν ἀλώβητη τὴν πανάρχαια πολιτιστικὴ μας κληρονομία, καταρρίπτεται ὁλοσχερῶς ὡς παντελῶς ἀνυπόστατος.

Ἡ μοναδικὴ ἀλήθεια ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ὅτι οἱ μονές, ἔχοντας συγκεντρώσει στὰ χέρια τοὺς τὴν ἀληθινὴ ἀρχαίαν γνῶσιν, ἀφοῦ πρῶτα τὴ λαφυραγώγησαν ἀναίσχυντα, στὴ συνέχεια ἀφάνισαν πολλὰ συγγράμματα τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴ νοσηρὴ σκέψιν τῶν ρασοφόρων, ἦταν «αμαρτωλά» (αμαρτωλά ὄχι με τὴν ἐννοία τοῦ ἀνῆθικου, ἀλλὰ τοῦ μὴ ἐμπίπτοντος στὶς χριστιανικὲς δοξασίες), εἴτε ἄλλα τὰ περιέσωσαν, ἀλλοιώνοντας τὰ ὅμως κατὰ τρόπο οὐσιαστικῶς.

Παράδειγμα ἐπ' αὐτοῦ ἀποτελοῦν τὰ γραπτὰ τοῦ Ἑλληνολάτρη Φιλοσόφου καὶ Αυτοκράτορα Ἰουλιανού, τὰ ὁποῖα οἱ χρι-στιανοὶ τὰ ἀλλοίωσαν τόσο πολὺ, ἰδιαίτερος δὲ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ πῶς φέρει τὸν τίτλον «Κατὰ Γαλιλαίων», γιὰ εὐνόητους λόγους. Ἐχοντας ὁλοκληρώσει τὸ βέβηλον αὐτὸ ἔργο οἱ μοναχοὶ, παρέδωσαν στὸ ευρὺ κοινὸ ὅ,τι εἶχε πλεον ἀπομείνει ἀπὸ τὴν ἐκδικητικὴ μανία καὶ τὴν ἀμορφωσιά τοὺς.

Ἀνασταλτικὸ, λοιπόν, παράγοντα στὴν ἐλληνικὴ ἀφύπνισιν ἀπετέλεσε ὁ καλογερί-σμός. Γι' αὐτόν, ἄλλωστε, ὁ μέγας μυστα-γωγὸς τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἐκφραστής τοῦ Ἀπολλωνεῖου Λόγου, ὁ Περικλῆς Γιαννό-πουλος στὰ «Ἀπαντὰ τοῦ» ἀναφέρει τὰ ἀκό-λουθα: «Ὁ Χριστιανισμὸς ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς ἐ-φαίνετο ὁ σῶζων τὴν Φυλὴν καὶ τὴν διέσωζε πράγματι ἐν μέρει, ἀφ' ἐτέρου ὅμως ὑπῆρξε καὶ εἶναι καὶ τώρα γενικῶς: ΤΡΟΜΑΚΤΙ-ΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ.

Ὁ Εὐγκληματίας Καλογερισμὸς, ὁ πάντο-

τε εμπνέων την αποθάρρυνσιν εις την φυ-λήν και υπό τους Αυτοκράτορας, ο φωνά-ζων και εξηγών όλα ως Τιμωρίαν Θεϊκήν, ο ξεσβερκωμένος, ότι επέσαμεν ένεκα των α-μαρτιών μας, ήτο ευτυχής να απαλλαχθή του Αυτοκράτορος και να ΜΟΝΟΚΡΑΤΟΡΗ-ΣΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΣ και κατά μέγα μέρος Πραγματικώς, πραγματοποιήσιν ονείρου του, που δεν την εφαντάσθη ποτέ του από της ιδρύσεως του Χριστιανισμού μέχρι την ημέρα της Πτώσεως.

Τον Τούρκο δεν τον έμελλε τίποτε, διότι ο Τούρκος θέλει μόνο να δουλεύει και να μην τον ανήσυχης. Όταν τον παρασκοτίσης, σύντομα σου κόβει το κεφάλι και ησυχάζεις και εσύ και αυτός μαζί. Ούτω ο Καλογερί-σμός ευρέθη περίφημα, θαυμάσια, διδάσκων ότι εκ Θεού το κακόν, λέγων γύρισε και απ' το άλλο μέρος να σε χαστουκίσουν, και λέγων εις τον Ελληνισμόν: Κύριε δεν είμαι μόνον ιδικός Σου αντιπρόσωπος, δεν ανήκω μόνον σε σένα, εγώ είμαι Κύριος και Αντιπρόσωπος και προστάτης όλων των Χριστιανών της Ανατολής.

Αυτός είναι ο μοναδικός Λόγος, της ε-ντελώς απίστευτου και αφάνταστου ΔΟΥ-ΛΕΙΑΣ της φυλής επί τόσους αιώνας. Η ΜΟ-ΝΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ».

Αυτές οι διαπιστώσεις οδήγησαν τον Π. Γιαννόπουλο στο συμπέρασμα: «Η μόνη διαφορά που υπάρχει μεταξύ Τούρκου και Καλόγερου είναι μόνον ότι ο ένας φορεί μαύρο και ο άλλος κόκκινο φέσι». Περί της στάσεως που επέδειξε ο μοναχισμός κατά την τουρκοκρατία, ιδιαίτερα αποκαλυπτικός είναι ο Περικλής Γιαννόπουλος, ο οποίος στα άπαντα του αναφέρει τα ακόλουθα:

ΡΟ Ν, Ζυγός θα ήτο αδύνατο να συγκρατη-θή, θα ανετινάσετο τάχιστα εις τον αέρα. Αλλ' ο Τούρκος μεγαλοφυώς περιποιηθείς τον Καλόγερον, παραχωρήσας εις αυτόν, ό,τι ποτέ οι Αυτοκράτορες μας χάριν του Εθνικού Σκοπού δεν του επέτρεψαν. Μοιρά-σας μαζί του τον Δεσποτισμόν, δια μίας μόνης πράξεως εστερέωνε δι' αιώνας την Κα-τάκτησίν του.

Ο Καλογερισμός ο τόσο φυσει πολέμιος του Κράτους, ο τόσο εκ φυσικής ανάγκης, αν και Έλλην, πολεμήσας το Κράτος και τόσο δυνατά πολεμηθείς καθ' όλους τους αιώνας από τους Αυτοκράτορας, τους κυττάζοντας πρωτίστως το συμφέρον της φυλής, ευρέθη δια πρώτην φοράν μονομερώς. Απολύτως κυρίαρχος της φυλής, ακριβώς όπως ο Σουλτάνος. Και δι' αυτό έδωκεν τα χέρια και πέρασαν θαυμάσια».

Το 1805 ο Πατριάρχης Καλλίνικος εξέ-δωσε αφοριστική εγκύκλιο κατά των αγωνι-στών της προεπαναστατικής περιόδου.

Ο Ιωάννης Κολοκοτρώνης, αδελφός του θρυλικού γέρου του Μωριά και 5 συμπολε-μιστές του, σκοτώθηκαν από τους Τούρκους την 1η Φεβρουαρίου 1806, ύστερα από προδοσία των καλόγερων της Μονής Αι-μυαλών, όπου σε ενέδρα οι τούρκοι τους έ-κοψαν τα κεφάλια και τα περιέφεραν στα γύρω χωριά Δημητσάνα, Ζυγοβίσι και στην Τρίπολη, για παραδειγματισμό.

Ο οπλρχηγός της Ρούμελης, Κατσα-ντώνης και πολλά παλληκάρια του, βρήκαν τον θάνατο ύστερα από τη σύλληψη τους από τους Τούρκους, κατόπιν προδοσίας που υπέστησαν από τον καλόγερο Καρδερίνη. Όσοι γλύτωσαν, συνελλήφθησαν από τον Αλή Πασά και βρήκαν μαρτυρικό θάνατο.

Μπορεί οι χριστιανοί να ισχυρίζονται ότι η επανάσταση του 1821 έγινε «για του Χριστού την πίστη την αγία», όμως αν κρίνουμε από τα ονόματα που έδιναν οι Έλληνες στα πλοία τους, από τις παραστάσεις στις περικεφαλαίες, τα ονόματα των οχυρών τους αλλά και την επίκληση των Μεγάλων Ιερέων των Ελευσινίων, όπως συνάγεται από το τυπικό μνήσεως της Φιλικής Εταιρείας, εξαγονται άλλα συμπεράσματα ως προς την ιδεολογική κατεύθυνση του Αγώνα...

ΠΕΡΙ «ΕΛΛΗΝΟ-ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ»

Άλλη μία βεβήλωση
αρχαίου ναού πλησίον
του Σταυρού αγίας
Παρασκευής στην
Αττική.

Στο σημείο ακριβώς αυτό, ως απτή απόδειξη της «Ελληνοχριστιανικής συγκλίσεως», παραθέτουμε, όπως ενδεικτικά και αποσπασματικά, τμήματα της αντι-Εθνικής νομοθεσίας:

- «Διατάσσουμε, όλα τα ιερά και οι ναοί (των Ελλήνων) όσα βρίσκονται ακόμα άθικτα, να καταστραφούν με διαταγή των τοπικών αρχών και να εξαγνιστούν με την ύψωση του σημείου της σεβαστής χριστιανικής θρησκείας. Αν με επαρκείς αποδείξεις ενώπιον ικανού δικαστή, εμφανιστεί κάποιος που έχει παραβλέψει αυτόν το νόμο, θα τιμωρηθεί με την ποινή του θανάτου». (Αυτοκράτορες: Θεοδόσιος και Βαλεντινιανός προς Ισιδώρον, Έπαρχο του Πραιτωτίου, 14 Νοεμβρίου 435).

- «Να κλείσουν όλοι οι ναοί σε όλες τις πόλεις και σε όλους τους τόπους της οικουμένης... Αν κάποιος με οποιαδήποτε δύναμη παραβεί (αυτόν το νόμο) θα τιμωρηθεί με αποκεφαλισμό». (ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΕΙΟΙ ΚΩΔΙΚΑΣ 1.10, Αυτοκράτορας Κωνστάντιος Α', προς Ταύρον, Έπαρχο του Πραιτωρίου. Δεκέμβριος του 354 μ.Χ.).

- «Τέτοιου είδους πράξεις (ειδωλολατρί-

ας) αν εξακολουθούν να συμβαίνουν (ή καταγγελλθεί ότι συμβαίνουν!) ακόμα και σε κάποιο λιβάδι ή σπίτι, το λιβάδι ή το σπίτι αυτό θα προσαρτηθεί στο ταμείο των ιερότατων ανδρών... (δηλαδή των ιερέων της χριστιανικής εκκλησίας) ενώ ο ιδιοκτήτης τους που έδωσε τη συγκατάθεση του να μianθεί ο τόπος, θα αποπεμφθεί από το (οποιοδήποτε) αξίωμα του, θα χάσει την περιουσία του και αφού υποστεί σωματικό βασανισμό με μεταλλικά όργανα θα οδηγηθεί σε διαρκή εξορία». (ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΕΙΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ 1.10.8, Αυτοκράτορες Λέων και Ανθέμιος προς Διόσκωρον, Έπαρχο του Πραιτωρίου. Παρεδόθη το 472 μ.Χ.).

- «Διατάζουμε τους άρχοντες μας, αλλά και όσους διδάσκονται από τους θεοφιλέστατους επισκόπους, να αναζητούν σύμφωνα με το νόμο όλες τις περιπτώσεις ασέβειας υπέρ της ελληνικής θρησκείας, έτσι ώστε να μη συμβαίνουν, αλλά και αν συμβαίνουν, να τιμωρούνται... Κανείς να μην έχει το δικαίωμα να κληροδοτεί με διαθήκη (περιουσίες) ή να χαρίζει με δωρεά οτιδήποτε, σε πρόσωπα ή τόπους που έχουν επισημανθεί ότι διαπράττουν την ασέβεια του ελληνισμού..., όσα δίδονται ή κληροδοτούνται μ' αυτόν τον τρόπο θα αφαιρούνται. Με την παρούσα ευσεβή νομοθεσία (διατάζουμε επίσης) να διατηρηθούν σε ισχύ όλες οι τιμωρίες με τις οποίες οι προηγούμενοι (χριστιανοί) βασιλείς είχαν απειλήσει να τιμωρήσουν την ελληνική πλάνη, με τις οποίες (τιμωρίες!) προσπαθούσαν να διασφαλίσουν την ορθόδοξη πίστη». (ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΕΙΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ 1.10.9. Επίσης (Β1,1,19) και ΝΟΜΟΚΑΝΩΝ 6,3. Ο συγκεκριμένος νόμος θεωρείται νομοθέτημα του Ιουστινιανού).

- «Επειδή μερικοί συνελήφθησαν (αν και αξιώθηκαν το χριστιανικό βάπτισμα) διακα-τεχόμενοι από την πλάνη των ανόσιων μυσαρών Ελλήνων, να διαπράττουν εκείνα που δικαιολογημένα εξοργίζουν τον φιλόθεο (βιβλικό) Θεό (μας)... Αυτοί θα υποβληθούν στην αντίστοιχη τιμωρία και μάλιστα με πνεύμα επιείκας...(!) αν επιμείνουν στην πλάνη των Ελλήνων, θα υποβληθούν στην εσχάτη των ποινών. Αν δεν έχουν αξιωθεί ακόμα το σεβαστό βάπτισμα, θα πρέπει να παρουσιαστούν στις ιερότατες εκκλησίες μας, μαζί με τις συζύγους και τα παιδιά τους και μαζί με όλους του οίκου τους, για να διδαχθούν την αληθινή πίστη των χριστιανών. Αφού διδαχθούν και αποβάλουν την πλάνη που τους διακατείχε προηγούμε-

νως, θα πρέπει να ζητήσουν το σωτήριο βάπτισμα. Διαφορετικά ας γνωρίζουν ότι αν παραμελήσουν να το κάνουν (να ζητήσουν δηλαδή μόνοι τους το σωτήριο βάπτισμα!) δε θα έχουν κανένα πολιτικό δικαίωμα, ούτε θα τους επιτραπεί να είναι ιδιοκτήτες περιουσίας, ούτε κινητής, ούτε ακίνητης. Θα τους αφαιρεθούν τα πάντα και θα εγκαταλειφθούν στην ένδεια και επιπλέον, θα υποβληθούν στις έσχατες τιμωρίες. Θα παρεμποδίσουμε δε κάθε μάθημα (κλείσιμο σχολών!) που διδάσκεται από όσους πάσχουν από τη νόσο και τη μανία (μάθησης!) των ανόσιων Ελλήνων, ώστε προσποιούμενοι ότι διδάσκουν, να μην μπορούν πια να διαφθείρουν τις ψυχές των μαθητών τους με δήθεν αλήθειες. Αν (λοιπόν) φανεί κάποιος τέτοιος άνθρωπος και δεν τρέξει στις άγιες εκκλησίες μας, μαζί με όλους τους συγγενείς και τους οικείους του, θα τιμωρηθεί με τις προαναφερθείσες ποινές. Θεσπίζουμε δε και νόμο, σύμφωνα με τον οποίο τα παιδιά, όταν είναι σε μικρή ηλικία, θα πρέπει να βαπτίζονται αμέσως και χωρίς αναβολή (υποχρεωτικός νηπιοβαπτισμός!), όσοι δε είναι μεγαλύτεροι στην ηλικία, πρέπει να συχνάζουν στις ιερότατες εκκλησίες μας και να διδάσκονται τις θείες γραφές και τους θείους (βιβλικούς) κανόνες. Αφού δε εννοήσουν και αποβάλουν την παλαιά (αρχαιοελληνική) πλάνη, θα μπορέσουν να δεχθούν το βάπτισμα και στη συνέχεια να διαφυλάξουν την αληθινή πίστη των ορθόδοξων χριστιανών. Όσοι δε έχουν κάποιο στρατιωτικό ή άλλο αξίωμα ή μεγάλη περιουσία και για να κρατήσουν τα προσχήματα (προσποιούμενοι τους πιστούς) ήλθαν ή πρόκειται να έλθουν να βαπτισθούν, αλλά αφήνουν τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους και τα υπόλοιπα μέλη του οίκου τους μέσα στην ελληνική πλάνη, διατάσσουμε να δημευθεί η περιουσία τους, να αποκλεισθούν από τα πολιτικά δικαιώματα τους και να υποβληθούν σε αντάξιες τιμωρίες, αφού είναι φανερό ότι πήραν το βάπτισμα χωρίς καθαρή πίστη. Θεσπίζουμε αυτούς τους νόμους για τους αλητήριους Έλληνες». (ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΕΙΟΙ ΚΩΔΙΚΑΣ 1.10.10).

Στο πλαίσιο όμως αυτό, αξίζει να διαπιστώσουμε πόσο αλήθεια «φιλέλληνες» υπήρξαν οι Πατέρες της Εκκλησίας, σταχυολογώντας αποσπάσματα από τα έργα και τους λόγους τους: ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, Αρχιεπίσκοπος Καισαρείας: «Είναι εχθροί οι Έλληνες, διότι διασκεδάζουν καταβροχθίζοντας με ορθάνοιχτο στόμα τον Ισραήλ. Στόμα δε λέγει εδώ ο προφήτης (βλ. Ησαΐας Θ' 11) τη σοφιστική του λόγου δύναμη η

οποία τα πάντα χρησιμοποίησε για να παραπλανήσει τους εν απλότητι πιστευσάντων». (εις προφήτην ΗΣΑΪΑ, 9.230.8.).

«Προσταγή (!), μη δειλιάζετε από των ελληνικών πιθανολογημάτων... τα οποία είναι σκέτα ξύλα, μάλλον δε δάδες που απώλεσαν και του δαυλού τη ζωντάνια και του ξύλου την ισχύ, μη έχοντας δε ούτε και του πυρός τη φωτεινότητα, αλλά σαν δάδες καπνίζουσες καταμελανώνουν και σπιλώνουν όσους τα πιάνουν και φέρνουν δάκρυα στα μάτια όσων τα πλησιάζουν. Έτσι και (των Ελλήνων) η ψευδώνυμος γνώση σε όσους τη χρησιμοποιούν». (Βασίλειος ο Μέγας, 330-379 μ.Χ. εις τον προφήτην ΗΣΑΪΑΝ, ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ 7.196.3).

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως: «Αν στα ενδότερα (των ελληνικών σκέψεων) κοιτάξεις, θα δεις τέφρα και σκόνη και υγιές ουδέν, αλλά τάφος ανεωγμένος ο λάρυγξ αυτών, (των Ελλήνων φιλοσόφων!) τα πάντα δε γεμάτα ακαθαρσίες και ιχώρ, (έμπυο!) και πάντα τα δόγματα τους βρίθουν σκωλήκων... Αυτά γέννησαν και αύξησαν οι Έλληνες, από των

*Κιονόκρανο κορινθιακού
ρυθμού στον περίβολο
της Εξαρχίας του
«Παναγίου τάφου» στην
Αθήνα, έχει μετατραπεί
σε στήριγμα γλάστρας. Η
ευρηματικότητα των
χριστιανών και ο
«σεβασμός» τους προς
ό,τι το ελληνικό, σε όλη
του την μεγαλοπρέπεια!*

**«Και θα
ξεσηκώσω τα
παιδιά σου Σιών,
εναντίον των
παιδιών των
Ελλήνων....»
(Ζαχαρίας, κεφ. Θ',
εδάφιο 13).
«Έτσι θα τους
κάνεις: Θα
γκρεμίσετε τους
βωμούς τους, θα
συντρίψετε τις
κολώνες, θα
κάψετε τα δάση
τους και θα κόψετε
τα αγάλματα των
Θεών τους...».
(Δεπερονόμιον,
Κεφ. Ζ, εδάφιο 5).**

*Ιωνικού ρυθμού κίονες
στον περίβολο του ναού
της Ζωοδόχου Πηγής
στην Αθήνα. Πρώτα
γκρεμίζουμε και μετά...
καπηλεύμαστε, αυτό θα
πει αρμονική συνύπαρξη.*

φιλοσόφων λαβόντες... Ημείς δε ου παραι-
τούμεθα της κατ' αυτών μάχης». (Ι. Χρυσό-
στομος, 344-407 μ.Χ., ΟΜΙΛΙΑ ΞΣ' 59.369.
12-370.11).

«Όσο πιο βάρβαρο ένα έθνος φαίνεται
και της ελληνικής απέχει παιδείας, τόσο λα-
μπρότερα φαίνονται τα ημέτερα... Ούτος ο
(πιστός) βάρβαρος, την οικουμένη ολάκερη
κατέλαβε... και ενώ πάντα τα των Ελλήνων
σβήνουν και αφανίζονται, τούτου (του πι-
στού βάρβαρου) καθ' έκαστη λαμπρότερα
γίνονται». (Ι. Χρυσόστομος, ΕΙΣ ΙΩΑΝΝΗΝ
59.31.33).

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΜΕ Ε-
ΜΠΡΗΣΤΙΚΕΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΥΠΟΝΟΜΕΥΣΕ
ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗ-
ΚΗ: «Τι λοιπόν, άγιος έσται ο ναός του Σε-
ράπιδος (Αλεξανδρινή βιβλιοθήκη) δια τα
βιβλία; Μη γένοιτο!... αλλά δαίμονες οικού-
σι τον τόπον... μάλλον δε και αυτών (των
Ελλήνων) όντων δαιμόνων... και παρ' αυτών
βωμός στέκει απάτης άόρατος εις τον οποί-
ον ψυχάς ανθρώπων θυσιάζουσι... κατάλα-
βε λοιπόν και φανέρωσε ότι δαίμονες κατοι-
κούν εκεί». (Ι. Χρυσόστομος ΛΟΓΟΙ ΚΑΤΑ
ΙΟΥΔΑΙΩΝ 48.851.38 έως 852.35). Δαίμονες
ήταν λοιπόν κατά τον «σοφό» ιεράρχη τα βι-
βλία της Αλεξανδρινής βιβλιοθήκης και δαι-
μονικά ψυχοθυσιαστήρια οι βιβλιοθήκες
των Ελλήνων!!!

Ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας Θεόφιλος
κατεδάφισε το 391 μ.Χ. την βιβλιοθήκη της
Αλεξανδρείας: «Στην Αλεξάνδρεια πάντα τα
οικοδομήματα του Σεράπειου όπως στους
ποιητικούς μύθους των Γιγάντων έγιναν...
Θεοδοσίου δε βασιλεύοντος και (πατριάρ-
χου) Θεοφίλου (της επιθέσεως) πρωτοστα-

τούντος... του Σεράπειου τα αναθήματα κα-
τελυμένοντο. Τους δε ανδριάντες και τα α-
ναθήματα τόσο «γενναία» εμάχοντο ώστε ό-
χι μόνο «νικούσαν», αλλά και έκλεπτον... του
δε Σεράπειου μόνο το έδαφος δεν απέσπα-
σαν κι αυτό δια το βάρος των λίθων, αυτοί
δε (οι θεμέλιοι λίθοι) ήσαν αμετακίνητοι. Οι
πολεμικότατοι δε αυτοί φιλοχρήματοι «γεν-
ναίοι»... την ασέβεια αυτή εις έπαινον αυτών
των ιδίων καταλόγιζαν. Έπειτα εισέβαλαν οι
καλούμενοι μοναχοί, άνθρωποι (μόνο) κατά
το είδος, ο δε βίος αυτών συώδης (γουρου-
νώδης!) και πάσχοντες εμφανώς, μύρια ε-
ποίουν κακά και ανειπίωτα, αλλά αυτά ευσέ-
βεια ενόμιζαν... τότε πας άνθρωπος μέλαι-
ναν φορών εσθήτα τυραννικήν είχεν εξου-
σίαν και δημοσίως να ασχημονεί ημπορού-
σε. Σε τόσο «αρετή» άλλαξε (η νέα θρησκεί-
α) τον άνθρωπο» (Ευνάπιος, 346-414 μ.Χ.,
ΒΙΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΚΑΙ ΣΟΦΙΣΤΩΝ 6.11).

Ευσέβιος, Επίσκοπος Καισαρίας
Παλαιστίνης (265-340 μ.Χ.): «Τον πτωχόν
και πένητα λαόν σήκωσες από... της κο-
πριάς των Ελληνικών μυσαγμάτων (βδελυγ-
μάτων) και κάθισες αυτών μετά των αρχό-
ντων του Ισραήλ, τον όντος λαόν αυτού»
(Ευσέβιος ΕΥΑΓΓ. ΠΡΟΠΑΡ. / ΕΙΣ ΤΟΥΣ
ΨΑΛΜΟΥΣ / ΑΛΜΗΛΟΥΙΑ ΡΙΒ', 23.1352.34).

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΟΙ ΥΠΟΤΙΤΛΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟ
ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ: «Πράξη σωφροσύνης είναι
η εγκατάλειψη της ελληνικής πλάνης. Εγκα-
ταλείψτε όσα οι Έλληνες φυσικοί φιλόσο-
φοι περί αρχών εισηγήθηκαν. Μαγγανείες
μετρήχοντο (οι Έλληνες!!!) και μ' αυτήν ε-
ξαναγκάζουν την ανθρώπινη γνώμη. Τα α-
γάλματα τους μαγικά κατασκευάζουν (οι
Έλληνες) και στη μαγεία προτρέπουν. Περί

των αρχαιότερων Εβραίων και γιατί τας γραφάς αυτών, από των Ελληνικών λόγων προτιμήσαμε. Τα πάντα παρά βαρβάρων οι Έλληνες ωφελήθηκαν. Περί τους κλέφτες (ιδεών!) είναι οι Έλληνες. Γιατί μετά από λογική κρίση και σώφρονα λογισμό την ιστορία των Εβραίων παραδεχθήκαμε», Ευσέβιος «Κλείς Πατρολογίας».

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΜΟΝΑΧΟΣ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ: «Εγώ δε την παρ' Ελλήνων παιδεία φληναφίαν (μωρολογία) κακού δαίμονος και χαλεπωτάτη (θλιβερότατη) υπόθεσιν είναι λέγω».

Ο Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ: «Κανείς δεν πρέπει στα παιδιά του, των (Ελλήνων) προγόνων να καλεί τα ονόματα, του πατέρα, της μητέρας, του παππού και του προπάππου, αλλά αυτά των δικαίων (της Παλαιάς Διαθήκης)» (Ι. Χρυσόστομος, ΠΕΡΙ ΚΕΝΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΑΝΑΤΡΕΦΕΙΝ ΤΑ

ΤΕΚΝΑ, 690, 641.65).

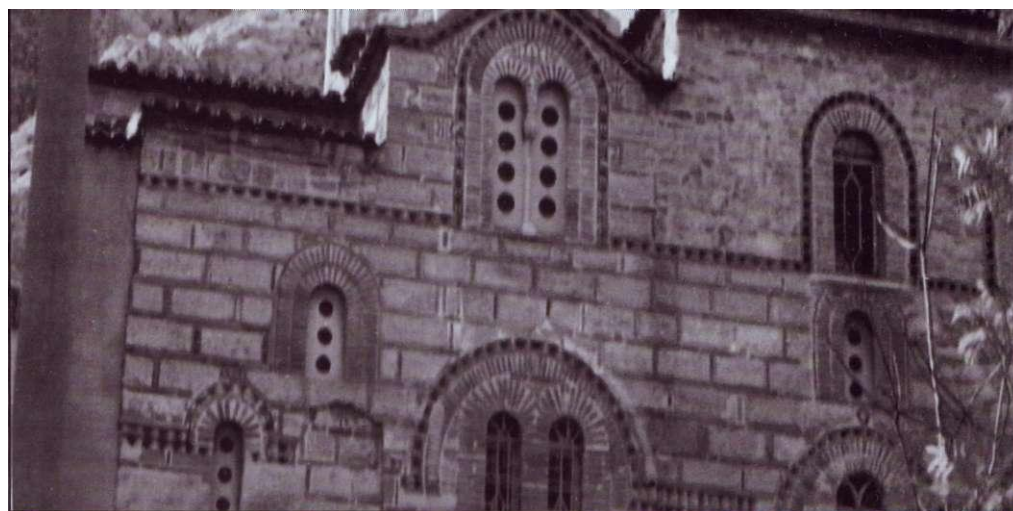
Ο Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΕ ΜΙΣΘΟΦΟΡΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΗ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ: «Ο δε μέγας Ιωάννης (ο Χρυσόστομος) ασκητάς πυρπολούμενους από ζήλον Θεού (φανατισμένους καλόγερους) συνέλεξε, με βασιλικούς δε νόμους αυτούς οπλίσας, κατά των ειδωλικών (ελληνικών) έπεμψε τεμενών, τα δε χρήματα για τους κατεδαφιστές και τους βοηθούς δεν έλαβε από τα βασιλικά ταμεία, (!) αλλά από πλούσιες γυναίκες που φιλοτίμως να παρέχουν κατέπειθε, ώστε με τη λαμπρή τους πίστη να κερδίσουν την ευλογία.

Έτσι με τον τρόπο αυτόν τους υπολειπόμενους σηκούς (ελληνικούς ναούς) με τούτον τον τρόπον εκ βάθρων ανέσπασεν», Θεοδωρήτου ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΑΜΑΣΟΥ (Τόμ. 5ος 329/ 8-330/8).

Αρχαία μετώπη κοσμεί τον ναό της αγίας δυνάμεως επί της οδού Μητροπόλεως, στην Αθήνα. Κάτωθεν αυτού ευρίσκεται ο ναός του Πατρώου Ηρακλή.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗ ΜΕΤΑΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ

Άποψη του ναού του αγ. Νικολάου Ραγκαβά, στον τοίχο του οποίου τα αρχαία ερείπια είναι ιδιαίτερα εμφανή.

Μηδενική υπήρξε η προσφορά της εκκλησίας και κατά τη μεταεπαναστατική περίοδο, συνιστώντας μάλιστα μία αληθινή πρόκληση. Κατά τα χρόνια που επακολούθησαν της εκδίωξης των τουρκικών στρατευμάτων από τη Νότια Ελλάδα, υπήρχαν στον ευρύτερο αυτό χώρο 500 μοναστήρια, στα οποία διέμεναν περίπου 8.000 μοναχοί. Ο ιστορικός Δ. Φωτιάδης αναφέρει ότι μόνο στην Ανδρο «ραχάτεβαν εξακόσιοι καλόγεροι, που με τις δεισιδαιμονίες τους και τα ψευδοθαύματά τους άρπαζαν και την τελευταία μπουκιά του χωριάτη...».

Εξ' άλλου, αποκαλυπτικό είναι και το βιβλίο του Π. Πιπινέλη «Η μοναρχία εν Ελλάδι», στο οποίο επισημαίνεται ότι από τα μοναστήρια «ελάχιστα επλήρουν σκοπούς αγιότητας», ενώ όσον αφορά τα περιουσιακά τους στοιχεία τονίζεται ότι «ήσαν τα εισοδήματα των μονών εν γένει πολύ σοβαρά, αφού γενικώς υπελογίζετο ότι το ένα τέταρτο των γαιών της Ελλάδος ανήκεν εις τον κλήρον...».

Κατά τον Δ. Φωτιάδη υπολογίζεται ότι από την καλλιέργεια της γης που κατείχαν οι οκτώ χιλιάδες καλόγεροι, θα μπορούσαν να ζήσουν διακόσιες χιλιάδες χωρικοί. Κατά τον ίδιο ιστορικό, μόνο τα μοναστήρια της

Αττικής, εννέα τον αριθμό, είχαν εισόδημα 480.000 δραχμές, ποσό τεράστιο για εκείνη την εποχή.

Όμως η εκκλησιαστική χλιδή ταυτιζόταν και με τη διαφθορά. Ο αρχιεπίσκοπος Αθηνών Χρυσόστομος αποδίδει την κατάσταση που επικρατούσε με σαφήνεια, ισχυριζόμενος ότι «Η κατάσταση του μοναστικού βίου ήτο δυσάρεστος, επικρατούσε η ακολασία και συχνά συνευρίσκονταν άρρενες μοναχοί με καλόγριες...».

Η Αντιβασιλεία σε μία απεγνωσμένη προσπάθεια της να ανακόψει το κύμα της διαφθοράς, προέβη στη δημοσίευση νόμου, σύμφωνα με τον οποίο διακόπηκε η λειτουργία μοναστηριών που διέθεταν κάτω από 6 μοναχούς, είτε που τα κτίρια τους είχαν καταστραφεί κατά την περίοδο του αγώνα. Τελικά έκλεισαν 412 μοναστήρια, απομένοντας περίπου ενενήντα σε ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο. Ενώ όσες καλόγριες ήταν ηλικίας μικρότερης των σαράντα ετών εξαναγκάζονταν να επιστρέψουν στα σπίτια τους, «πλην των εχουσών μέγαν ενθουσιασμόν υπέρ του μοναχικού βίου».

Το μόνο που ενδιέφερε τους ταγούς της εκκλησίας ήταν η διασφάλιση των προνομίων και του πακτωλού του πλούτου που είχαν αποκτήσει επί τουρκοκρατίας...

Η ΙΟΥΔΑΙΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΗΜΕΡΑ

Αρχαία ερείπια
καταπλακωμένα από
τον χριστιανικό ναό του
Αγίου Νικολάου στην
περιοχή του Δαφνίου.

Ελληνισμός - Ιουδαίοχριστιανισμός: Δύο διαμετρικά αντίθετοι κόσμοι, δύο ασυμβίβαστες μεταξύ τους κοσμοαντιλήψεις και βιοθεωρίες που επηρέασαν και εξακολουθούν να επηρεάζουν κατά τρόπο καθοριστικό τη διαμόρφωση της παγκόσμιας φιλοσοφικής και θρησκευτικής σκέψης ανά τον κόσμο. Η Ελληνική Θρησκεία, με ό,τι αυτή περικλείει και εκφράζει, προϋπήρξε χρονικά της εμφανίσεως της ιουδαίοχριστιανικής θρησκείας, έφθασε δε στον κολοφώνα της δόξας της πριν το ιουδαίοχριστιανικό δόγμα έστω κυοφορηθεί. Η εμφάνιση και η παρουσία του χριστιανισμού συμβάδισε με την παρακμή και τη σταδιακή κατάπτωση του Ελληνικού Κόσμου. Ο πνευματικός αφελληνισμός και η ιδεολογική αλλοτρίωση του Έθνους μας, η οποία είχε ως αφετηρία της τη διαβρωτική επίδραση του χριστιανικού πνεύματος -του κατάμεστου από τα οικουμενικά ιδεώδη- εξέθρεψε υπογείως τα πολυπληθή εκφυλιστικά φαινόμενα που επιταχύνθηκαν από τη ρωμαιοκρατία, για να οδηγήσουν τελικά το έθνος μας στο έσχατο σημείο ξεπεσμού και υποταγής το 1453, έτος καταλύσεως της βυζαντινής αυτοκρατορίας από το τουρκικό στοιχείο.

Η εγκατάλειψη του Ελληνισμού από τον υπόλοιπο ευρωπαϊκό κόσμο, στο βωμό θρησκευτικών ερίδων, σφράγισε θανάσιμα την ιστορία του βυζαντινού Ελληνισμού, παρά το γεγονός ότι το Βυζάντιο απετέλεσε το προκεχωρημένο φυλάκιο του Ελληνισμού,

αλλά και των υπολοίπων εθνών της ευρωπαϊκής ηπείρου, καθώς και τον προμαχώνα ανασχέσεως του τουρκικού επεκτατισμού για περισσότερο από μία χιλιετία. Έκτοτε και μέχρι την έναρξη της Εθνικής Επανάστασεως του 1821, η στάση της εκκλησίας είναι διφορούμενη. Για να κυριολεκτούμε, τόσο κατά την περίοδο της υποταγής στον οθωμανικό ζυγό, όσο και κατά τα κρίσιμα χρόνια της Εθνεγερσίας, το εκκλησιαστικό κατεστημένο είχε συμπράξει με τον δυνάστη και η αντίδραση του στο πνεύμα και στις πρακτικές του ραγιαδισμού εκδηλώθηκε από μεμονωμένους κληρικούς των κατωτέρων βαθμίδων (Παπαφλέσσας, Αθανάσιος Διάκος κ.α.), ο αγώνας των οποίων εκκινούσε από προσωπική βούληση, καθώς μέσα τους εμφώλευε η προσήλωση στις Εθνικές Αξίες. Οι κληρικοί εκείνοι οι οποίοι έπεσαν στον αγώνα τονίζεται και πάλι ότι υπήρξαν μεμονωμένοι και δρούσαν σε προσωπικό επίπεδο, γεγονός το οποίο σημαίνει ότι η αγωνιστική ιδιότητα τους κατ' ουσίαν δεν εξέφραζε σε καμμία περίπτωση τη θέση της επίσημης εκκλησιαστικής ιεραρχίας.

Μέχρι αυτού του σημείου είδαμε τα δεινά τα οποία επισυσσώρευσε η χριστιανική εκκλησία στον Ελληνισμό, μέχρι την Εθνεγερσία του 1821. Σε αυτό το κεφάλαιο ας προβούμε σε μία διαχρονική αποτίμηση του ρόλου της ιουδαίοχριστιανικής εκκλησίας, καταλήγοντας έως και τις ημέρες μας.

Σήμερα το εκκλησιαστικό κατεστημένο

Ο ιουδαιοχριστιανισμός εξοβέλισε από την ζωή των ανθρώπων κάθε πνευματική και καλλιτεχνική δραστηριότητα, μηδὲ του θεάτρου εξαιρουμένου, εγκαθιδρύοντας ἓνα θεοκρατικό καθεστώς, εδραζόμενο στη δεισιδαίμονία και στον φόβο.

έχοντας αποκτήσει, εμμέσως πλην όμως σαφώς (μέσω εκκλησιαστικών οργανώσεων και φατριαστικών κινήσεων που προδικάζουν με την τοποθέτηση τους την εκλογή πολιτικών), κοσμικές αρμοδιότητες αλλά και εξουσία -δυνατότητα η οποία απορρέει από την παρασκηνιακή του ανάμειξη στα πολιτικά τεκταινόμενα- αποτελεί τον πλέον συνεπή τοποτηρητή του συστήματος. Με τον εβραϊκό θρησκευτικό του λόγο και την ιουδαϊκή Παλαιά Διαθήκη που εξιστορεί τα αίσχη του «περιούσιου λαού», ευνουχίζει ιδεολογικά τον Έλληνα, τον αποχαυνώνει και τον καθιστά υπόλογο απέναντι σε μία δικαιοσύνη που έχει υπερβατικό χαρακτήρα και διάσταση.

Η εκκλησία, προκλητικά απούσα από όλους τους σύγχρονους εθνικούς αγώνες, μεταβάλλεται σε ψηφοσυλλεκτικό φερέφωνο των εξουσιαστών, αδιάφορη για ό,τι σχετίζεται με την εθνική μας επιβίωση. Η εκκλησιαστική ηγεσία αφομοιωμένη από το σύστημα, ξεσηκώνει τον όχλο μόνο όταν τίγονται ζωτικά οικονομικά της συμφέροντα. Χαρακτηριστικό επ' αυτού είναι το παράδειγμα των συλλαλητηρίων που οργάνωσαν οι εκκλησιαστικοί κύκλοι, όταν ο τότε ΥΠΕ-ΧΩΔΕ Α. Τρίτης επιχείρησε να περιορίσει την αμύθητη «εκκλησιαστική περιουσία», ενώ οι ίδιοι «θρησκευτικοί ποιμένες» δε θέλησαν, ούτε επεδίωξαν να οργανώσουν για το Κυπριακό ή το Βορειοηπειρωτικό ζήτημα ανάλογες συγκεντρώσεις, προφανώς επειδή αμφότερα δε σχετίζονται με οικονομικές απολαβές. Έχοντας εμπορευματοποιήσει τις λατρευτικές τους εκδηλώσεις και τελετές, οι θρησκευτικοί ταγοί της χριστιανικής εκκλησίας απέδειξαν, δια της εκμεταλλευτικής τους αισχροκέρδειας, ότι οι πρακτικές τους και οι αληθινές τους αντιλήψεις είναι

αλλότριες από εκείνες που βαρύνγδουπα επαγγέλλονται.

Η αλγεινή όμως εντύπωση την οποία προκαλεί η ηγεσία της εκκλησίας δεν εξαντλείται στο σημείο αυτό. Έχοντας εγκαταλείψει ακόμη και τα πλέον απλοϊκά προσχήματα, οι εκκλησιαστικοί κύκλοι και ειδικότερα οι ιθύνοντες του χριστιανισμού, απεμπολώντας κάθε διακήρυξη περί ηθικής, έχουν επιδοθεί σε μία έξαρση ανηθικότητας και διαφθοράς. Πολυάριθμα τα ηθικά εκείνα σκάνδαλα που βλέπουν το φως της δημοσιότητας με δράστες κληρικούς και αμέτρητα εκείνα που καταπνίγονται και αποσιω

πούνται, αντικατοπτρίζοντας, αμφότερες οι περιπτώσεις, την ηθική συγκρότηση της εκκλησίας. Όλα αυτά αποτελούν χαρακτηριστικές εκφάνσεις της σήψης, αλλά και των παρεκκλίσεων που έχουν ενσκήψει στο περιβάλλον της εκκλησίας. Η περίπτωση πολυάριθμων ομοφυλόφιλων και γενικότερα διεφθαρμένων ρασοφόρων συνιστά μόνο την κορυφή του παγόβουνου της ηθικής μάστιγας η οποία πλήττει την εκκλησία. Αξίζει επίσης να τονισθεί ότι αν και η Εκκλησία τυγχάνει «φορέας του Λόγου του Θεού», ωστόσο ουκ ολίγες φορές τάσσεται στο πλευρό κομμάτων και «θνητών», με προεξάρχοντες Μητροπολίτες να μεταβάλλονται σε πλανόδιους υμνωδούς συγκεκριμένων πολιτικών καταστάσεων.

Η αποκορύφωση της χριστιανικής υποκρισίας καταδεικνύεται και από ένα ακόμη αδιάσειστο τεκμήριο. Όταν οι πρώην Μεγάλοι Διδάσκαλοι της Μεγάλης Στοάς της Ελλάδος και της Εθνικής Μεγάλης Στοάς, Μα-νέας Χρήστος και Λιακόπουλος Ευάγγελος αντίστοιχα, είχαν αναφέρει, στο πλαίσιο συνεντεύξεων τους, ότι πολλοί υψηλά ιστάμενοι στην εκκλησιαστική ιεραρχία είναι τέ-κτονες, κανείς ιθύνων δε διανοήθηκε να τους διαψεύσει επί της ουσίας, πέρα από αφορισμούς και αρνητικές δηλώσεις, προπετάσματα καπνού. Έτσι, πίσω από κάποιους θεατρινιστικούς λογομαχικούς διαξιφισμούς η εκκλησία, καθ' όλα υποκριτικά, επιχειρούσε να παρουσιάσει ως ανύπαρκτη επιβεβαιωμένη πραγματικότητα η οποία αντιβαίνει προς τα συμφέροντα της.

Η άλογη πίστη και ο τυφλός δογματισμός δεν οδηγούν στην Αλήθεια. Αυθαίρετες και αναπόδεικτες θεωρήσεις, βαπτιζόμενες «θεόπνευστες», δεν αντέχουν σε επιστημονική και λογική κριτική. Κατάμεστος

δε από το πνεύμα του ραγιαδισμού, της ε-θελοδουλείας και της εξευτελιστικής ταπεινώσεως, ο ιουδαιοχριστιανισμός κηρύττει τη συγχώρεση και την ατιμωρησία, παραμερίζοντας και απορρίπτοντας την επίγεια δικαιοσύνη, για να προσδώσει στην έννοια του δικαίου διάσταση μεταφυσική, την απόδοση της οποίας μεταθέτει στο εκτός τόπου και χρόνου πεδίο της μεταθανάτιας υπάρξεως. Παράλληλα, απευθυνόμενος ο χριστιανισμός συγχρόνως στα πιο ευαίσθητα αλλά και στα πιο ταπεινά σημεία της ανθρωπίνης συνειδήσεως, δεν άργησε να αποτελέσει το λάβαρο όλων των απελπισμένων της ζωής, όλων αυτών που σε μία έξαρση παροξυσμού και απογοητεύσεως δε δίστασαν να αναζητήσουν μία πρόσκαιρη εκτόνωση, καταφεύγοντας σε θεωρίες που ταπεινώνουν τον εαυτό τους, αποστρεφόμενοι το πρότυπο του ισχυρού και αυτοκυ-ρίαρχου ανθρώπου, που δίνει ουσιαστικό νόημα και περιεχόμενο στη ζωή.

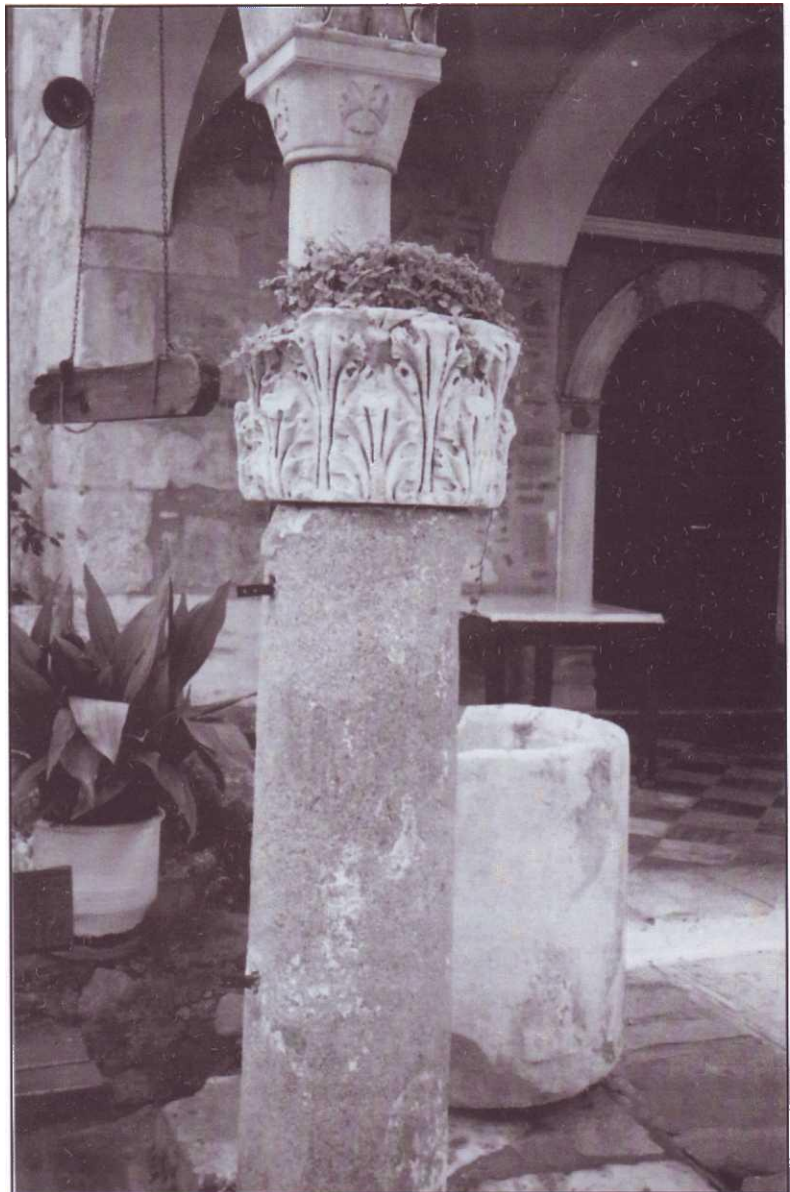
Μορφή εβραιογενούς πνευματικού αναχρονισμού, ο ιουδαιοχριστιανισμός προέταξε τον θρησκευτικό φανατισμό ως υπέρτατη αξία, καταρρακώνοντας κάθε αυθεντικό ανθρώπινο ιδανικό. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, η επικράτηση του Χριστιανισμού πραγματώθηκε επάνω στο πνεύμα του δολοφονημένου αρχαιοελληνικού μεγαλείου.

Οι Έλληνες ανέκαθεν υπήρξαν ανεξίθρησκοι. Την φιλοσοφική ανεξιθρησκεία θεμελίωσαν ο Αυτοκράτωρ Ιουλιανός και ο Γεώργιος Πλήθων-Γεμιστός.

Ο χριστιανισμός δε θα μας απασχολούσε εάν ήταν μία απλή θρησκεία, η οποία δεν προσελάμβανε πολιτικές-εξουσιαστικές προεκτάσεις και δεν αντιστρατευόταν θανάσιμα τον Ελληνισμό. Εφ' όσον ο χριστιανισμός, με την υποκίνηση του σιωνισμού, επιχείρησε να καταστρέψει τη θρησκεία και τον Πολιτισμό των Ελλήνων, αποτελεί ένα αλλότριο εχθρικό ιδεολογικό και πολιτικό ρεύμα που αντιμάχεται τον Ελληνισμό.

Είναι, άλλωστε, τραγική ειρωνία να υφίστανται άνθρωποι οι οποίοι να δηλώνουν πατριώτες και να ισχυρίζονται ότι ενδιαφέρονται για το μέλλον του Ελληνισμού και όντως εμπράκτως και ειλικρινώς να εκδηλώνουν αυτό τους το ενδιαφέρον, ενώ παράλληλα να ασπάζονται μία ξενόφερτη, ιουδαϊκής εκδοχής, θρησκεία. Πώς είναι δυνατόν, άραγε, κάποιος να φέρεται ελληνοπρεπώς σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής του και στον θρησκευτικό τομέα να εμπνέεται από ιουδαιοχριστιανικά πρότυπα;

Άλλωστε, ας μη λησμονούμε ότι ο Ελληνικός Πολιτισμός και η Ελληνική Θρησκεία

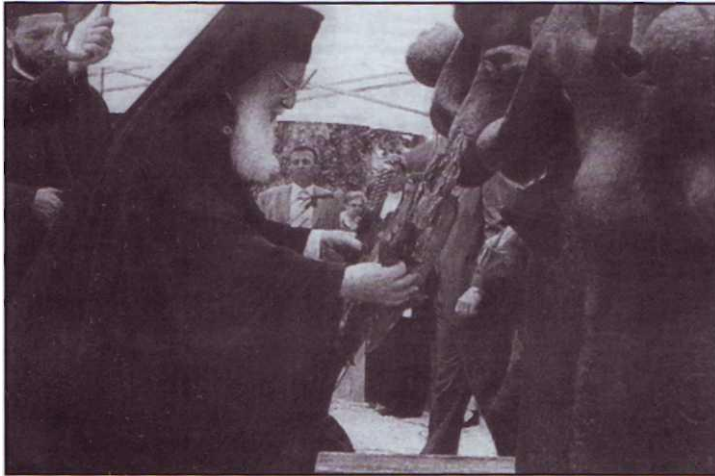
αποτελούν συστατικά στοιχεία μίας ιστορικής και πολιτιστικής οντότητας, η οποία προϋπήρξε του χριστιανισμού και τελικώς θα επιζήσει αυτού. Ο Ελληνισμός μεγαλούργησε προ του χριστιανισμού. Αντίθετα, παρήκμασε μετά τη χριστιανική εξάπλωση ανεπιστρεπτί.

Εξαρχία Παναγίου
Τάφου, στην Αθήνα. Η
φωτογραφία μιλά από
μνη Τηϊ...

Χριστιανικά
βασανιστήρια προς
εξίλεωση της ψυχής...

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΕΒΡΑΪΣΜΟΣ

Ο Βαρθολομαίος
καταθέτει στεφάνι στο
μνημείο των εβραίων
στην Θεσσαλονίκη.

Ηστάση της χριστιανικής εκκλησίας υπέρ του διεθνούς εβραϊσμού ουδέποτε μετεβλήθη. Πάντοτε οι εκκλησιαστικοί ιεράρχες δίνουν το προκλητικό παρόν τους σε ιουδαϊκές διοργανώσεις, πολλές δε φορές παρευρίσκονται εκπρόσωποι της εκκλησίας σε εβραϊκές εκδηλώσεις εντός και εκτός συναγωγής, χωρίς να λησμονούν να αναφερθούν στην «κοινή πνευματική καταγωγή χριστιανών και ιουδαίων». Οι άριστες σχέσεις εκκλησίας-εβραίων διεφάνησαν άλλωστε και κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός και η ηγεσία της εκκλησίας γενικότερα υπήρξε «εβραϊκότερη των εβραίων». Χαρακτηριστική επίσης είναι η περίπτωση του Μητροπολίτη Δημητριάδος Χριστοδούλου, ο οποίος απηύθυνε πολλάκις φιλοεβραϊκά κηρύγματα από το βήμα του ομιλητού σε φιλοεβραϊκές διοργανώσεις, όπως και σε ειδική εκδήλωση που οργάνωσε η Μητρόπολη της οποίας προΐστατο, στον Βόλο (Δεκέμβριος του 1996).

Επίσης, αντικείμενο ιδιαίτερας προσοχής θα πρέπει να καταστούν οι λεγόμενες «Διαθρησκευτικές Διασκέψεις» Ιουδαϊσμού και Χριστιανισμού, τις οποίες διοργανώνουν χριστιανικοί φορείς με εκπροσώπους της ιουδαϊκής θρησκείας, προφανώς για να καταδείξουν τις κοινές ρίζες αμοτέρων των θρησκειών, κάτι άλλωστε που είναι πρόδηλο και δε χρειάζεται ειδική επιστημονική τεκμηρίωση. Μία από αυτές έλαβε χώρα το 1994 υπό την αιγίδα του Οικουμενικού Πατριαρχείου, σε συνεργασία με την οργάνωση «Ίδρυμα έκκληση συνειδήσεως», με σκοπό τη σύγκλιση των μονοθεϊστικών θρησκειών. Ασφαλώς και αυτή η κίνηση της εκκλησίας δε θα πρέπει να μας εκπλήσσει, αφού οι «μονοθεϊστικές» θρησκείες (χριστιανισμός, ιουδαϊσμός, ισλαμισμός) είναι εβρα-

ϊκής προελεύσεως, έχοντας ως πυρήνα και σημείο αναφοράς τους την Παλαιά Διαθήκη.

Καταλήγοντας, οφείλουμε για μία ακόμη φορά να διακηρύξουμε προς πάσα κατεύθυνση, προς άρση συγχύσεων ή σκόπιμων παρερμηνειών των θέσεων μας, ότι ο γράφων τάσσεται υπέρ της επανόδου στην Πατρώα Λατρεία που ιεροποιεί την Φύση και τον Κόσμο.

Ωστόσο θεωρούμε ότι πρώτιστα είμαστε Έλληνες και στα πλαίσια αυτά, φρονούμε ότι το Εθνικό συμφέρον και η υπηρετήση των υπέρτατων επιδιώξεων της Πατρίδας, προεξάρχουν πάσης θρησκευτικής ή άλλης προτιμήσεως.

Με γνώμονα αυτό το σκεπτικό, δεν θα είχαμε καμμία αντίρρηση για αρμονική συνύπαρξη με την επωνομαζόμενη Ορθόδοξη Χριστιανική Εκκλησία, στα πλαίσια της ελληνικής αρχής της ανεξιθρησκείας, εάν αυτή λόγω και έργω, ιδίως δια των ενεργειών και των διακηρύξεων των ταγών της, δεν προσέβαλλε βάναισα την υπόσταση του Ελληνισμού και δεν ανέπτυξε εκλεκτικούς δεσμούς με κέντρα αλλοεθνών, αλλοθρήσκων και αλλοφύλων, και εννοούμε κατά μείζονα λόγο τους σιωνιστές.

Ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, εναρμονιζόμενος εμπράκτως με τους κύκλους εκείνους που θέλουν την απόλυτη καθυποταγή της Ορθόδοξης Εκκλησίας στον ιουδαϊσμό, ισχυρίζεται επισήμως ότι ο Χριστός προέρχεται εξ' οίκου Δαυίδ, ερχόμενος σε ευθεία αντίθεση με τον ίδιο τον ιδρυτή της θρησκείας του, αφού ο Ιησούς φέρεται σε τρία διαφορετικά Ευαγγέλια να λέγει «Είμαι υιός του θεού και όχι του Δαυίδ», αποποιούμενος την ιουδαϊκή καταγωγή που του απέδιδαν (Κατά Ματθαίον Ευαγγ. ΚΒ' 44, Λουκάν Κ 41-46, Ιωάννην Κ' 14, 19).

Ο ίδιος ανώτατος ιεράρχης, που αποτελεί και την κεφαλή της εν Ελλάδι ορθόδοξου Εκκλησίας, ταυτίζει τον Θεό της Παλαιάς Διαθήκης με τον Θεό της Καινής Διαθήκης, ισχυρίζεται δηλαδή ότι ο Θεός των Χριστιανών είναι ο βιβλικός Ιεχωβά!

Ο αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος αποκαλεί τους εβραίους, σε έντυπα της Μητροπόλεως Βόλου, «περιούσιο λαό», ενώ ο Ιησούς τους θεωρεί «γεννήματα εχιδνών», δηλαδή φίδια και μάλιστα φαρμακερά (Κατά Ματθαίον Ευαγγ. ΚΓ 31-37). Και όχι μόνον αυτό, αλλά ο Ιησούς αποκαλεί τους εβραίους (εκλεκτός συνδαιτημόνας των οποίων τυγχάνει ο Χριστόδουλος όπως και τακτικός ο-

μιλητής σε τελετές τους), τέκνα του διαβόλου. Συγκεκριμένα ο Χριστός στο Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο (Η' 42-44) επιγραμματικά αναφέρει, απευθυνόμενος προς τους εβραίους: «υμείς, εκ του πατρός του διαβόλου εστέ και τας επιθυμίας του πατρός υμών θέλετε ποιείν, εκείνος ανθρωποκτόνος ην απ' αρχής»...

Ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος καλεί τους εβραίους να κρατήσουν την πίστη τους ψηλά ως σημαία, εξ' αφορμής της ετήσιας τελετής τους για το «Ολοκαύτωμα» που διοργανώνουν στην Νίκαια και στην οποία τελετή κάθε χρόνο είναι και ο ίδιος ομιλητής, ενώ ο Χριστός καταγγέλει την εβραϊκή θρησκεία ως ψευδή (Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο, Στ' 32-67 και Ζ').

Γιατί η ελλαδική Ορθόδοξη Εκκλησία προσβάλλει το Έθνος των Ελλήνων αναπέμποντας ευχές και ύμνους στις τελετές και λειτουργίες της όπως «Χαίρε Αγία Σιών», ή άλλα εκκλησιαστικά τεμάχια που καταρρώνονται το γένος των Ελλήνων, ανάγοντας την προέλευση του Έθνους μας σε ανύπαρ-κτους-μυθικούς προπάτορες άλλου γένους, του εβραϊκού, δηλαδή τους Αβραάμ, Ισαάκ, Ιακώβ, Σάρα κ.ο.κ. Γιατί η ελλαδική Ορθόδοξη Εκκλησία επιχειρεί να αποκόψει το γένος των Ελλήνων από τις Ιστορικές και Ε-θνοφυλετικές του Παραδόσεις, ταυτίζοντας το με έναν ξένο και ολότελα εχθρικό προς τον Ελληνισμό λαό; Ακόμη γιατί η ελλαδική Ορθόδοξη Εκκλησία υβρίζει τους γενναίους προγόνους μας, ως διεφθαρμένους, προβάλλοντας ως πρότυπα τους μαστροπούς τύπου Αβραάμ και τις πόρνες τύπου Σάρας;

Ο οικουμενικός πατριάρχης Βαρθολομαίος, ραββίνος και έτερος χριστιανός ιερέας, ενωμένοι σε τριπλή τεκτονική χειραψία.

δεν αγιοποίησε (με ή χωρίς εισαγωγικά) τους Εθνομάρτυρες Αθανάσιο Διάκο, Γρηγόριο Δικαίο-Παπαφλέσσα, Κοσμά Αιτωλό και γενικά επιφανείς μορφές που προέρχονταν από τις τάξεις της και αναλώθηκαν υπέρ βωμών και εστιών;

Από πού αντλεί τα θεολογικά, φιλοσοφικά και ιστορικά του επιχειρήματα ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος και αποκαλεί τους εβραίους «εκλεκτό λαό», όταν ο ίδιος ο Χριστός στο Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο (2, 4), τονίζει ότι οι ιουδαίοι απώλεσαν την βασιλεία των Ουρανών;

Με ποιο δικαίωμα η ελλαδική Εκκλησία των Χριστιανών ειρωνεύεται το λεγόμενο «αλάθητο» του Πάπα καθ' ην στιγμήν το εφαρμόζει και η ίδια έναντι όλων των υπολοίπων, ακόμη και αυτών των ομοθρήσκων της χριστιανών του Παλαιού Εορτολογίου, εκφράζοντας την μισαλοδοξία και τον δογμα-

Οι θρησκευτικοί εκπρόσωποι του εβραϊσμού σε αγκαστή σύμπνοια.

τισμό των εβραίων, καταδικάζει τις Εθνοφυλετικές Παραδόσεις, την υποσυνείδητη πίστη στα ιδανικά της φυλής και του σεβασμού στην καταγωγή και στις προαιώνιες παραδόσεις της ράτσας, τα στοιχεία δηλαδή που κράτησαν το γένος ζωντανό, αποκαλώντας τις αίρεση και εκτροπή; Τι δεν είναι αλήθεια κατ' αυτούς εκτροπή; Η συμμετοχή στο Παγκόσμιο Συμβούλιο των Εκκλησιών ή οι προσβλητικές δηλώσεις του τούρκου αξιωματικού Βαρθολομαίου περί «αρμονικής συνύπαρξης 400 χρόνων των Ελλήνων με τους τούρκους»;

Με ποιο δικαίωμα η ελλαδική Ορθόδοξη Εκκλησία στρέφεται εναντίον των Ελλήνων Εθνικών, ισχυριζόμενη ότι εκολλάπτουν το εθνικό μίσος και την εθνική διαίρεση; Προκαλούν και διχάζουν την Πατρίδα οι Έλληνες Εθνικοί που τιμούν τις Πατρώες Παραδόσεις και όχι οι ιεράρχες της ελλαδικής Ορθοδόξου Εκκλησίας που συμπορεύονται ιδεολογικά, και όχι μόνο, με τον εβραϊσμό, τιμώντας την επαναλειτουργία συναγωγών, εγκωμιάζοντας τους εβραίους ως «τον περιούσιο λαό» και εκφωνώντας λόγους σημτικής προπαγάνδας;

Με ποιο ηθικό και ιστορικό δικαίωμα ζητεί ο Χριστόδουλος συγγνώμη από τον όντως ανθέλληνα Πάπα για εγκλήματα που διέπραξε η δυτική εκκλησία κατά του Ελληνισμού, όταν αυτή η ελλαδική ορθόδοξη εκκλησία της οποίας ο Χριστόδουλος άρχει, κακοποίησε, δίωξε, βασάνισε, αφάνισε και λεηλάτησε τον Ελληνισμό επί αιώνες; Πρώτα να ζητήσει η ελλαδική ορθόδοξη εκκλησία ένα μεγάλο «Συγγνώμη» από τους Έλληνες για το εγκληματικό «Ές έδαφος φέρειν» και ακολούθως να απαιτήσει να λάβει και τη «Συγγνώμη» του Πάπα, όχι όμως για λογαριασμό των Ελλήνων, αλλά μόνο για τα όσα δεινά επί αιώνες προκάλεσαν οι δυτικοί με

τις σταυροφορίες στην Ανατολή.

Κρίναμε τον Χριστόδουλο με βάση τα ίδια τα διδάγματα της θρησκείας του, εκτός και εάν αρνείται και αμφισβητεί τις Ευαγγελικές περικοπές ή τους αποδώσει άλλο νόημα, αν και είναι τόσο σαφείς, που κάθε σχετική απόπειρα, μόνο έκθεση του θα συνεπαγόταν...

Τέλος, τίθεται το ακόλουθο ερώτημα: Του Χριστοδούλου προηγήθηκαν πάμπολλοι ιεράρχες στο αρχιεπισκοπικό αξίωμα, οι πλείστοι εκ των οποίων, εάν όχι όλοι, δεν ήταν φιλικά διακείμενοι προς τον Ελληνισμό. Ωστόσο ουδείς εξ' αυτών συνέδεσε τόσο στενά το όνομα του με φιλεβραϊκούς λόγους και πράξεις όπως ο Χριστόδουλος. Να είναι τυχαίο αυτό άραγε; Ακόμη ρωτάμε ευθέως τον ίδιο τον Χριστόδουλο: Έχει καμμία συνάφεια το κοσμικό του επώνυμο (Παρασκευάδης) με το αρχιερατικό γένος των Σκευάδων οι οποίοι αναφέρονται στις Πράξεις των Αποστόλων, (ΙΘ', 14). Κοινώς σας ερωτούμε κύριε Χριστόδουλε: Αθήνα ή Ιερουσαλήμ; Εμείς πάντως προτιμούμε ανεπιφυλάκτως την Αθήνα...

Υποστηρίζεται ακόμη από διάφορες πλευρές, για σκοπιμοθηρικούς λόγους, ότι ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος είναι πατριωτικών αρχών και εθνικών φρονημάτων. Μάλιστα, κάποιοι δεν διστάζουν να αποδώσουν στον αρχιεπίσκοπο Παρασκευάδην (το κοσμικό όνομα του Χριστόδουλου) ακόμη και την ιδιότητα του «εθνικιστή». Το κατά πόσο ο Χριστόδουλος σκέπτεται και δρα εθνικά, απεδείχθη επί σειράν ετών δια λόγων και έργων.

Η δραστηριότητα του στα πλαίσια της παραεκκλησιαστικής οργανώσεως «Χρυσοπηγή», (αλήθεια ποια η λειτουργική «χρησιμότητα» των εκτός εκκλησίας οργανώσεων για τους χριστιανούς, αφού υπάρχει η κατ' αυτούς «Μία, αδιαίρετος αποστολική και καθολική εκκλησία»);, η δράση του ακόμη στα πλαίσια του ιδρύματος «Λίλιαν Βουδούρη», ίδρυμα το οποίο εκδίδει την εφημερίδα «Ελεύθερος Τύπος» η οποία βρίθκει διεθνιστικών πολιτικών μηνυμάτων και ανωμάλων πορνογραφικών αγγελιών (ακόμη και διαφημίσεις των φιλοεβραίων Σαηεντολόγων του ΚΕΦΕ καταχωρεί), η πολιτική συμπάρταξη του με συγκεκριμένο κόμμα, διεθνιστικών αρχών, η υπέρ της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (διάβαζε εθνικής ισοπεδώσεως) θέση του, αλλά ακόμη και η επίσημη ανακοίνωση της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου, του ανωτάτου δηλαδή οργάνου της Εκκλησίας της Ελλάδος του οποίου ο αρχ. Χριστόδουλος προϊστάται, ανακοίνωση η οποία είδε το

Ο Χριστόδουλος ομιλεί
υπό την σκέπη της
επτάφωτης λυχνίας,
πλέκοντας το εγκώμιο
των εβραίων.

φως της δημοσιότητας στις 9 Ιανουαρίου 2.000 και σύμφωνα με την οποία η εκκλησία καταδικάζει επίσημα τις Εθνοφυλετικές Παραδόσεις και θεωρεί τον Εθνικισμό «αίρεση», όλα αυτά είναι αρκετά για να εξάγει κανείς ασφαλή συμπεράσματα περί του δημαγωγικού και κάθε άλλο παρά έχοντα σχέση προς ό,τι το Εθνικό λόγου του αρχ. Χριστόδουλου.

Δεν είναι μάλιστα τυχαίο προς όλα αυτά, το γεγονός ότι ο Χριστόδουλος, ήδη ως Μητροπολίτης Δημητριάδος και Βόλου, πρωτοστατούσε σε φιλοεβραϊκές εκδηλώσεις και δραστηριότητες, σε επίσημα δε έντυπα που εξέδιδε η Μητρόπολη του, έπλεκε το εγκώμιο του «περιούσιου λαού» του Ιεχωβά... Μάλιστα, επισκεπτόμενος το Εβραϊκό Μουσείο στην οδό Νίκης στην Αθήνα (Μάρτιος 2.000), δήλωσε ότι τους εβραίους τους αγαπά, ενώ πρόσφατα, δεν παρέλειψε να αποστείλει συγχαρητήρια επιστολή προς την Εβραϊκή Κοινότητα Βόλου, την οποία και εγκωμιάζε για την έκδοση βιβλίου-λευκώματος με θέμα «Ο Εβραϊκός Τύπος στην Ελλάδα», εγκωμιάζοντας τους εβραίους για τα όσα αναφέρουν σε αυτό, ενώ αρκεί και μόνο μία ανάγνωση για να καταδειχθεί ότι το σύγγραμμα αυτό βρίθκει από ψεύδη και ανακρίβειες...

Πρόσφατα, για πολλοστή φορά, ο Χριστόδουλος παρέστη σε θρησκευτική τελετή των εβραίων υπό τον αρχираββινο όπου και πάλι έπλεξε το εγκώμιο των εβραίων ως περιούσιου λαού και τους προέτρεψε να κρατήσουν ως σημαία ψηλά την πίστη τους! Την ίδια στιγμή ο Χριστόδουλος και τα όργανα του-Μητροπολίτες απειλούν με αφορισμούς και ύβρεις όσους Έλληνες τιμούν

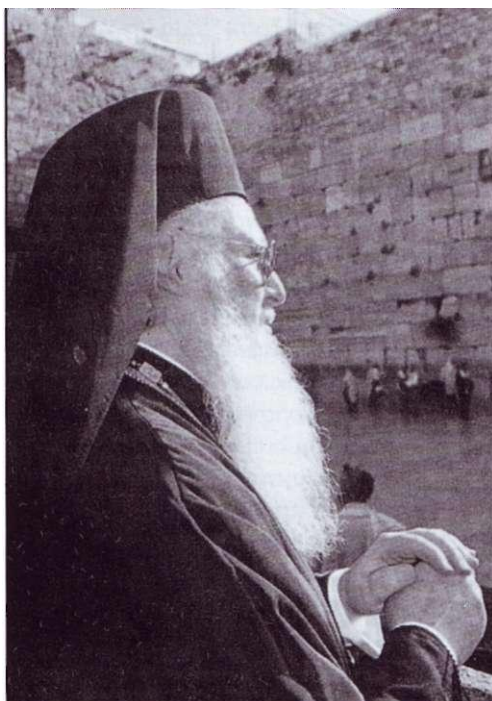
την πατρώα παράδοση τους στην εθνική, θρησκευτική και πολιτιστική της διάσταση, αποκαλώντας τους ειδωλολάτρες και αντίχριστους, προτάσσοντας το επιχείρημα ότι οι γνήσιοι αυτοί Έλληνες με τις πράξεις τους αυτές προκαλούν τον εθνικό διχασμό. Στην Ελλάδα δικαίωμα λόγου έχουν βουδιστές, γκουρού, ιεχωβάδες κ.ά. πλην των γνησίων Ελλήνων. Τώρα πως είναι δυνατόν η επίκληση του εθνικού παρελθόντος και η αναφορά στις ρίζες μας να αποτελεί αίτιο εθνικού διχασμού και να μην αποτελεί αιτία εθνικής διαίρεσης και μέγιστης εθνικής προκλήσεως το γεγονός ότι οι ρασοφόροι της Εκκλησίας τιμούν και υμνούν τον εβραϊσμό, μία ξένη και εχθρική προς τον Ελληνισμό παράδοση, είναι ένα ερώτημα στο οποίο μόνο οι λατρευτές του Γιαχβέ μπορούν να απαντήσουν...

Το ερώτημα το δικό μας, προς τον Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο είναι το ακόλουθο: Πως συμβαίνει να τιμούν το πρόσωπο του τόσο πολύ οι εβραίοι, φθάνοντας μάλιστα σε σημείο να τον παρασημοφορήσουν; Γιατί άραγε ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος όταν καταγγέλει τον ρατσισμό και τον εθνικισμό ως αίρεση, αποφεύγει να στραφεί εναντίον του σιωνισμού, που αποτελεί, με γνώμονα απόφαση του ΟΗΕ, την πλέον απεχθή μορφή ρατσισμού; Τέλος, ενώ ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος σπεύδει να αποκηρύξει τον Αντισημιτισμό, διακηρύσσοντας με στόμφο ότι «στην Ορθόδοξη Εκκλησία δεν υπάρχει Αντισημιτισμός», ύστερα από επιστολή του γνωστού εβραϊοφίλου, και όχι μόνο, Γεράσιμου Αποστολάτου, (οι αφορισμοί του Αρχιεπισκόπου δημοσιεύονται στα εβραϊκά «Χρονικά» Ιανουαρίου-Φεβρουαρί-

«Πές μου τους φίλους σου
να σου πω ποιος είσαι»....

*Ο Βαρθολομαίος
ατενίζει με δέος το
εβραϊκό τείχος των
δακρύων (ούτε ο
Παρθενώνας να ήταν)!*

ου 1999), ομιλώντας περί «ατυχήσαντας εβραίους του Β' Παγκοσμίου Πολέμου...», την ίδια ώρα «ξεχνά» ο αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος να καταδικάσει τους σιωνιστές για την δολοφονία των «ατυχησάντων» από πλων Παλαιστινίων και όχι μόνον...

Επίσης, σε τι διαφέρει ο Χριστόδουλος από τους εβραίους, όταν δηλώνει ότι ο Θεός της Καινής Διαθήκης ταυτίζεται με τον Θεό της Παλαιάς Διαθήκης, με τον μοχθηρό δηλαδή Ιεχωβά;

Να είναι άραγε όλα αυτά τυχαίες συμπτώσεις ή «εκλεκτικές» προτιμήσεις; Εμείς πιστεύουμε πως το πρώτο σίγουρα όχι, ενώ το δεύτερο σίγουρα ναι...

Εκφωνώντας φιλεβραϊκό λόγο και συμπροσευχόμενος με τον αρχираββινο των εβραίων στο Γ Νεκροταφείο, ο Χριστόδουλος δεν δίστασε να παροτρύνει μάλιστα τους εβραίους να διατηρήσουν αλώβητη την πίστη τους (!).

Ο ίδιος θρησκευτικός ηγέτης των Ορθόδοξων, όπου διοργανώνεται εβραϊκή τελετή ή εκδήλωση, δίνει το παρόν, όπως στην ειδική έκθεση για την Άννα Φρανκ και το ψεύτικο ημερολόγιο της, στο εβραϊκό μουσείο, αλλά και σε πολλές άλλες περιστάσεις. Διευκρινίζεται ότι ο αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, τον οποίο ακόμη και θρησκευτικοί κύκλοι κατηγορούν έντονα για τις σχέσεις του με τους εβραίους, σε ένα από τα πολυάριθμα φιλεβραϊκά του μηνύματα-κείμενα το οποίο δημοσιεύθηκε στα «Χρονικά» (Οκτ-Νοε 1987), λαμβάνει εμφανώς ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΘΕΣΗ και μάλιστα ΦΙΛΟΣΗΜΙΤΙΚΗ.

Ειδικότερα ο Χριστόδουλος αναφέρει:

«...Οι αντισημιτικές εκδηλώσεις, οπουδήποτε και οπωσδήποτε και αν εμφανίζονται, συνιστούν απειλήν κατά της ειρήνης, παραβίασιν των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και απαράδεκτον αναβίωσιν καταδικασμένων από την πανανθρώπινη συνείδησιν μεθόδων ρατσισμού, που θεωρούνται ΑΠΟΒΛΗΤΕΣ από τις πολιτισμένες κοινωνίες...». Στο ίδιο μήνυμα, αποκαλεί τους εβραίους «Έλληνες» ισραηλίτες, χαρακτηρίζοντας τους εθνοφυλετιστές «μιάσματα του παρελθόντος, που όλοι καταδικάζομεν και αγωνιζόμεθα να μην επανέλθουν ποτέ Γχis το προσκήνιον...». Αλήθεια, δεν έτυχε ποτέ ο Χριστόδουλος, αυτός ο αυτόκλητος υπερασπιστής του σημιτισμού, να ακούσει για τον σιωνιστικό «ρατσισμό» καθώς και για τα εγκλήματα που έχουν διαπράξει και διαπράττουν καθημερινώς οι εβραίοι εις βάρος του Ελληνισμού αλλά και ολοκλήρου της ανθρωπότητας; Μηνύματα σαφέστατα ανθεθνικά και αντιφυλετικά, σαφέστατα διαβρωτικά, για τη διατύπωση των οποίων οι εβραίοι είχαν ιδιαίτερους λόγους να είναι ικανοποιημένοι...

Ακόμη, γεννάται το ερώτημα με ποιο ηθικό δικαίωμα ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος απαίτησε συγνώμη από τον όντως ανθέλληνα Πάπα, όταν ο ίδιος και η εκκλησία της οποίας άρχει, εξακολουθούν να παραμένουν αμετανόητοι για το θλιβερό και εγκληματικό «Ές έδαφος φέρειν», για τα όσα δηλαδή δεινά προκάλεσαν στον Ελληνισμό επί αιώνες, εξακολουθώντας μάλιστα να υβρίζουν τους αρχαίους προγόνους μας καθώς και όσους ακολουθούν τα πρότυπα

τους με εθνικά και ηθικά απαράδεκτες δηλώσεις.

Καταλήγοντας, το ερώτημα που ανακύπτει, πέραν όλων των άλλων, είναι το ακόλουθο: Γιατί ο αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, όπως δηλώνει στην εφημερίδα «Καθημερινή» (29/4/2001), πασχίζει να «βαπτίσει» τον Χριστό εβραίο, εξ' οίκου Δαβίδ καταγόμενο, αρνούμενος να αποδεχθεί την Άρια καταγωγή του, αλλά και την πρωτοκαθεδρία που απέδιδε στους Έλληνες; Γιατί ακόμη ο Χριστόδουλος συναινεί στην περικοπή του Κατά Ιωάννη Ευαγγελίου (Ιωάν. ΙΒ, 20-23), όπου μεταξύ των άλλων αναφέρονται τα ακόλουθα: «Ελήλυθεν η ώρα ίνα δοξασθή ο υιός του ανθρώπου. Ελλάς γαρ μόνη ανθρωπογένει, φυτόν ουράνιον και βλάστημα θείου, ηκριβωμένον. Λογισμόν αποτίκτουσα οικειούμενον επιστήμην». Ποιος απέκοψε τα λόγια του Χριστού, γιατί και κάτω από ποια σκοπιμότητα ο Χριστόδουλος αυτό το αποκρύπτει;

Έτισης από πού απορρέει άραγε η έντονη επιθυμία του να ταυτίσει τον Θεό των Εβραίων και τον Θεό των Χριστιανών, εξομοιώνοντας τους στο πρόσωπο του Ιεχωβά της Παλαιάς Διαθήκης; (βλέπε ανωτέρω κείμενο «Καθημερινής»). Μετά από όλα αυτά, το καίριο ερώτημα που τίθεται είναι το ακόλουθο: Ποίας ξένης δυνάμεως το παιγνίδι παίζει η Εκκλησία της Ελλάδος, τουλάχιστον σε ιδεολογικό επίπεδο; Και ακόμη με ποιο δικαίωμα οι συνεχιστές του ανεθνικού Σχολάριου που δήλωνε «μπορεί να μιλάω την Ελληνική γλώσσα αλλά είμαι μόνο χριστιανός», θέτουν ζήτημα εθνικού διχασμού, δηλώνοντας ότι προκαλούνται όταν οι Έλληνες Εθνικοί επικαλούνται την Πατρώα Θρησκεία και τον Πατρώο Πολιτισμό; Οι ίδιοι οι μαυροφορεμένοι ιεράρχες δεν προκαλούν και δεν διχάζουν το Έθνος, όταν εγκωμιάζουν παντοiotρόπως τους εχθρούς του Ελληνισμού εβραίους, τους οποίους μάλιστα αποκαλούν -ω της ύβρεως- Έλληνες;

Σα να μην έφθαναν όμως αυτά, μήνυμα προς τον ελληνικό λαό να αποδεχθεί τους ξένους που έρχονται στην χώρα μας, απήυθινε ο αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στο πλαίσιο της παγκόσμιας ημέρας κατά του ρατσισμού. Σε μία κρίσιμη περίοδο, καθοριστική θα λέγαμε για την περαιτέρω επιβίωση του Ελληνισμού εξαιτίας της κρίσεως ταυτότητος που υφίσταται αλλά και εξαιτίας της νομιμοποίησης εκατομμυρίων ξένων που αλλοιώνουν πολιτισμικά και φυλετικά την σύνθεση του πληθυσμού της χώρας μας, ο αρχιεπίσκοπος σε αγαστή σύμπτωση

με τις δυνάμεις της παγκοσμιοποίησης, με όλα αυτά δηλαδή τα σκοτεινά κέντρα που προωθούν τον εφιάλητη της πολυφυλετικής και πολυπολιτισμικής κοινωνίας, δήλωσε: «Ας κάνουμε κάθε ξένο να νιώθει πως βρίσκεται στην πατρίδα του...», συνεχίζοντας λέγων: «...δεν είναι λίγες οι φορές που εμείς οι γηγενείς απογοητεύουμε τους ξένους και τους προκαλούμε θλίψη και δυστυχία.»^.

Προφανώς ήρθαν τα άγρια να διώξουν τα ήμερα... Για την εγκληματικότητα, την ανεργία, τον παρασιτισμό, την φυλετική και πολιτισμική αλλοίωση που προκαλούν οι ξένοι, ο αρχιεπίσκοπος δεν έχει να πει τίποτε. Ο δήθεν «εθνικός του λόγος», απόλυτα φτιασιδωμένος, αντιφατικός και άκρατα υποκριτικός, στέρεψε... Η δημαγωγία έλαβε τέλος. Οι μάσκες έπεσαν και τώρα αποκαλύπτεται ο αληθινός Χριστόδουλος. Αυτός που απεκήρυξε τον Εθνοφυλετισμό ως αίρεση με απόφαση της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου στις 8 Ιανουαρίου 2000, αυτός που με αφορμή την προβοκατόρικη αναγραφή αντισημιτικών συνθημάτων έσπευσε να δημοσιοποιήσει, στις 29 Μαΐου 2000, «επιστολή συμπαράστασης» προς τον Πρόεδρο του Κεντρικού Ισραηλητικού Συμβουλίου υποστηρίζοντας, μεταξύ άλλων, ότι «στον τόπο αυτό δεν εβλάστησε ποτέ το αγκάθι του ρατσισμού, της μισαλλοδοξίας ή των διακρίσεων σε βάρος ανθρώπων με διαφορετική πίστη ή γλώσσα και παιδεία...», τονίζοντας ακόμη ότι «...αγωνίζομαι και θα αγωνίζομαι για να μη φυτρώσουν ποτέ στην ελληνική μας πατρίδα τα πικρά χόρτα του μίσους και της απόρριψης των άλλων»...

Αλήθεια, ο αρχιεπίσκοπος δεν γνωρίζει πόσο «ρατσιστές» είναι οι ίδιοι οι εβραίοι; Δεν έτυχε να ακούσει ποτέ για τα εγκλήματα που προκαλούν κι αν ναι, γιατί αποφεύγει να τα καταδικάσει; Αγνοεί μήπως, αυτός

Ο Βαρθολομαίος με
ραββίνους σε
διαθρησκευτικές
διασκέψεις.

Του ρασοφόρου
 συνέτριψε
 ο πέλεκυς
 και η αξίνα
 τα μεγαλόχαρα
 είδωλα
 στα βάθη
 των ναών,
 των συντριμ-
 μένων η ψυχή
 δεν χάθηκε
 μ εκείνα,
 φωτοπλανήτης
 έγινε
 στα χάη
 των ουρανών,
 όσο που νέα
 ζωντάνεψε
 αγαλματένια
 κρίνα
 στου διαλεχτού
 το λογισμό,
 στους κήπους
 των σοφών.

Άναβε φωτιές
 καλόγερε
 κάψε, κάψε,
 στα χαμένα καις.
 Από τη στάχτη
 της φωτιάς σου,
 της ιδέας
 ο χρυσαετός,
 τις φτερούγες του
 τεντώνει
 πιο πλατιές,
 προς τα ύψη,
 προς το ΦΩΣ!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ο τόσο μορφωμένος και ιστορικά κατηρτι-
 σμένος, τα εγκλήματα που έχει διαπράξει
 και εξακολουθεί να διαπράττει ο σιωνισμός
 κατά της Ελλάδος; Κι ακόμη, γιατί ενώ
 σπεύδει να καταδικάσει την αναγραφή αντι-
 σημιτικών συνθημάτων ως πράξη βεβηλώ-
 σεως, δεν πράττει το ίδιο και για την κατα-
 στροφή του μνημείου των Σαλαμινομάχων,
 για την καταστροφή του τοπίου όπου διεξή-
 χθη η μάχη του Μαραθώνα, για την κατα-
 στροφή του μνημείου των γερμανών αλεξι-
 πτωτιστών στο Μάλεμε;

Επιπροσθέτως, γιατί αποτελεί βασικό ο-
 μιλητή στα μνημόσυνα και στις άλλες τελε-
 τές των εβραίων; Είδε ποτέ τους εβραίους
 να παραστούν και να τιμήσουν τους πεσό-
 ντες μαχητές της ΕΛΔΥΚ;

Τους μακεδονομάχους; Τους πεσόντες
 αγωνιστές του 1821; Και καλώς πράττουν
 βεβαίως που δεν παρίστανται σε τέτοιες εκ-
 δηλώσεις, αφού είναι γνωστό ότι και με
 τους τούρκους συνεργάστηκαν κατά τα 400
 χρόνια σκλαβιάς και στην πρόκληση της ε-
 θνικής κυπριακής τραγωδίας συνήργησαν
 (βλέπε ρόλο εβραίων Σίσκο-Κίσσιγκερ), αλ-
 λά και στην δημιουργία του μακεδονικού
 κομιτάτου με τους εβραίους Γιάζεφ-Γιά-
 γκοφ μετείχαν και μάλιστα πρωταγωνιστι-
 κά...

Ας γνωρίζει ο αρχιεπίσκοπος ότι έχουμε
 επίγνωση πως εγκωμιάζει εχθρούς του Έ-
 θνους και ασκεί και από την πλευρά του ψυ-
 χολογική πίεση, ώστε να δεχθούν οι Έλλη-
 νες τους αλλότριους που ανάκαθεν είχαν

προηγούμενα με τον ελληνισμό με ανοικτές
 αγκάλες. Σε τι διαφέρει ο Χριστόδουλος α-
 πό τους ιθύνοντες της Λέσχης Μπίλντε-
 μπεργκ και των συναφών σιωνιστικών μηχαν-
 ισμών, όταν δια λόγων και έργων αποβλέ-
 πει στο ίδιο αποτέλεσμα, ήτοι στην κατάλυ-
 ση της εθνικής συστάσεως του πληθυσμού
 και στην αλλοίωση των ηθών και των παρα-
 δόσεων από τον αλλοδαπό συρφετό;

Και ακόμη πως είναι δυνατόν ο Χριστό-
 δουλος να καταδικάζει λεκτικά την παγκο-
 σμιοποίηση από την μια μεριά, παραβλέπο-
 ντας ότι τα ιουδαϊκά-παυλικιανά του πρότυ-
 πα αναφέρουν «ουκ έني Έλλην ή Ιουδαίος,
 εχ' ενός αίματος εποίησεν ο Θεός παν γέ-
 νος ανθρώπων» και από την άλλη να απαιτεί
 από τον ελληνικό λαό να ανοίξει τις αγκά-
 λες του στους τριτοκοσμικούς παρείσα-
 κτους λαθρομετανάστες;

Ποια ακόμη η σχέση, σχέση πνευματική,
 θρησκευτική, εθνική, του Χριστόδουλου με
 τον Πατρο-Κοσμά τον Αιτωλό, ο οποίος δια-
 χώριζε Έλληνες, Τούρκους και Εβραίους;
 Είναι γνωστό ότι η υποκρισία και ο φαρισα-
 ισμός αποτελεί ίδιον των ρασοφόρων, της
 πλειοψηφίας αυτών τουλάχιστον, ωστόσο
 είναι επίσης γνωστό ότι δεν μπορεί κάποιος,
 όσο «ειδήμων» και εάν είναι στην παραπλά-
 νηση, να ξεγελά τους πάντες επ' αόριστον.

Έρχεται η ώρα που οι μάσκες πέφτουν
 και αρχίζουν τα αποκαλυπτήρια, τα οποία
 είναι συνήθως και οδυνηρά.

Δούρειος ίππος λοιπόν ο Χριστόδουλος,
 κι ως τέτοιος θα κριθεί...

Όπου ραββίνος... και
 παπάς.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΒΡΑΪΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΠΑΡΑΚΜΗ

Εχοντας απορρίψει συνειδητά τον ιουδαιοχριστιανισμό ως μία κίβδη-λα ελληνοπρεπή έκφραση θρησκευτικότητας του Έθνους μας, προλείνεται το έδαφος και καλλιεργούνται οι προϋποθέσεις για την πνευματική επανελληνίση του λαού μας, ενάντια στον ιουδαϊσμό.

Για να εξελληνισθούμε απόλυτα πρέπει και πάλι να επιζητήσουμε την Ελληνική κοσμοαντίληψη, δια της οποίας:

- Τίθεται ο κόσμος εντός του Υπάτου Όντος, του Θεού, και διαμέσου του Ελληνικού Προτύπου Ζωής αποθεώνεται θριαμβευτικά ο Άνθρωπος.

- Εκδηλώνεται το κοσμικό γίνεσθαι ως Αρμονικός Λόγος.

- Επανατοποθετούνται οι Πατρώοι Θεοί στα βάθρα τους, καθιστάμενοι εκ νέου κέντρα Αξιών, συνιστώντας την κορύφωση στην εξελικτική εκείνη κλίμακα των διαβαθμίσεων τις οποίες διέρχεται ο άνθρωπος έως ότου να φθάσει στη Θέωση.

- Καθίσταται εκ νέου το Σύμπαν έμψυχο και θεϊκό, αποτελεί δε τμήμα μίας αέναης εξελικτικής διαδικασίας κατά τη διεξαγωγή της οποίας ο Θεός πραγματώνεται εντός και διαμέσου των κοσμικών διεργασιών.

- Ιεροποιείται και πάλι η Γη, αναγνωριζόμενη ως παμμήτειρα Θεά και πηγή τροφής,

ζωής και ενέργειας για όλα τα όντα, μηδέ των Θεών εξαιρουμένων.

- Επέρχεται η θέωση της ανθρωπίνης οντότητας κάθε φορά που ο άνθρωπος κα-τορθώνει, δια των πράξεων του, να υπερβεί τον εαυτό του και να ανέλθει στην εξελικτική κλίμακα.

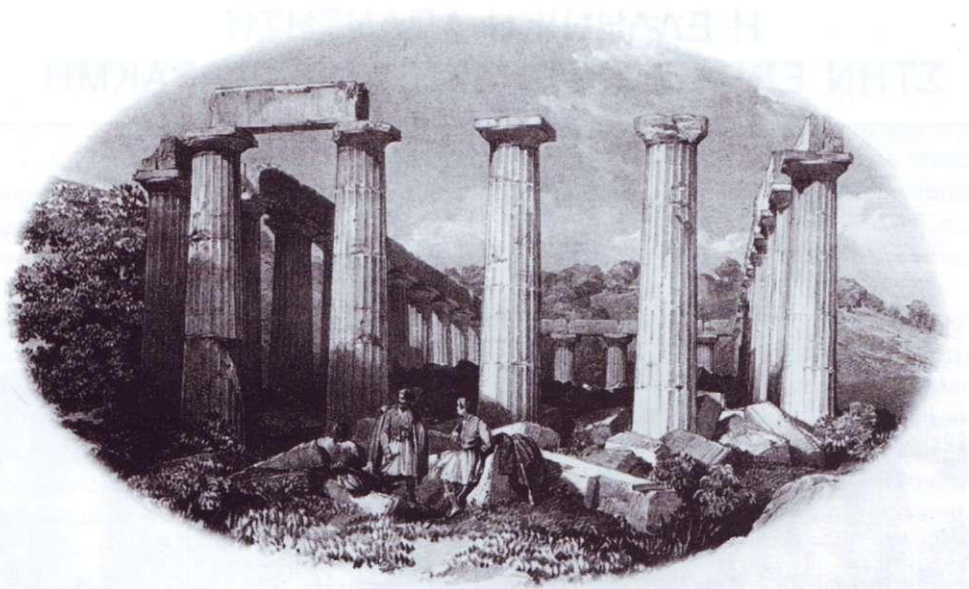
- Επιτυγχάνεται η ισότιμη σχέση και επικοινωνία ανθρώπου-Θεού. Αυτήν ακριβώς την αρμονική επικοινωνία υποδήλωνε η ύπαρξη δύο ισομεγεθών αγαλμάτων, του Διός (Θεού) και του Ομήρου (Άνθρώπου), στον περίβολο του Απολλώνειου Ναού στους Δελφούς. Η ανθρωπίνη βούληση βρίσκεται πεδίο εκδηλώσεως ανεξάρτητα από τη θεϊκή, δεν υφίσταται δε καμμία ταπείνωση, καμμία δέσμευση, κανέναν εκφοβισμό ή παρεμπόδιση από κάποιον βλοσυρό Θεό όπως ο Ιεχωβά.

- Κυριαρχεί η αντίληψη ότι οι Θεοί πλάθονται και δημιουργούνται κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση του Ανθρώπου κι όχι το αντίστροφο, όπως υποστηρίζουν οι ιουδαιογε-νείς θρησκείες. Αυτήν ακριβώς την αντίληψη εκφράζει ο ανθρωπομορφισμός και η εικονική σύλληψη των θεοτήτων.

- Ιεροποιείται και πάλι ο κόσμος, καθιστάμενος το πεδίο εκδηλώσεως όλων των διεργασιών.

*Ο ναός του Ελλανίου
Διός στην Αίγινα. Ο
ιουδαιοχριστιανισμός
δεν σεβάστηκε τίποτα
από την κληρονομιά
μας.*

Οι αρχαίοι ναοί δεν κατέπεσαν από σεισμούς, αλλά από την μεθοδική καταστροφή τους, από τον χριστιανικό όχλο και το ιερατείο.

- Η Αλήθεια κατακτάται και εμπεδώνεται μέσα από τις αδιάκοπες προσπάθειες που διεξάγει ο νοήμων άνθρωπος, ο μύστης της γνώσεως. Δεν προσλαμβάνει «υπερβατική αποκάλυψη» και η ανθρωπότητα δεν έχει ανάγκη «προφητών» για να την προσεγγίσει. Έτσι ο άνθρωπος καθίσταται αυτοκυρίαρχος και ρυθμιστής των κοσμικών δρωμένων.

- Εξαίρεται η Φύση και οι Δυνάμεις της Ζωής καταλαμβάνουν τη δέουσα θέση τους στον κοσμικό σχεδιασμό.

- Η θρησκευτική αντίληψη αποκτά σοβαρό φιλοσοφικό και εν γένει επιστημονικό υπόβαθρο και συνδέεται οργανικά με τις φυλετικές και πολιτισμικές αντιλήψεις του Έθνους που την εκφράζει, έχοντας επίγνωση ότι η Εθνική Θρησκευτική δοξασία απορρέει άμεσα από τα θρησκευτικά βιώματα και τις αξίες του Έθνους που εκπροσωπεί.

Σήμερα, σε μία εποχή κατά την οποία οι οικουμενικές απαξίες έχουν κλονίσει την πίστη στις Εθνικές ιδιαιτερότητες, είναι ιστορική αναγκαιότητα να στραφούμε, εάν επιθυμούμε να επιβιώσουμε ως Έθνος, και πάλι στην ένδοξη Εθνική κοσμοαντίληψη.

Ο Ελληνισμός έχει πλέον απόλυτη ανάγκη από Κάθαρση, διότι, δια της αποδοχής του εβραιοχριστιανισμού, διέπραξε μία ιστορική ύβρη απέναντι στις παραδόσεις και στα πεπρωμένα της φυλής. Η Κάθαρση από το ιουδαιοχριστιανικό μίasma θα φέρει την Ανάταση. Ανάταση, όμως, μόνο με τον ενστερνισμό των παραδοσιακών θρησκευτικών αξιών, υπό τις οποίες μεγαλούργησε ο Ελληνισμός, μπορεί να επιτευχθεί.

Καθιστώντας πεποίθηση μας ότι «Η Αρχαία Ψυχή ζει μέσα μας, Αθέλητα Κρυμμένη», επανακτούμε τον Ελληνοκεντρικό προσανατολισμό που θα μας οδηγήσει στην Ακ-

μή. Ο Ιερός σπινθήρας της Εθνικής Λατρείας ουδέποτε έσβησε, όχι τουλάχιστον όσο υπάρχουν τα μνημεία των έργων του ενδόξου προγονικού πολιτισμού.

Γνωρίζοντας ότι οι προγονικές παραδόσεις μας είναι ο ΑΝΑΤΕΛΛΩΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ, όπως αυτός περικλείεται στη Δελφική Ιδέα, το Έθνος μας έχει συνειδητή υποχρέωση να αγωνισθεί για την ανοικοδόμηση, συμβολικά και κυριολεκτικά, του συντριμμένου Ναού των Ελλήνων.

Αυτή την ουράνια παράδοση, την καθαγιασμένη από την Ολύμπια Ιεραρχία και τους χιλιετείς μυστηριακούς θεσμούς-φορείς του αστείρευτου πνευματικού φωτός, δεν έχουμε το δικαίωμα να την απεμπολήσουμε, εάν βεβαίως εμφωλεύουν στον εσωτερό εαυτό μας τα στοιχεία εκείνα που καθορίζουν την ελληνική ψυχοσύνθεση, αμίσρη από αλλότριες εκφυλιστικές προσμειξίες.

Η μυητική πορεία προς τον διαχρονικό Όλυμπο είναι δύσβατη και, γι' αυτό, για πολλούς αποτρεπτική. Ωστόσο συνιστά μία μεγάλη δοκιμασία από την υπέρβαση της οποίας προσδιορίζεται η ειλικρίνεια και η αγνότητα των σκοπών μας. Ο εξαγνισμός απαιτεί θυσίες, προϋποθέτει σκληρές προσπάθειες. Το κάλεσμα της προγονικής φωνής είναι ξεκάθαρο.

Τώρα ή ποτέ οφείλουμε να πορευθούμε ιεροπρεπώς στην ατραπό των Ελλήνων Θεών, των υπέρτατων αυτών μυστών. Εάν ακολουθήσουμε αυτή την ατραπό, γρήγορα θα κατανοήσουμε ότι μας οδηγεί σε διαρκώς υψηλότερα επίπεδα κατανοήσεως της πραγματικότητας.

Είθε το Ακτινοβόλο Φως των Ολυμπίων Θεών να μας καθοδηγεί για πάντα.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΚΛΟΠΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Ο θάνατος και η ανάσταση του Θεού, αποτελεί ένα πανάρχαιο μυστηριακό δράμα οι ρίζες του οποίου ανάγονται στην αρχέγονη παράδοση του Ελληνικού Κόσμου. Στην βάση δε αυτής της μυστηριακής τελετουργίας, στηρίχθηκε και η κατά πολύ μεταγενέστερη χριστιανική θρησκεία, αντιγράφοντας επιφανειακά την προγενέστερη αυτή παράδοση και προσαρμόζοντας την στις δικές της λατρευτικές και τελετουργικές ανάγκες.

Ο Διόνυσος που κομματιάζεται από τους Τιτάνες αλλά επαναγεννιέται κάθε χρόνο, ο Άδωνις που σκοτώνεται από έναν χοίρο, κατέρχεται στον Άδη και ανασταίνεται θριαμβευτικά, η Περσεφόνη που διαμοιράζει την ετήσια παρουσία της μεταξύ Ολύμπου και Κάτω Κόσμου, όντας σύζυγος του Πλούτωνα, όλα αυτά τα παραδείγματα αποτελούν μυθολογικά δρώμενα που αλληγορούν την ξηρασία-θάνατο των φυτών κατά τον Χειμώνα και την αναγέννηση της φύσεως την Άνοιξη, κατ' επέκταση δε συμβολίζουν την ανακύκλωση της ζωής και την ψυχική αθανασία η οποία εκδηλώνεται είτε στο υλικό-γήϊνο επίπεδο, είτε στο άυλο-ουράνιο πεδίο.

Ο θάνατος του Άδωνι, η νένθιμη ατμόσφαιρα που δημιουργεί το γεγονός αυτό, η πομπή που περιφέρει τα νεκρικά ομοιώματα του Άδωνι εν μέσω θρήνων, η νηστεία που επακολουθεί και η εν μέσω φώτων και μουσικών αναγγελία της αναστάσεως του Θεού από τους ιερείς, όλα αυτά τα δρώμενα αποτελούν πράξεις που αναβιώνουν, έστω και κακέκτυπα, μέσα από την αντίστοιχη χρι-

στιανική παράδοση του θανάτου και της αναστάσεως του Χριστού.

Ο όρος άλλωστε Ανάσταση προέρχεται από το αρχαιοελληνικό ρήμα Ανίστημι, που σημαίνει την επάνοδο στη ζωή, την αναζωγόνηση δηλαδή της ζωής.

Διαμέσου αυτής της παραδόσεως, ο μυθικός πυρήνας της οποίας μπορεί να μεταβάλλεται ως προς τα πρόσωπα, όχι όμως και ως προς την ουσία η οποία παραμένει ίδια και अपараλλάκτη ανά τους αιώνες, επέρχεται η εξοικείωση του ανθρώπου με το οριακό γεγονός του θανάτου. Ταυτόχρονα δε διδάσκεται ότι η έλευση του θανάτου νεκρώνει και αποσυνθέτει απλώς το υλικό σώμα, απελευθερώνοντας την ψυχή και παρέχοντας της την δυνατότητα της αιώνιας και αενάου υπάρξεως σε άλλα πεδία.

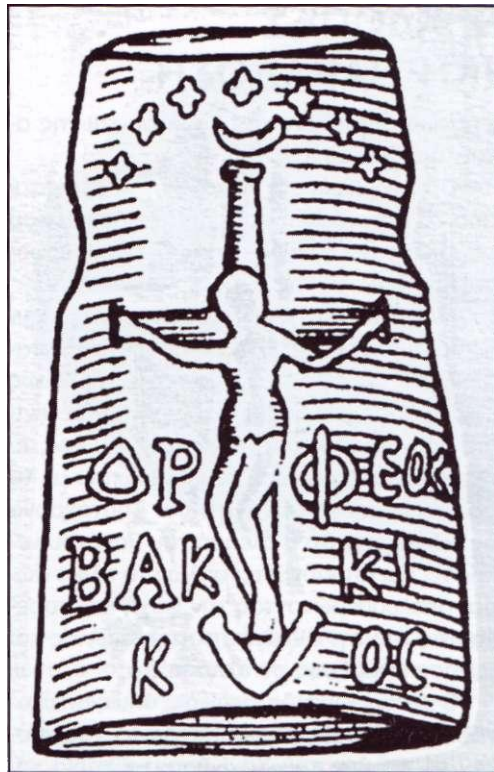
Ο εσταυρωμένος Ορφείας, όπως απεικονίζεται σε αγγεία και παραστάσεις, το μυθολογικό συμβάν του Υακίνθου, το οποίο και απετέλεσε τον πυρήνα των τελουμένων στις λακωνικές Αμυκλές Υακινθίων Εορτών και Τελετών, απηχούν την ελληνική αντίληψη περί της αθανασίας της ψυχής και την υπέρβαση του θανάτου, μία πίστη διαχρονική που καταδεικνύει την ανωτερότητα του Ελληνικού πνεύματος και των υψηλοφρόνων δοξασιών του.

Το γεγονός της αναστάσεως του θνήσκοντος Θεού, σκοπό έχει να μεταδώσει στους ανθρώπους, κατά αλληγορικό τρόπο, το μήνυμα της ισχύος του νόμου της μετεν-σαρκώσεως, της Επαναγεννήσεως δηλαδή, φαινόμενο το οποίο εδράζεται στην

Εικόνα του Γιαχβέ ως φοβερού και μισαλλόδοξου θεού, έκφραση του ψυχισμού των εβραίων και της αντιλήψεως που έχουν διαμορφώσει περί της εξουσίας του κόσμου.

Ο εσταυρωμένος Ορφέας, παράσταση σε σφραγιδόλιθο από την οποίαν εμπνεύστηκαν τη σταύρωση του Ναζωραίου οι χριστιανοί. Ο σταυρός υπήρξε προϊστορικό ελληνικό σύμβολο το οποίο οικειοποιήθηκαν μεταγενέστερα οι χριστιανοί.

γενεσία των ψυχών. Πρόκειται για μία αρχέγονη δοξασία η οποία αποτελούσε τον πυρήνα όλων των αρχαίων Ελληνικών Μυστηρίων, και η οποία κατέστη αποδεκτή και από την χριστιανική εκκλησία έως και την οικουμενική σύνοδο της Νίκαιας το 325 μ.Χ., υιοθετώντας μία εβραιοχριστιανική υλιστική εκδοχή.

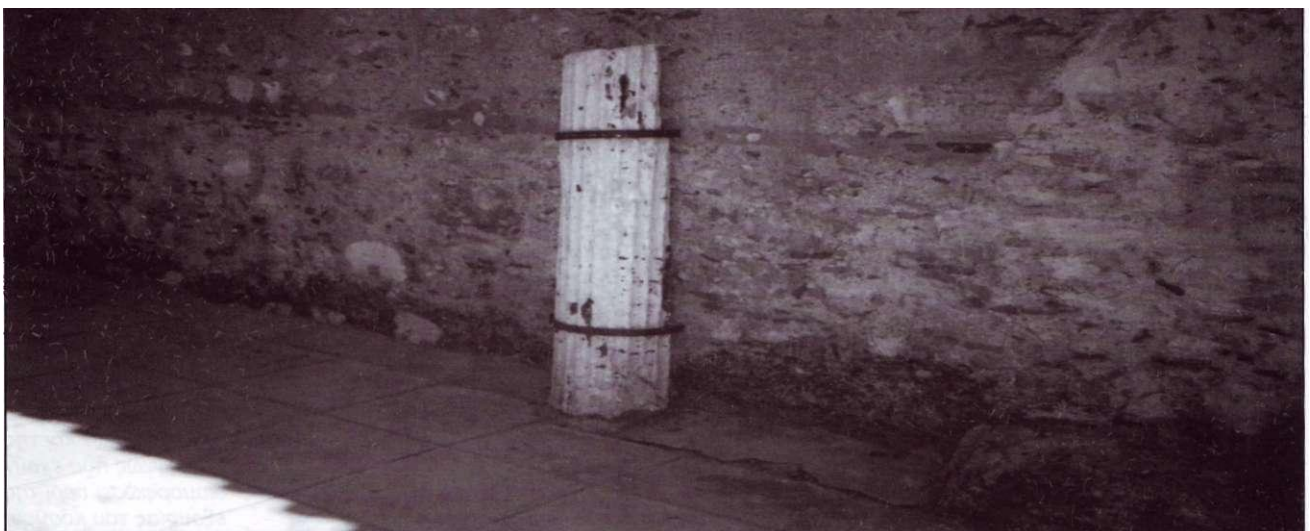
Ο θάνατος για τους αρχαίους μύστες, δεν συνιστούσε παρά το μεταμορφωτικό μέσο για την έναρξη μίας άλλης φάσεως ψυχικής ζωής. Καθόλου τυχαία, ο φιλόσοφος Ηράκλειτος απεφάνθη ότι για τους θνητούς ο θάνατος αποτελεί αθάνατη ζωή. Εξ' άλλου ο ίδιος ο σταυρός, που αποτελεί για τον Χριστό το σύμβολο του μαρτυρικού θανάτου, απετέλεσε έμβλημα της πίστεως

στην επερχόμενη ζωή, χιλιάδες χρόνια προς της ελεύσεώς του. Το σύμβολο του ελληνικού ισοσκελούς σταυρού, ή οποιαδήποτε άλλη παραλλαγή του, το συναντούμε στον προϊστορικό οικισμό της Χοιροκοιτίας στην Κύπρο, σε ιερά και σε λατρευτικές παραστάσεις. Το αγγείο που απεικονίζει τον εσταυρωμένο Ορφέα εν μέσω μυστηριακών συμβολισμών και το κατά πολύ αρχαιότερο αυτού αγαλματίδιο της Χοιροκοιτίας, είναι επ' αυτού του γεγονότος άκρως αντιπροσωπευτικά.

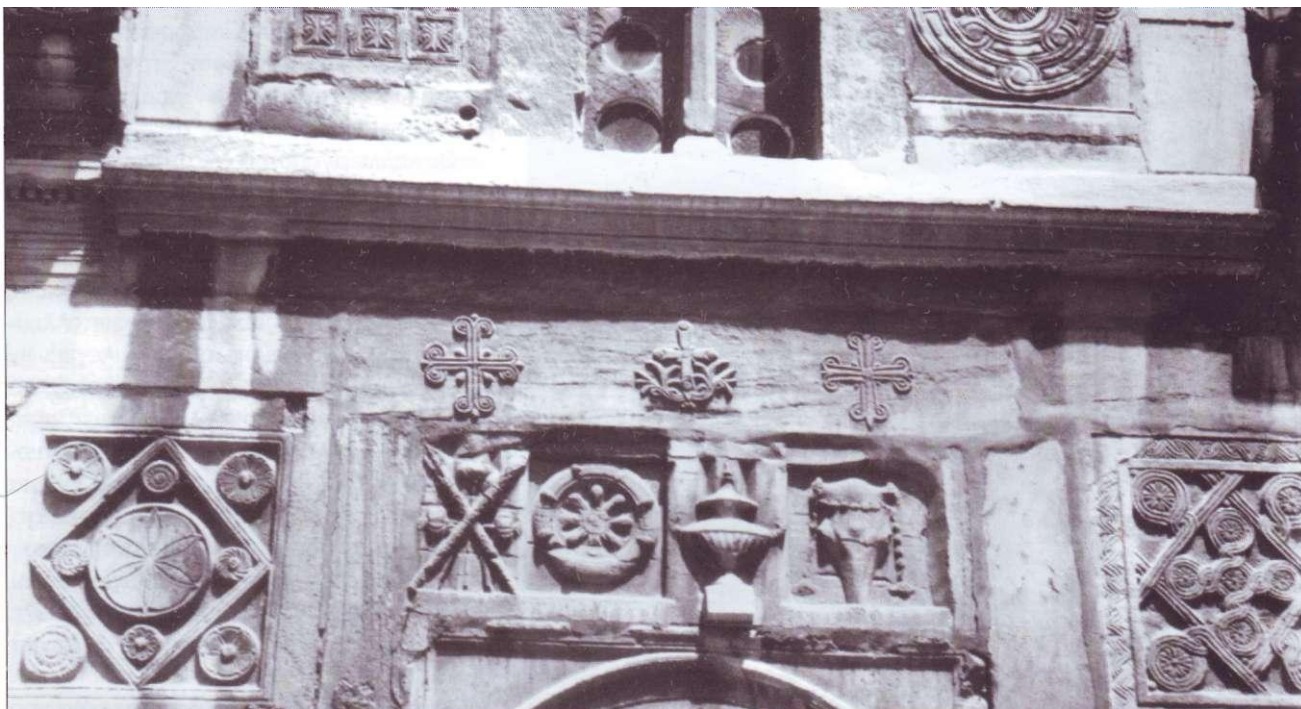
Ο ίδιος ο σταυρός άλλωστε, ως αρχετυπικό σύμβολο, αναφέρεται στην σύζευξη του ουράνιου και του γήινου στοιχείου, όπως νοητά υποδηλώνεται από την τομή της οριζόντιας με την κάθετη γραμμή. Καθόλου τυχαία ο Πλάτων στον «Τίμαιο» αναφέρει πως ο Θεϊκός Τεχνίτης, επανένωσε τη διαμελισμένη συμπαντική ψυχή, πραγματοποιώντας μία τομή που έφερε σχήμα σταυρού. Επίσης, δεν θα πρέπει να παραβλέψουμε ότι το σύμβολο του σταυρού ανταποκρίνεται στην δημιουργική-ζωοποιό σύνθεση των τεσσάρων συστατικών στοιχείων της Φύσεως, ήτοι τον αέρα, το νερό, τη γη και τη φωτιά, γνωστά και από τον μυσταγωγό Εμπεδοκλή ως «ριζώματα πάντων», ως γενεσιουργοί δηλαδή παράγοντες κάθε εκφάνσεως δημιουργίας, έμφυχης αλλά και άψυχης.

Η ανάσταση του θνήσκοντος Θεού, με όποιο μήνυμα αυτή συνειρμικά περικλείει ως απολυτρωτικό γεγονός από τα δεσμά του φόβου που επισείει το γεγονός του θανάτου, ταυτίζεται με την διάρκεια της Εαρινής Ισημερίας, περίοδο κατά την οποία συντελείται η Αναγέννηση της Φύσεως και παρατηρείται η έξαρση-αναζωογόνηση του/φυτικού βασιλείου και εν γένει των Δυνάμεων της Ζωής.

Μετάχι της αγ. Φιλοθέης στα Πατήσια, το οποίο κτίστηκε στη θέση όπου βρισκόταν κατά την αρχαιότητα εξοχικό ιερό, όπως επιμαρτυρεί και το τμήμα κίονα που έχει προσκολληθεί στον τοίχο του.

ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΑ ΚΕΝΤΡΑ ΟΙ ΓΚΡΕΜΙΣΜΕΝΟΙ ΝΑΟΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Είναι γνωστό, από το απώτατο παρελθόν, ότι τα ιερά κέντρα, οι ναοί, τα χρηστήρια αλλά και τα εγκοιμητήρια της Ελληνικής Θρησκείας ήταν δομημένα σε τόπους έμφορτα ενεργειακούς, σε σημεία δηλαδή τέτοια της πατρώας γης απ' όπου διέρχονταν δίαυλοι ηλεκτρομαγνητικής ενέργειας, προσδίδοντας τους ιδιότητες ευεργετικές και συνάμα ιδιαίτερα ξεχωριστές. Η παράμετρος αυτή, της επιλογής δηλαδή ενός ενεργειακά φορτισμένου τόπου για την ανέγερση ιερού τεμένους, σχετίζεται άμεσα με την θετική εκδήλωση των μαγικών αλλά και των θεραπευτικών ιδιοτήτων των χώρων αυτών, ως απότοκο της επενέργειας των Θεών.

Μην λησμονούμε άλλωστε, ότι για τον καθορισμό ενός τόπου προκειμένου να κατασκευαστεί ένας ναός ή άλλο λατρευτικό μνημείο, οι ιερείς κατέφευγαν είτε στο μαντείο των Δελφών, είτε σε άλλο πυθόχρηστο μαντείο, συμβουλευόμενοι τους ενεργειακούς «χάρτες» που διέθεταν οι ιερείς, χάρτες οι οποίοι ήταν αποτυπωμένοι σε ιερά σχήματα ή και μνημεία, με αντιπροσωπευτικότερο τον ομφαλό των Δελφών, αναφορικά με την καταλληλότητα ή όχι του συγκεκριμένου σημείου, προς λατρευτική και ιεουργική-λειτουργική χρήση. Η ίδια άλλωστε αρχή ίσχυε και για την επιλογή διαφόρων γεωγραφικών τόπων για την ίδρυση πόλεων. Μία εκδοχή αναφέρει ότι οι γραμμές,

οι λεγόμενοι αγρηνοί, που περιβάλλουν τον δελφικό ομφαλό, αντιπροσωπεύουν τα ηλεκτρομαγνητικά ρεύματα και τις γραμμές ενεργείας που διατρέχουν την πατρώα γη, οπότε και εκδηλώνεται σε όλη της την μεγαλοπρέπεια το φαινόμενο της Ιερής Γεωγραφίας του Ελληνικού χώρου.

Επόμενο ήταν λοιπόν, είτε με την μέθοδο της ραβδοσκοπήσεως, είτε δια της καταφυγής σε υπολογισμούς με βάση τις γεω-

Το παρεκκλήσι της Μητροπόλεως Αθηνών άγιος Ελευθέριος, με εμφανή άνωθεν της εισόδου του αρχαιοελληνικά μυστηριακά σύμβολα. Κάτω από τις βάσεις του, καθώς και κάτω από τα υπόγεια της Μητροπόλεως, υπήρχε ο ναός της Ειλειθυίας Αρτέμιδος, προστάτιδος του τοκετού.

Απεικόνιση του τρόπου με τον οποίο ο Πατριάρχης Νικηφόρος Α' «έπειθε» τους Εθνικούς να ασπαστούν τον χριστιανισμό. Κρατικό αρχείο Μόσχας.

Σημερινός χριστιανικός ναός του αγίου Ζαχαρία, στην κεντρική πλατεία της Ελευσίνας, με εμφανή τα σημάδια από το αρχαίο παρελθόν. Στον χώρο αυτό βρισκόταν ο ναός του Τριπολέμου, ηλιακού ήρωος της Ελευσίνας.

γραφικές συντεταγμένες, οι ειδήμονες αρχιτέκτονες και ιερείς της αρχαιότητας να επιλέγουν σημεία διαχεόμενα από ενεργειακές δυνάμεις, ενώ η κατασκευή στα συγκεκριμένα σημεία των ιερών, δεν αποσκοπούσε σε τίποτε άλλο παρά στην συσσώρευση και διαχείριση των ενεργειακών αυτών αποθεμάτων με ευεργετικά αποτελέσματα.

Καθόλου τυχαία λοιπόν οι ναοί της πατρώας θρησκείας είχαν ανεγερθεί σε τόπους ιερούς, σε χώρους δηλαδή ενεργειακά ζωτικούς, μία παράδοση που συνεχίστηκε και διαιωνίστηκε επί χιλιετηρίδες. Η επέλαση του πολυθεϊστικού συγκρητισμού και της παρακμής κατά τους χρόνους της ύστερης αρχαιότητας και συνακόλουθα η επικράτηση του ιουδαιοχριστιανισμού «δια πυρός και σιδήρου», ως εντεταλμένο όργανο του διεθνή ιουδαϊσμού, αποσκοπώντας στην καταστροφή της πολιτιστικής και θρησκευτικής εκείνης κληρονομιάς που προήγαγε την έρευνα και το φως, προκειμένου

να εγκαθιδρυθεί ένα σκοταδιστικό θεοκρατικό καθεστώς σε εβραιομεσιανιστικές βάσεις, είχε ως αποτέλεσμα την συστηματική λεηλασία και εν τέλει την καταστροφή των αρχαίων ελληνικών ναών, παραδομένοι από την εβραιοπληκτη εξουσία στο μένος των φανατικών πιστών και των μαυροντυμένων ρασοφόρων καθοδηγητών τους.

Οι καλλιεργημένοι χριστιανοί, γνωρίζοντας την ενεργειακή σημασία και σπουδαιότητα των σημείων στα οποία είχαν ανεγερθεί οι αρχαίοι ναοί, τους επικάλυψαν, αφ' ενός για να σβήσουν τα ίχνη της πατρώας θρησκείας, αφ' ετέρου για να εκμεταλλευθούν τις φυσικές ιδιότητες των επιλεγμένων αυτών χώρων και τόπων. Στην προσπάθεια τους μάλιστα να υποβάλλουν στις μάζες την παραπλανητική αντίληψη ότι η ιουδαιοχριστιανική θρησκεία πορεύεται στα χνάρια της αρχέγονης ελληνικής δήθεν λατρείας, προσέδωσαν στους ναούς που κτίστηκαν επί αρχαίων ερειπίων, ονόματα αγίων οι οποίοι είχαν ιδιότητες πανομοιότυπες αν όχι και ταυτόσημες προς εκείνες των Ελλήνων Θεών.

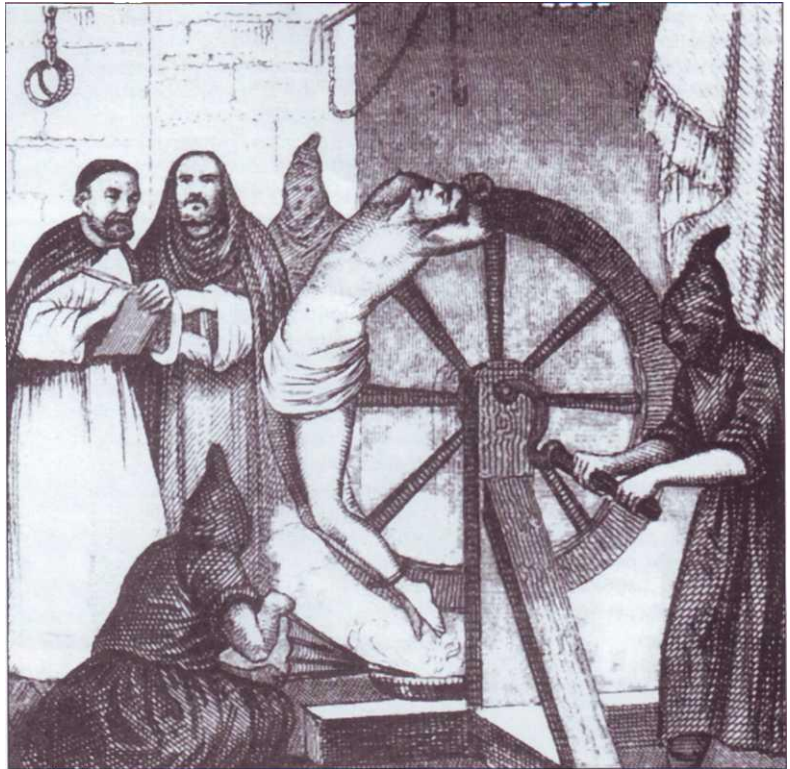
Έτσι, σε όσα σημεία της ελληνικής γης υπήρχαν, κυρίως σε υψώματα και σε κορυφές λόφων ή βουνών, ναοί του Απόλλωνος, εμφανίσθηκαν στη θέση τους εκκλησίες του αγίου Ηλία, όπου υφίσταντο ναοί του Διός αντικαταστάθηκαν από ιερά του Παντοκράτορα, όπως στην Πάτρα, αλλά όχι μόνο, εκεί όπου ορθώνονταν ναοί της Δήμητρας εμφανίσθηκαν ναοί του αγίου Δημητρίου, στη θέση των ιερών του Ποσειδώνα ανεγέρθηκαν εκκλησίες αφιερωμένες στον άγιο Νικόλαο, οι ναοί του Άρεως αντικαταστάθηκαν από εκείνους του αγίου Γεωργίου κ.ο.κ. Μάλιστα σε αρκετές περιπτώσεις, οι χριστιανοί επιχείρησαν να οικειοποιηθούν ακόμη και επιφανείς φιλοσόφους της ελληνικής παραδόσεως, σε μία προοπάθειά τους να αποκτήσουν ελληνοπρεπή ερείσματα και να καταδείξουν μία κάποια συνάφεια προς το ελληνικό πνεύμα.

Έτσι στο Άγιο Όρος, το οποίο να σημειωθεί ότι αποτελούσε ιερό χώρο της Αρτέμιδος και μερικώς άβατο για τους άνδρες, αλλά και στην Μονή Φιλανθρωπινών στο νησί των Ιωαννίνων, εμφανίζονται σε τοιχογραφίες ως άγιοι οι σοφοί της ελληνικής αρχαιότητας, με αντιπροσωπευτικότερους τον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη. Μέχρι και τον Απολλώνιο τον Τυανέα επιχειρούν να εμφανίσουν ως... «προ χριστού χριστιανό», προσπάθεια ιδιαίτερα ύποπτη, λαμβανομένου υπ' όψιν του γεγονότος ότι η παρουσιαζόμενη ζωή του Ιησού παρουσία-

ζει αρκετά κοινά σημεία με τον προγενέστερο αυτού Έλληνα θεουργό Απολλώνιο. Υποκείμενη σε παρεμφερείς σκοπιμότητες εξ'άλλου, ήταν και η ταύτιση κορυφαίων χριστιανικών επετείων και εορτών προς αντίστοιχες της αρχαίας Ελλάδας (Χριστού-γεννα-Χειμερινό Ηλιοστάσιο, Πάσχα-Εαρινή Ισημερία κ.α.).

Δεν είναι λίγες μάλιστα οι περιπτώσεις όπου οι ονομασίες κάποιων χριστιανικών ναών ή μοναστηριών, περικλείουν συμβολισμούς οι οποίοι ενέχουν μυστικά σχετικά με τις ιδιότητες του υπεδάφους επί του οποίου έχουν ανεγερθεί. Ετσι μοναστήρια όπως η «Κοίμηση της Θεοτόκου» στην Πάρνηθα και αλλαχού, σφραγίζουν ή «κοιμίζουν» όπως α-ναφέρει η ονομασία τους εισόδους σπηλαίων ή στοών που διατρέχουν υπογείως την γη, ή ναοί όπως του αγίου Πέτρου υποδηλώνουν την ύπαρξη ενός κάποιου πετρώματος επί του υπεδάφους του ναού ή του μνημείου. Ανάλογη σημασία έχουν και οι προσωνυμίες που έχουν δοθεί σε μοναστήρια όπως της «Παναγίας της Τρυπητής» στο Αίγιο, αποτελώντας οροθέσια ανοιγμάτων, σπηλαίων, στοών στην βραχώδη γη, (εν προκειμένω η παράδοση θέλει παραπλεύρως της μονής, να βρέθηκε εντός ανοίγμα-τος/σπηλιάς, η εικόνα της Παναγίας, απ' όπου έλκει και την ονομασία της «Τρυπητή»), η Εκατονταπυλιανή της Πάρου κ.α.

Είναι γεγονός ότι πολλοί χριστιανικοί ναοί, ανεγερθέντες επί αρχαίων ναών, διατηρούν τα περάσματα και τα συστήματα των υπογείων στοών που είχαν διανοίξει οι αρχαίοι προγονοί μας και ήταν γνωστά στο ιερατείο, χρησιμοποιούμενα είτε για λόγους

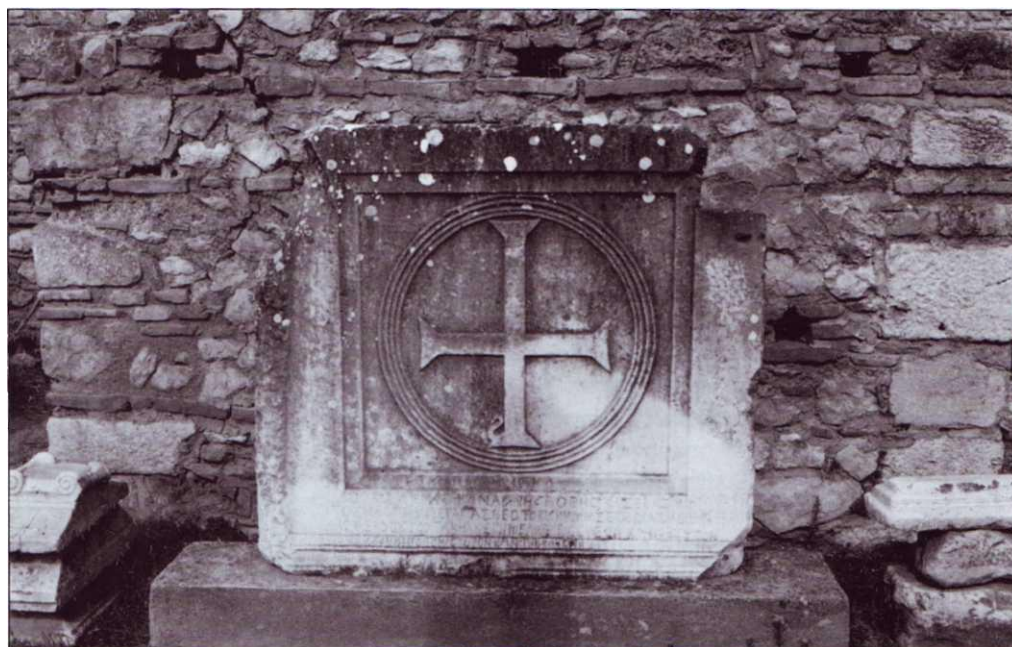
διαφυγής, είτε για υπόγεια επικοινωνία μεταξύ δύο ιερών, είτε για να καταστήσουν την ροή των ενεργειακών ρευμάτων ευκολότερη και επωφελέστερη για τον άνθρωπο. (Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι το μαντείο του Τροφώνιου στην Λιβαδειά συγκοινωνούσε με το χρηστήριο των Δελφών μέσω υπόγειας στοάς η οποία συντόμειε κατά πολύ την διαδρομή, από τον ναό του Δαφνίου Απόλλωνος ξεκινούσε στοά που κατέληγε στα Ελευσίνια ιερά, για να αναφέρουμε δύο μόνο περιπτώσεις όλως ενδεικτικά). Το Τροφώνιο μαντείο περιβάλλεται από

Η Ιερά εξέταση επί το θεάρεστον έργο της, αυτό της μεταμέλειας των ψυχών, εν πνεύματι αγάπης...

Εντός της μονής της Καισαριανής, διακρίνονται πεσμένοι κίονες απ' τον άλλοτε ναό της Δήμητρας και της Πρωτογόνου Κόρης.

Εγχάρακτος σταυρός σε αρχαιοελληνική μαρμάρινη πλάκα στους Δελφούς, την οποία χάραξαν οι ιουδαιοχριστιανοί μετά την επικράτηση τους. Ο φανατισμός και η μισαλλοδοξία των οπαδών της δήθεν θρησκείας της αγάπης, στην αποθέωση τους.

αρκετά εκκλησάκια, τα οποία ανεγέρθηκαν προφανώς για να «εξορκίσουν το κακό». Όμως και η θόλος της Επιδαύρου, όπου ενευρίσκετο, σύμφωνα με την παράδοση ο τάφος του Ασκληπιού, χρησιμοποιούμενη για θεραπευτικούς σκοπούς, διέθετε ένα δίκτυο στοών.

Σήμερα, σε πάμπολλες εκκλησίες, όπως στην Αγία Δύναμη επί της οδού Μητροπόλεως, έξωθεν του Υπουργείου Παιδείας, στην Αθήνα, ή στην Μονή Πεντέλης, μέσα στα ιερά υπάρχουν καταπακτές ή κρύπτες που οδηγούν σε δίκτυο αρχαίων στοών, κρύπτες

οι οποίες μπορεί να είναι γνωστές στο ιερατείο, αλλά δεν είναι προσβάσιμες στους πιστούς.

Αντίστοιχα, από το αγίασμα του Αγίου Ανδρέα στην Πάτρα, παλαιό χρηστήριο της Γαίας και στη συνέχεια ιερή πηγή καθαγιασμένο ύδατος αφιερωμένη στην Δήμητρα (Δη Μήτηρ = Μητέρα Γη) και στην Αρτέμιδα, εκκινά στοά η οποία καταλήγει στο φρούριο των Πατρών. Υπόγεια επίσης στοά ξεκινά και από την κρύπτη του ιερού της λεγόμενης «ρωσικής εκκλησίας» του Λυκοδήμου, επί της οδού Φιλελλήνων, αλλά και από την εκκλησία του Αγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης, συγκοινωνώντας με κατακόμβες και άλλα υπόγεια περάσματα.

Επάνω σε έναν δεσπόζοντα λόφο, παραπλεύρως της Αχερουσίας λίμνης που οδηγούσε με την βάρκα του ο ψυχοπομπός Ερμής τους θανόντες στο βασιλείο των νεκρών, λειτουργούσε το νεκρομαντείο του Αχέροντα, το οποίο αρχικά μιάνθηκε (μολύνθηκε) από την ίδρυση χριστιανικού νεκροταφείου και συνακόλουθα από την ίδρυση χριστιανικού ναού, ενώ ο υπόγειος ναός της Αγίας Βαρβάρας και ο υπέργειος της Αγίας Σοφίας, σφράγισαν δια παντός τον περίφημο λάκκο του Αγαμήδη, ήτοι το στόμιο απ' όπου συνετελείτο η κάθοδος στο Τροφώνιο μαντείο της Λιβαδειάς.

Αντίστοιχα στην Σάμο, εντός αρχαίου μαντείου έχει ανεγερθεί ναός του αγ. Βασιλείου, πολύ κοντά στο Πυθαγόρειο, ενώ στο στόμιο της λεγόμενης σπηλιάς του Νταβέλη, στην Πεντέλη, χώρος ο οποίος λειτουργούσε ως τόπος λατρείας των αρχαίων λατόμων, άντρο του Πανός, πλησίον δε αυτού υπήρχαν σπήλαια αφιερωμένα στις νύμφες,

Πάτρα, στον χώρο όπου άλλοτε βρισκόταν πανάρχαιο μαντείο της Γαίας και αργότερα πηγή καθαγιασμένου ύδατος της Δήμητρος, σήμερα βρίσκεται το αγίασμα του αγίου Ανδρέα.

έχουν ανεγερθεί εκκλησάκια προς «εξορκισμό του κακού»...

Η μόλυνση των αρχαίων ιερών από την ίδρυση χριστιανικών νεκροταφείων παραπλεύρως τους, συνίστατο στο γεγονός ότι η συσσώρευση και απόθεση πτωμάτων σε έναν συγκεκριμένο χώρο, συνδυάζεται με την έκλυση ηλεκτρομαγνητικών νεφών, που καλούνται επιψυχίδια, με αποτέλεσμα την επιβάρυνση τόσο του χώρου, όσο και των ανθρώπων που δραστηριοποιούνται καθ' οιονδήποτε τρόπο σε αυτόν.

Στην περιοχή του Ταινάρου, εκεί όπου βρισκόταν το περίφημο νεκυομαντείο της αρχαιότητας, επί του Ποσειδωνίου ναού, κατά την περίοδο του βυζαντινού μεσαίωνα, ανεγέρθηκε εκκλησία του Ασωμάτου, διασωζόμενη έως και σήμερα. Ανάλογο παράδειγμα υπάρχει στην αρχαία Ολυμπία, όπου αυτή τη φορά συνέβη η εγκαθίδρυση παλαιοχριστιανικής εκκλησίας επί των ερειπίων του εργαστηρίου του διάσημου γλύπτη Φειδία, ενώ στην Επισκοπή της Αρκαδίας, έχει ανεγερθεί εκκλησία επί αρχαίου θεάτρου, τα πλευρικά τμήματα μάλιστα του οποίου εξέχουν της χριστιανικής εκκλησίας!

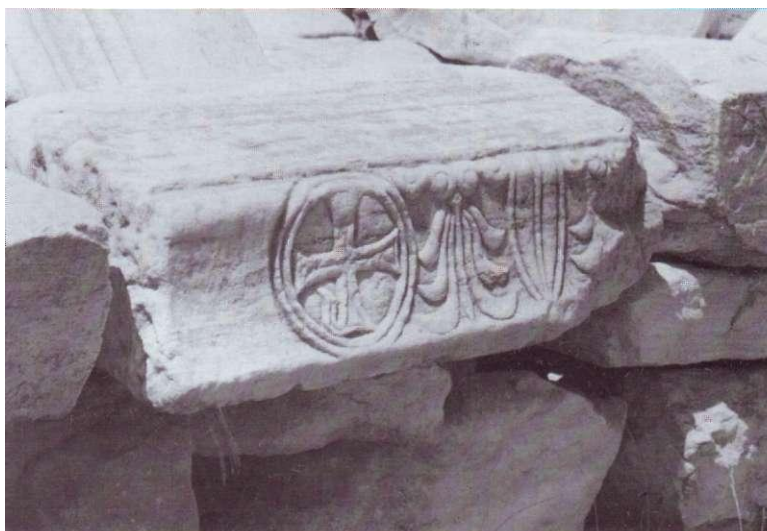
Στην αρκαδική Μαντινεία, η εκκλησία της αγίας Φωτεινής, εντελώς ιδιόρρυθμη και αποτελούμενη από αρχαία δομικά υλικά, έχει ανεγερθεί επί των ερειπίων του ναού της Αρτέμιδος και για την αποπεράτωση της έχουν χρησιμοποιηθεί τμήματα επίσης από τον παρακείμενο ναό της Θεάς Ήρας, ενώ

σπήλαια-εσοχές στο έδαφος απ' όπου αναβλύζει είτε μύρο είτε νερό με ευεργετικές ιδιότητες, όπως στην περίπτωση του αγιάσματος της αγίας Παρασκευής στην κοιλάδα των Τεμπών, αποτελούν κληρονομιά ή καλύτερα μέρος της λεηλασίας του ιουδαιοχριστιανισμού από το πανάρχαιο παρελθόν...

Κάτωθεν του αγίου Ελευθερίου, του παρεκκλησίου της Μητροπόλεως, ευρίσκεται ο ναός της Ειλειθυίας Αρτέμιδος, ο ναός της Παρθένου Αθηνάς, από τον 6ο μεταχριστιανικό αιώνα, μετετράπη σε εκκλησία της Παναγίας, ενώ αγιογραφίες διασώζονται ακόμη στο εσωτερικό του από εκείνη την εποχή, το Ασκληπιείο στα πλευρά της Ακροπό-

Παραπλεύρως του Μυκηναϊκού ανακτόρου και στον περίβολο του Ιερού Χώρου άνωθεν του Πλουτωνίου, στην Ελευσίνα, έχει ανεγερθεί νάϊδριο αφιερωμένο στην Παναγία.

Ακόμη ένα εγχάρακτο δείγμα «σεβασμού» προς την ελληνική παράδοση...

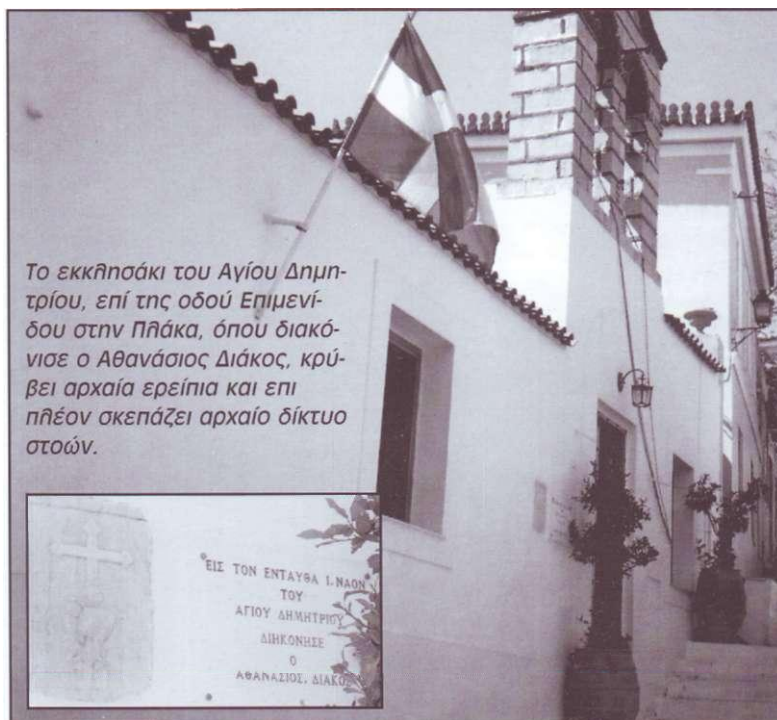
σμού, δεν υπήρξε γεγονός ελευθέρως επιλογής των Ελλήνων, αλλά το αποτέλεσμα της διαμορφώσεως των πολιτικών και κοινωνικών κατευθύνσεων από τα εξουσιαστικά κέντρα της εποχής. Συνέπεια της επικρατήσεως της ιουδαιοχριστιανικής θρησκείας, δεν ήταν απλά μία θρησκευτική μεταβολή, αλλά η καταστροφή και ο αφανισμός του Ελληνικού Πολιτισμού, καθώς η ελληνική φιλοσοφία, τέχνη, επιστήμες, αρχιτεκτονική, λατρεία, θεωρήθηκαν από τους γιους του Αβραάμ ως έργα ειδωλολατρικά και εν πολλοίς «δαιμονικά» που έπρεπε να εκλείψουν.

Να εκλείψουν, υποτίθεται για να μην προκαλούν, στην ουσία όμως για να μην αποτελούν μέτρο συγκρίσεως με την ιουδαιοχριστιανική μιζέρια και παράγοντα ανατάσεως προς υψιπετή φιλοσοφικά και αισθητικά πρότυπα που καθιστούν τον άνθρωπο αυτοκυρίαρχο και απεγκλωβισμένο από νοητικά και υπαρξιακά τέλματα.

Η πόλη των Αθηνών, όπως άλλωστε και πολλές τοποθεσίες της Πελοποννήσου και ορεινών περιοχών, απετέλεσαν τα έσχατα προπύργια της Ελληνικής Θρησκείας, μέχρι και τον 6ο ή και τον 9ο ακόμη μετά Χριστόν αιώνα. Ιστορικές μαρτυρίες αναφέρουν πως όταν τον 4ο μ.Χ. αιώνα κηρύχθηκε ο χριστιανισμός ως επίσημη κρατική θρησκεία,

στην πόλη της Παλλάδας Αθηνάς τα αγάλματα των Ελλήνων Θεών και οι ναοί έστεκαν ακόμη όρθια, σε πείσμα της ξενόφερτης θρησκείας, εξακολουθώντας να προσελκύουν τους θεοσεβείς προγόνους μας. Είχαν ωστόσο παύσει να τελούνται οι θυσίες, καθ' ότι είχαν απαγορευτεί. Ο βιογράφος του νε-

Αποψη από το μετόχι της μονής της Αγ. Φιλοθέης στα Πατήσια, όπου εμφανώς η εκκλησία έχει ανεγερθεί επί των ερείπιών αρχαίου ναού, όπως επιμαρτυρεί και ο εξέχον κίονας...

Άποψη από τα ερείπια αρχαίου ναού επί του οποίου έχει ανεγερθεί ο Άγιος Δημήτριος Λουμπαρδιάρης, στον λόφο του Φιλοπάππου. Το πόσο σεβάσθηκε ο ιουδαιοχριστιανισμός την αρχαία κληρονομιά, είναι ιδιαίτερα εμφανές...

οπλατωνικού φιλοσόφου Πρόκλου, ο Μαρίνος, αναφέρει πώς ο Πρόκλος θεράπευσε την Ασκληπιγένεια, σύζυγο του άρχοντα Θεαγένη, πραγματοποιώντας τελετή στον εν Αθήναις ναό του Ασκληπιού. Ένα έτος ωστόσο μετά τον θάνατο του Πρόκλου, το 485 μ.Χ., το άγαλμα του Θεού είχε απομακρυνθεί.

Έως και τα μέσα του 3ου μ.Χ. αιώνα, όπως προκύπτει από ταφικές επιγραφές που βρέθηκαν στην Αθήνα, οι χριστιανοί αποτελούσαν ακόμη μικρή μειοψηφία, αρχίζοντας

να επεκτείνονται μετά την δολοφονία του Αυτοκράτορα Ιουλιανού. Περί τα μέσα του 5ου μ.Χ. αιώνα, ο ναός του Ηφαίστου, αφού άλλαξε ο προσανατολισμός της εισόδου του από ανατολικά προς τα δυτικά, μετετράπη σε ναό του Αγίου Γεωργίου, ενώ ο Ναός της Δήμητρας και της Κόρης, στη νότια κοίτη του Ιλισσού, όπου ετελούντο τα εν Άγραις Μυστήρια, μετετράπη σε εκκλησία της Παναγίας στην Πέτρα και περίξ αυτού ιδρύθηκε νεκροταφείο.

Την ίδια τύχη είχαν και τα ιερά σπήλαια που βρίσκονταν τις πλαγιές του βράχου της Ακροπόλεως. Το σπήλαιο του Πανός αφιερώθηκε στον Άγιο Αθανάσιο, η Κλεψύδρα μετονομάστηκε σε ιερό τόπο των Αγίων Αποστόλων, το χορηγικό μνημείο του Θρασύλλου μεταβλήθηκε σε Παναγία την Σπηλιώτισσα, ενώ την μετατροπή δεν γλύτωσε ούτε ο ναός της Παρθένου Αθηνάς, διακόσμου μένος με χριστιανικές τοιχογραφίες το 693 μ.Χ., το δε Ερεχθείο έγινε εκκλησία της Αγίας Τριάδος. Το Ακληπιείο, ευρισκόμενο στις παρυφές της Ακροπόλεως βορειοδυτικά του Διονυσιακού θεάτρου, ισοπεδώθηκε προκειμένου να ανεγερθεί ναός του Αγίων Αναργύρων.

Οι μετατροπές αρχαίων ναών σε χριστιανικές εκκλησίες, άφησαν ανεξίτηλα επάνω τους τα σημάδια των παρεμβάσεων, δημιουργώντας κακότεχνα οικοδομήματα,

Τα ερείπια του πρωτοχριστιανικού ναού Διονυσίου Αρεοπαγίτη, κάτω από τον Άρειο Πάγο και το μυστηριακό σπήλαιο των Αρών.

χαράζοντας τα αρχαία μάρμαρα και καταστρέφοντας απαράμιλλα περικολλημένα αρχιτεκτονήματα, προσβάλλοντας βάνουσα τις θρησκευτικές και αισθητικές επιλογές των προγόνων μας.

Όπισθεν της στοάς του Αττάλου, στην Αθήνα, υπάρχουν ακόμη και σήμερα τα απομεινάρια της βασιλικής του Αγίου Θωμά, η οποία βρίσκεται επί αρχαίων τειχών και ερειπίων. Ο ναός ανηγέρθη κατά τον 6ο μ.Χ. αιώνα και τελικά κατεδαφίστηκε το 1845, οπότε και ένα μέρος των δομικών του υλικών χρησιμοποιήθηκε για την ανέγερση της Μητροπόλεως των Αθηνών.

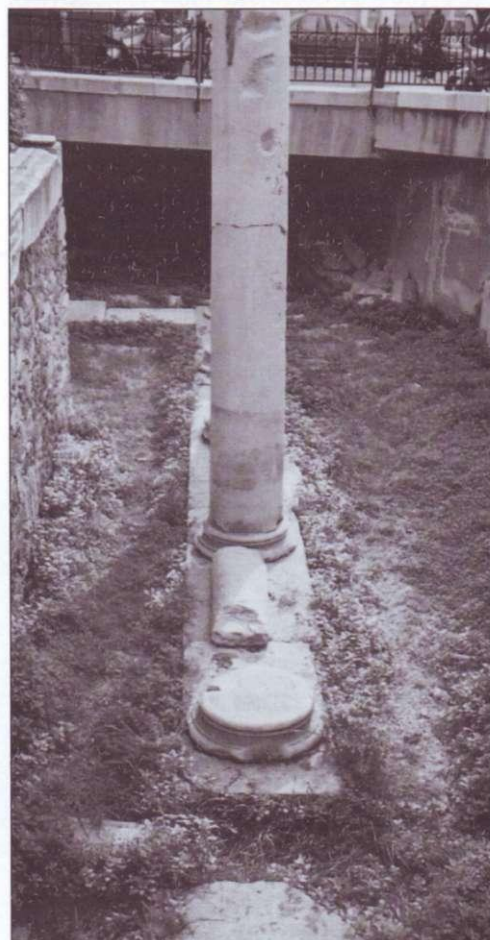
Φημολογείται ότι κάτω από την εκκλησία, η οποία σημειωτέον ότι ανήκε στην οικογένεια των Παλαιολόγων, επιφανής αθηναϊκή οικογένεια που είχε συγγενικούς δεσμούς με την αυτοκρατορική οικογένεια του Βυζαντίου, ξεκινούσε ένα δίκτυο στοών το οποίο επικοινωνούσε με το αρχιεπισκοπικό μέγαρο, τις στοές των Αγίων Αποστόλων και το κύριο δίκτυο των στοών που διατρέχουν την Αθήνα, εντός του οποίου υπάρχουν κατακόμβες αλλά και μία αίθουσα με τις σαρκοφάγους της οικογένειας των Παλαιολόγων.

Ο Θεοδοσίος ο Β' εξέδωσε διάταγμα περί καταστροφής όλων των αρχαίων ναών. Με παρέμβαση όμως της συζύγου του, της αυτοκράτειρας Ευδοκίας, η οποία ήταν κόρη του φιλοσόφου Λεοντίου Ηρακλείδη και προτού εκχριστιανισθεί λεγόταν Αθήναις, κάμφθηκε η θέληση του Θεοδοσίου και τελικά αντικατέστησε το ολέθριο σε συνέπειες αυτό διάταγμα με ένα άλλο, που προέβλεπε το κλείσιμο των εθνικών ναών, έως ότου μετατραπούν και λειτουργήσουν ως χριστιανικές εκκλησίες.

Έτσι, κάποια ιερά όπως ο Παρθενώνας διεσώθησαν, ενώ κάποια άλλα δυστυχώς ισοπεδώθηκαν στην συνέχεια, αναφυόμενες παντού χριστιανικές εκκλησίες και ναίδρια, όπως συναντούμε την Αγία Παρασκευή επί της οδού Αιόλου, δίπλα στον ναό της Χρυσοσπηλιωτίσσης, όπου εμφανίζονται αρχαία ερείπια και κατάλοιπα από κιονόκρανα και δεκάδες άλλες.

Όταν ο Παρθενώνας λειτούργησε ως εκκλησία της Παναγίας της Αθηνιώτισσας, το Ερεχθείο λειτούργησε ως ναός του Σωτήρα, μηδέ των σπηλαιών που περιβάλλουν τον ιερό βράχο της Ακροπόλεως (σπήλαιο Πανός, Αγραύλου, Αφροδίτης, Απόλλωνος) εξαιρουμένων από την πρακτική της μετατροπής τους σε χριστιανικές εκκλησίες.

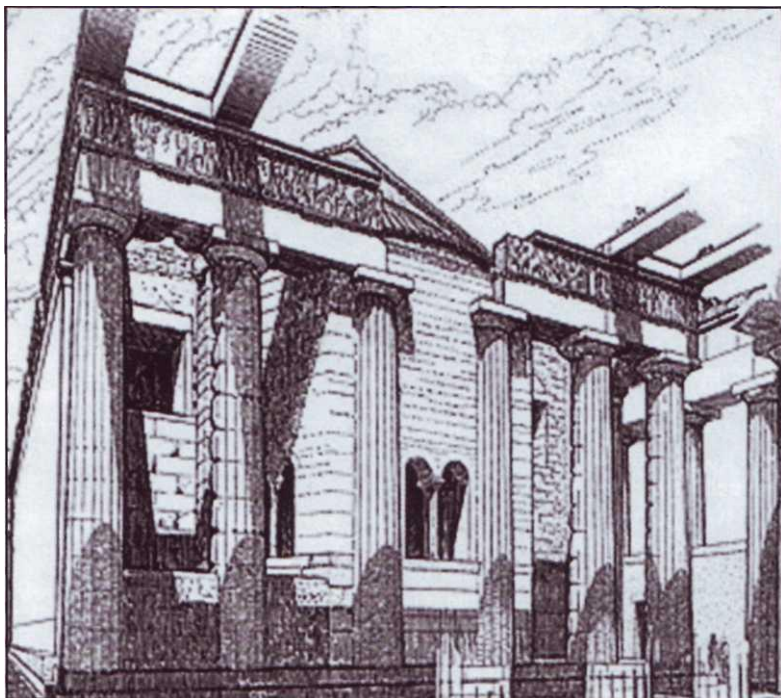
Ως ναός του Σωτήρος επίσης λειτούργησε προσωρινά και ο ναός του Ολυμπίου

**«Ο μέγας Παν
δεν πέθανε,
ο μέγας Παν
δεν πεθαίνει,
η αρχαία ψυχή,
ζει μέσα μας
αθέλητα
κρυμμένη».**

Κωστής Παλαμάς

*Αρχαία ερείπια έξωθεν
ναού αγ. Αικατερίνης
στην Πλάκα. Κάτω,
περίβολος Εξαρχίας
Παν. Τάφου στην
Αθήνα. Μία εικόνα -
ζωντανή απόδειξη του
«πόσο σέβονται» οι
χριστιανοί την ελληνική
μας κληρονομιά...*

Σχεδιαστική απεικόνιση από τον αρχιτέκτονα Μ. Κορρέ, της ανατολικής πλευράς του Παρθενώνος, εντός του οποίου είχε στεγασθεί κατά βε-βηλωτικό τρόπο η εκκλησία της Παναγίας, αλλοιώνοντας την αρχιτεκτονική, την φυσιογνωμία και την ιερότητα του ελληνικού ναού, μία ακόμα απόδειξη της «αγάπης» και της ανεξι-θρησκείας που επικαλούνται οι χριστιανοί.

Διός, όπως επιμαρτυρεί ο ιστορικός Σουρμελής, ενώ αξίζει να αναφερθεί ότι αργότερα επί των κιόνων του ασκήτευσαν κάποιοι μοναχοί στυλίτες. Στον ναό του Ηφαίστου, έχουν βρεθεί χαραγμένα ονόματα μοναχών και ηγουμένων, αφού προτού χρησιμοποιηθεί ο ναός ως εκκλησία του Αγ. Γεωργίου, μετετράπη σε μοναστήρι. Παραπλεύρως από το σημείο που αρχίζει η οδός των Παναθηναίων, στον χώρο της αρχαίας αθηναϊκής αγοράς, βρίσκεται η εκκλησία των Αγίων Αποστόλων, έχοντας ανεγερθεί εκεί όπου υ-

φίστατο το αρχαίο ιερό των Νυμφών. Στα Προύλαια της Ακροπόλεως έδρευε κατά την βυζαντινή περίοδο ο Μητροπολίτης των Αθηνών, όπου υπήρχε και παρεκκλήσι, αφιερωμένο στους Γαβριήλ και Μιχαήλ.

Εκεί όπου σήμερα βρίσκεται η Αγία Φωτεινή Ιλισσού, υπήρχε ιερό της Εκάτης, ενώ με τα ερείπια του ναού της Αγροτέρας Αρτέμιδος ανηγέρθη ο χριστιανικός ναός της Παναγίας στην Πέτρα, διασωζόμενος έως και το 1778, χρονολογία όπου επήλθε η κατεδάφιση του από τον τούρκο διοικητή των Αθηνών.

Στην βιβλιοθήκη του Αδριανού, εφραπτόταν η εκκλησία των Αγίων Ασωμάτων, η οποία ανήκε στην οικογένεια Χαλκοκονδύλη, ενώ το εκκλησάκι του Αγίου Δημητρίου, ευρισκόμενο επί της οδού Επιμενίδου στην Πλάκα, υπήρξε ο τόπος όπου λειτούργησε ο Αθανάσιος Διάκος και σκεπάζει αρχαίο δίκτυο στοών.

Στην Παλαιόπολη της Κέρκυρας, όπως προκύπτει από ευρεθείσα επιγραφή που ανήκει στον χριστιανό επίσκοπο Ιοβιανό, ομολογούνται τα ακόλουθα: «Με βασιλική πίστη, τη σύντροφον των παθών μου, για Σένα, Ύψιστα Ευλογημένε, αυτόν τον άγιο ναό έκτισα, καταστρέφοντας τους περιβόλους των ναών και τους βωμούς των Ελλήνων. Από ένα ταπεινό χέρι, ο Ιοβιανός ανφιερώνει ένα δώρο στον βασιλέα».

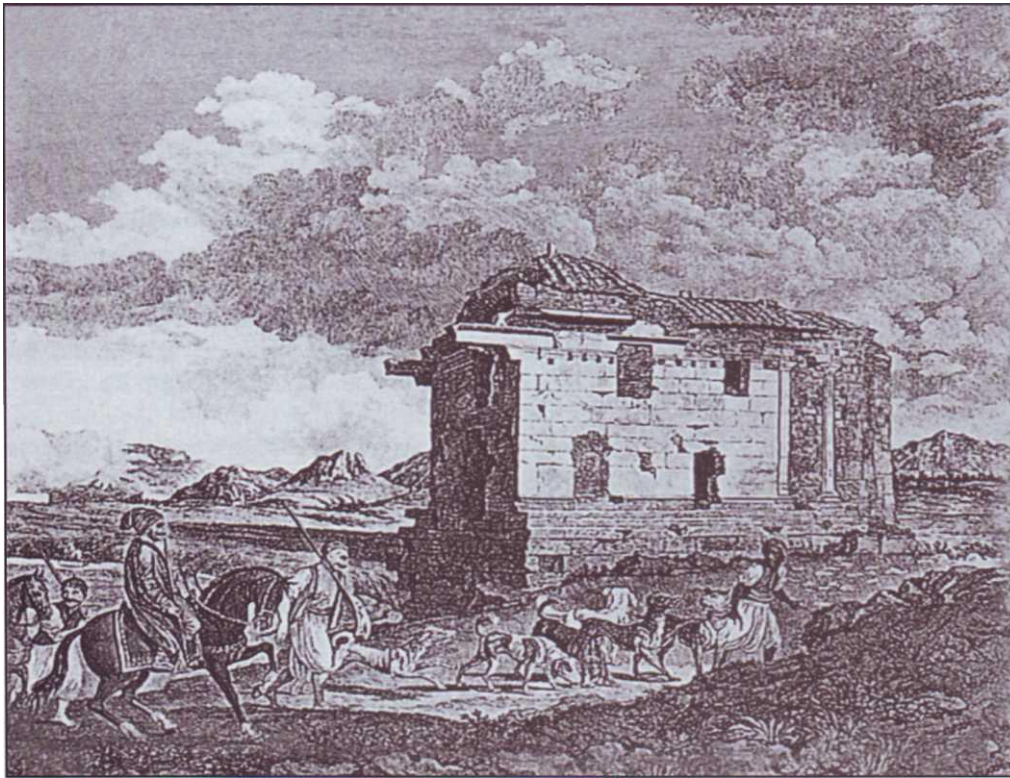
Αντίστοιχα στην Νεμέα, όπως απέδειξε ο διενεργών τις εκεί ανασκαφές αμερικανός αρχαιολόγος Μύλλερ, οι χριστιανοί υπέσκαψαν τα θεμέλια του ναού, ώστε να υποστεί κατάρρευση, η οποία είναι έργο του ανθρώπινου παράγοντα και δεν θα πρέπει να αποδίδεται σε σεισμική δραστηριότητα, όπως επιχειρήθηκε.

Στην Σαμοθράκη, στο Αμφιαράειο, στην Ελευσίνα, στον Ραμνούντα Αττικής και σε χιλιάδες άλλες τοποθεσίες, φανατικοί χριστιανοί και αμαθείς-αδιάφοροι, θα οδηγήσουν αριστουργήματα της αρχαιότητας στα ασβεστοκάμινω, ώστε να φτιάξουν ασβέστη και άλλα οικοδομικά υλικά για την ανέγερση των σπιτιών τους.

Η πολιτική εξουσία επί των ημερών της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, έθεσε την εθνική θρησκεία σε μία αποκάλυπτη δίωξη, εγκαθιδρύοντας την πνευματική και ιδεολογική τρομοκρατία. Αποκαλυπτική επ' αυτού είναι η εντολή του Αυτοκράτορα Αρκαδίου, ο οποίος στις 13 Νοεμβρίου του 408 όρισε αν κάποια αγάλματα βρίσκονται ακόμα μέσα στα ιερά και στους ναούς δεχόμενα λατρεία ειδωλολατρική, όπου και εάν συμβαίνει, να εκριζωθούν εκ θεμελίων.

Τμήμα αργογραφίας του 12ου αιώνα, προερχόμενο από το εσωτερικό του Παρθενώνος, όταν αυτός χρησιμοποιείτο ως ναός της Παναγίας Αθηνιώτισσας.

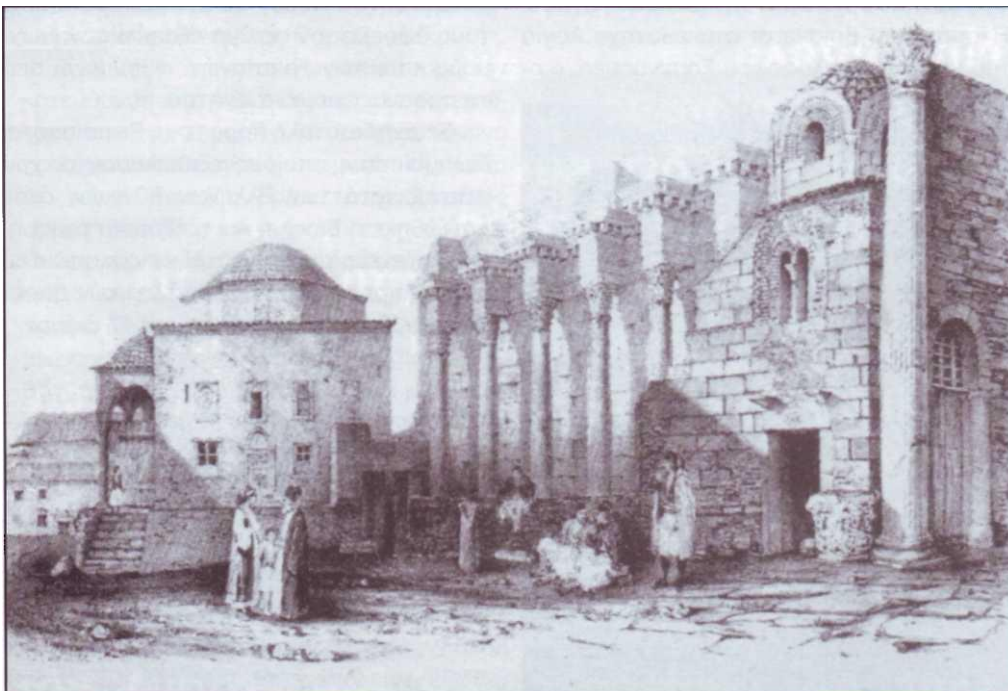

Ο ναός της Παναγίας της Πέτρας, ο οποίος είχε ανεγερθεί στον Ιλι-σό, με δομικά υλικά από τον ναό της Αγρο-τέρας Αρτέμιδος.

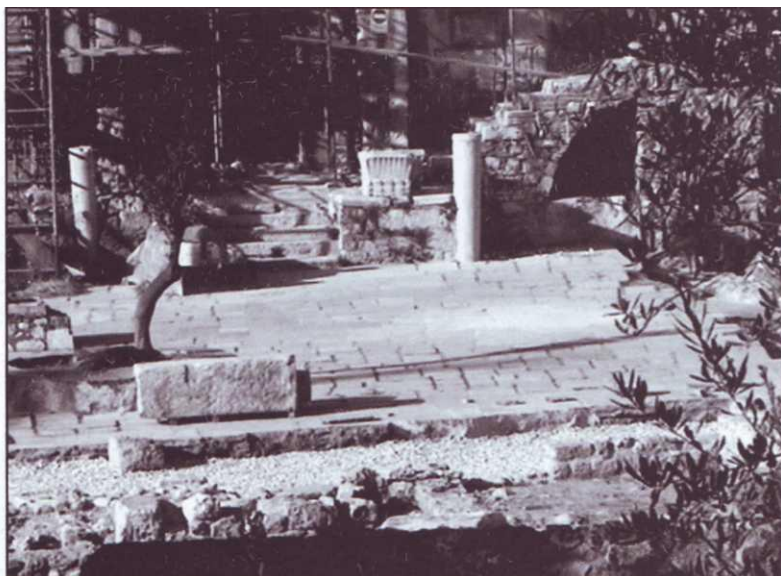
Μία πολυεθνική αυτοκρατορία ήθελε υπηκόους υποταγμένους και σε αυτό δεν διευκόλυνε η ελληνική αντίληψη και θρησκεία, η οποία προέτασε την έρευνα αντί της ευπιστίας, την φιλοσοφία και την αγωνιστική αντίληψη της ζωής αντί του αναχωρη-τισμού, την ενδυνάμωση του πνεύματος και του σώματος και όχι τις παρακλυτικές γονυ-κλισίες. Ωστόσο, τον Ελληνισμό, αν και τον δολοφόνησαν, προηγουμένως τον καταλήστεψαν.

Ο Γουίλ Ντιράν, στο έργο του «Ιστορία

του Πολιτισμού», αναφέρει πώς η αρχαία θρησκεία επιβίωσε στην μορφή αρχαίων τελετών και συνηθειών οι οποίες έγιναν αυτούσια αποδεκτές ή μεταμορφώθηκαν από την εκκλησία. Επικουρική αυτής είναι η ομολογία του χριστιανού απολογητή Τερτυλία-νού, ο οποίος στο έργο του «Περί του Βαπτίσματος» (5) παραδέχεται ότι το χριστιανικό βάπτισμα έχει την προέλευση του στις αρχαίες τελετές εξαγνισμού δια του ύδατος, καθαρτήριες πράξεις οι οποίες λάμβαναν χώρα στα αρχαία μυστήρια.

Η εκκλησία της οικογένειας Χαλκοκονδύλη, παραπλεύρως της βιβλιοθήκης του Αδριανού.

Καταπνίγει την αρχαία κληρονομιά του Δαφνιού Απόλλωνος, η βυζαντινή μονή στο Δαφνί,

Αλλά ακόμη και αυτό το γεγονός της γεννήσεως του Χριστού, που συμβολικά λαμβάνει χώρα τον Χειμώνα, διότι πραγματικά συνέβη την Άνοιξη, αποτελεί αντιγραφή των αρχαιοελληνικών εκείνων δρωμένων που παρουσιάζουν ήρωες όπως τον Βάκχο, τον Ηρακλή και τον Ορφέα που κατέρχονται στον Άδη, συμβολίζοντας αν μη τι άλλο, τον αθάνατο θεό που κυριαρχεί και στον άλλο κόσμο.

Ειδικότερα η θανή, ταφή και ανάσταση του Χριστού εντός 3 ημερών, αλληγορεί καταφανώς το γεγονός ότι ο ήλιος παραμένει σταθερός επί 3ήμερο, μέχρι τις 25 Δεκεμβρίου, και ακολούθως ανασταίνεται, μεγαλώνοντας η μέρα σε σχέση με την νύκτα.

Ο χριστιανισμός επικαλείται την αγάπη. Ωστόσο, κάθε άλλο παρά εφαρμογή αυτής της αρχής έκανε κατά την επικράτηση του. Η απάντηση βρίσκεται στα εύστοχα λόγια του γερμανού φιλοσόφου Σοπενάουερ, ο ο-

ποίος επισημαίνει: «οι πολυθεϊστικές θρησκείες είναι συνήθως ανεκτικές όταν βρεθούν αντιμέτωπες με άλλα θρησκευματα. Έχουν επίγνωση του γεγονότος ότι ο κόσμος ενοικείται από άπειρες θεότητες και θεωρείται επακόλουθο αυτού λοιπόν οι άνθρωποι να λατρεύουν και άλλους Θεούς. Η θρησκευτική αδιαλλαξία και ο δογματισμός είναι αμιγώς γνώρισμα του μονοθεϊσμού».

Το 335 μ.Χ. εγκαινιάζεται ο ναός του Παναγίου Τάφου, ο οποίος ανηγέρθη επί των ερείπων του ναού της Θεάς Αφροδίτης. Προκειμένου να διακοσμηθεί πλουσιοπάροχα, οι χριστιανοί επιδίδονται στην λεηλασία των ναών των Εθνικών σε ολόκληρη την Μικρά Ασία και στην Παλαιστίνη.

Δυσμενείς καιρικές συνθήκες προκαλούν καταστροφή στην αγροτική συγκομιδή, γεγονός το οποίο αποδίδεται από τους θρησκόληπτους στους «μάγους και μάντιες», δηλαδή στο ιερατείο και στους φιλοσόφους της Πατρώας Θρησκείας. Νέοι διωγμοί εξαπολύονται, οι οποίοι κορυφώνονται με την δολοφονία του νεοπλατωνικού φιλοσόφου Σώπατρου, ο οποίος κατέβαλε την έσχατη προσπάθεια να επαναφέρει τον Κωνσταντίνο στην πατρογονική παράδοση, προκαλώντας την θανάσιμη μήνη των χριστιανών.

Οι χριστιανοί ανταπέδιδαν τους διωγμούς των Ρωμαίων στο πολλαπλάσιο, οι οποίοι όμως διωγμοί για να είμαστε ειλικρινείς δεν προκλήθηκαν από θρησκευτικά αίτια, αλλά για πολιτικούς λόγους. Ενδεικτικά θα αναφερθεί ότι από τους 54 αυτοκράτορες που διακυβέρνησαν την Αυτοκρατορία, μεταξύ της περιόδου 30-311 μ.Χ., μόνο περί τους δώδεκα τον αριθμό εξαπέλυσαν διώγμους κατά των χριστιανών, ωθούμενοι από τα προαναφερόμενα κίνητρα.

Σε αντιδιαστολή προς τους Ρωμαίους, οι διωγμοί τους οποίους εξαπέλυσαν οι χριστιανοί κατά των Ελλήνων Εθνικών, όταν παγιώθηκε η δύναμη και η εξουσία τους, ήταν συνεχείς, συστηματικοί, αποσκοπώντας στην πλήρη εξάλειψη των ελληνικών παραδόσεων, διαρκώντας περί τους 17 αιώνες.

«Ες έδαφος
φέρειν...»

ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΕΡΟΥ Ο ΠΕΛΕΚΥΣ ΚΙ Η ΑΞΙΝΑ.

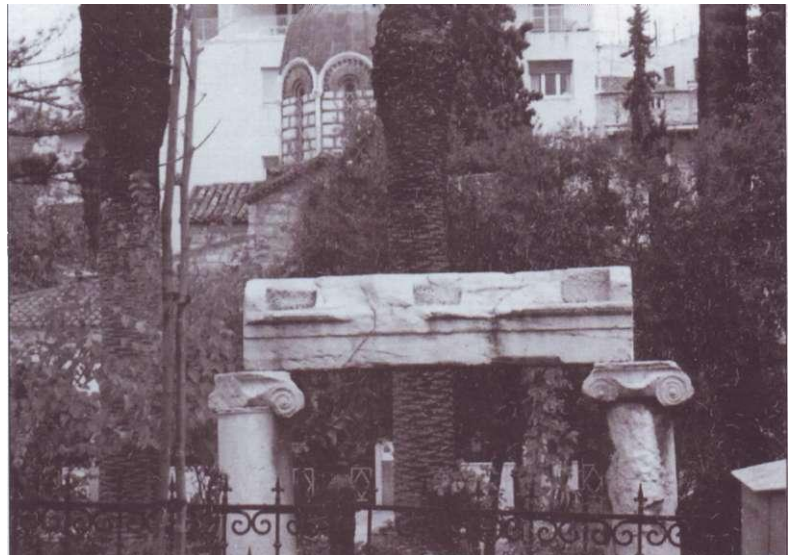
Ολόκληρη η Αθήνα, ολόκληρη η Ελλάδα, κρύβουν μία αμαρτωλή και συνάμα τραγική ιστορία, αυτής της καταστροφής των αρχαίων ναών, στα ερείπια των οποίων επάνω εδράσθησαν οι χριστιανικοί ναοί και τους επικάλυψαν, για να συγκαλύψουν το τεράστιο έγκλημα της δολοφονίας του Ελληνικού Πολιτισμού, της Εθνικής μας και θρησκευτικής μας Παραδόσεως από την λαίλαπα του ιουδαιοχριστιανισμού.

Επί της οδού Ερεχθέως, στεγάζεται η Εξαρχία του Παναγίου Τάφου. Κάμερες παρακολουθήσεως δεσπόζουν παντού, ενώ αρχαία κατάλοιπα βρίσκονται διασκορπισμένα στο προαύλιο της. Σίγουρα ο ναός και το κτίριο των διοικητικών υπηρεσιών σκεπάζουν πολύ σπουδαιότερα όσο και παλαιότερα... Στην οδό Ερωτοκρίτου βρίσκεται το ναΐδριο του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου. Αμπαρωμένο και κλειδωμένο με λουκέτα, είναι φανερό ότι προ πολλού έχει παύσει να λειτουργεί. Στα εξωτερικά του τοιχία τα σημάδια από το αρχαίο παρελθόν και την λεηλασία που έχουν υποστεί οι γύρω αρχαιοτήτες είναι κάτι περισσότερο από προφανή...

Λίγα μέτρα παραπέρα, επί της οδού Πρυτανείου, βρίσκεται ο Άγιος Νικόλαος ο Ραγκαβάς, εκκλησία του 11ου μ.Χ. αιώνα. Σε μία από τις γωνίες της, αν και σοβαντισμένη, εξέχει ένα τμήμα από αρχαίο κιονόκρανο. Τραγική ειρωνία να ομιλούν περί συζεύξεως του χριστιανισμού με τον Ελληνισμό, εκείνοι που αδυσώπητα στράφηκαν εναντίον κάθε Ελληνικής Παραδόσεως...

Στο τέρμα της οδού Ραγκαβά, προς την κατεύθυνση της Ακροπόλεως, στα Αναφιώτικα, και συγκεκριμένα στο σημείο εκείνο που έχει τοποθετηθεί η αναμνηστική πλάκα για τον Κ. Κουκίδη, βρίσκεται γατζωμένος στους πρόποδες της Ακροπόλεως, ο Άγιος Γεώργιος των Βράχων. Εντός αυτής, και άνωθεν της Ωραίας Πύλης, δεσπόζει η επιγραφή «Χαίρε Αγία Σιών». Και σε αυτό τον μικρό ναό, τα ερείπια από το αρχαίο παρελθόν, όπως έχουν λαφυραγωγηθεί και εντοιχισθεί στο κακότεχνο αυτό εκκλησάκι, είναι ευκρινή και στον πλέον αδαή.

Στην συμβολή των οδών Χαιρεφώντος και Λυσικράτους, σε σημείο λίγο πιο κάτω από την στάθμη του εδάφους-δρόμου, βρίσκεται η Αγία Αικατερίνη, εκκλησία η οποία περιβάλλεται από αρχαιότητες και κίονες που στέκονται ακόμη όρθιοι στην θέση τους. Επί της οδού Μητροπόλεως, έξωθεν

του Υπουργείου Παιδείας, στέκει άσειστη η Αγία Δύναμις, ένα μικρό εκκλησάκι που αποτελεί μετόχι της Μονής Πεντέλης. Όπως ο αρχιμανδρίτης Γ. Τερζής ομολογεί, σε φωτοτυπημένο έντυπο που διατίθεται εντός του ναΐδριου, η «Αγία Δύναμις» κτίσθηκε επάνω στα ερείπια του ναού του Πατρώου Ηρακλή, ενώ επισημαίνει ότι κάτω από την Αγία Τράπεζα, υφίσταται κλίμακα η οποία κατέρχεται σε βάθος 15 μέτρων, σε έναν τεράστιο χώρο, σαν σπηλιά, απ' όπου ξεκινά σήραγγα η οποία καταλήγει πλησίον της Καισαριανής. Στον υπόγειο αυτό χώρο, παρατηρεί ο Αρχιμανδρίτης, κίονες και τοιχογραφίες αποτελούν κατάλοιπα του αρχαίου παρελθόντος, που οι εκπρόσωποι της δήθεν θρησκείας της «αγάπης» δεν σεβάσθηκαν, προσθέτουμε εμείς...

Άποψη απ' το ναό της αγ. Αικατερίνης στην οδό Λυσικράτους, στην Πλάκα. Οι αρχαίοι κίονες είναι ιδιαίτερα ευκρινείς, επιμαρτυρώντας την ύπαρξη αρχαίου ναού στον χώρο όπου κατά πολύ αργότερα ανεγέρθηκε η χριστιανική εκκλησία.

Εντοιχισμένο αρχαίο κιονόκρανο στο ναό του αγ. Νικολάου Ραγκαβά στην Πλάκα.

Η ΠΑΡΘΕΝΙΚΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΘΕΟΣΤΑΛΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η Δήμητρα μυσί στην γεωργική τέχνη και στην καλλιέργεια του σίτου, αλλά και των ψυχών, τον ήρωα Τριπτόλεμο, φερόμενο επί πτερωτού άρματος, σημάδι της ουράνιας - ηλιακής καταγωγής του.

Ηπαρθενογένεση όπως εξιστορείται στον χριστιανισμό δια της εκδηλώσεως του Χριστού, δεν αποτελεί θρησκευτική πρωτοτυπία. Αντίθετα συνιστά την επανάληψη μίας αρχέγονης παραδόσεως, η οποία έλκει την προέλευση της από το απώτατο παρελθόν, μετουσιωνόμενη σε θρησκευτική δοξασία σε πολλές αρχαίες θρησκείες. Ως γνωστόν η φυσική ημερομηνία γεννήσεως του Ιησού, εντοπίζεται στην περίοδο της Ανοιξέως και συγκεκριμένα περί τις 2 Απριλίου, όπως αναγράφει σχετικά ο άγιος της χριστιανοσύνης Ιπόλυτος. Ωστόσο τοποθετήθηκε συμβολικά στην καρδιά του Χειμώνα, ώστε να υποκαταστήσει την μεγάλη γιορτή του αρχαίου κόσμου, συμπιπτοντας με το Χειμερινό Ηλιοστάσιο, την

μεγάλη εορτή των Εθνικών προς τιμήν του Ανίκητου Ηλίου. Η επιλογή της 25ης Δεκεμβρίου ως ημερομηνία ερχομού του Χριστού στον κόσμο, ταυτίζεται με την ημέρα γεννήσεως θεόσταλτων ανδρών, φαινόμενο το οποίο επισημαίνεται σε όλες τις εποχές. Η ι-σχυροποίηση του Ήλιου, φυσικού και πνευματικού, ταυτίσθηκε με την γέννηση του Βάκχου, του Αδώνιδος, του Ηρακλή, του Απόλλωνα και άλλων μεγάλων μορφών με θεϊκή προέλευση και καταγωγή, όπως θα καταδειχθεί στη συνέχεια.

Η Ήρα, σύμφωνα με την αρχαία μυθολογική παράδοση, είχε την ιδιότητα αν και έφερε στον κόσμο τέκνα, να πλένεται σε καθαγιασμένες πηγές, από το λουτρό δε αυτό να επανακτά την παρθενία της. Η σύζυγος του Διός, εκαυχάτο ότι έφερε στη ζωή τον Άρη και την Ήβη, δίχως να μεσολαβήσει παρέμβαση ανδρός, ενώ ο Ζεус φέρεται να έφερε στην ζωή την Αθηνά, εξερχόμενη η θεά της Σοφίας απευθείας απ' την κεφαλή του. Αιεπάρθενος όμως ήταν και η Αθηνά, ιδιότητα η οποία αιώνες αργότερα αποδώθηκε στην μητέρα του Χριστού, την επωνο-μαζόμενη και καθ' όλα Αγία, ή Παναγία. Ο βλαστικός Θεός Διόνυσος, γεννήθηκε όταν μετά τον θάνατο της μητέρας του Σεμέλης, ο Δίας τον τοποθέτησε μέσα στον μηρό του για να αναπτυχθεί και να έρθει σε υλική και βιολογική εκδήλωση. Η ηρωική φυσιογνωμία του Περσέα θρυλείται ότι προήλθε από την παρθένα Δανάη, δίχως να μεσολαβήσει ανδρική συμμετοχή. Ο θεουργός και φιλόσοφος Απολλώνειος ο Τυανέας, ο οποίος φέρεται να έζησε περί το δεύτερο μισό του 1ου μ.Χ. αιώνα, φέρεται να γεννήθηκε από άμωμη επίσης σύλληψη. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τις διασωζόμενες παραδόσεις, ο θαλάσσιος θεός Πρωτέας, εμφανίσθηκε στην μητέρα του Απολλωνείου στον ύπνο της και της γνωστοποίησε ότι επιθυμία του είναι να ενσαρκωθεί μέσω εκείνης. Κάποια μέρα, μαζεύοντας εκείνη σε ένα ξέφωτο λουλούδια, αποκοιμήθηκε και τότε είδε στον ύπνο της κύκνους να την περιβάλλουν, άδοντας έναν γλυκό σκοπό. Ξυπώντας, γέννησε ένα αγόρι, ενώ αστραπές διέτρεχαν τον Ουρανό, αναγγέλοντας την γέννηση του Έλληνα ημιθέου. Τα ευεργετικά έργα και η προσφορά του Απολλωνείου του Τυανέα ήταν τέτοιας εκτάσεως, ώστε κατά τον 3ο μ.Χ. αιώνα, ο Αυτοκράτορας Αλέξανδρος ο Σκληρός, τοποθέτησε την μορφή του Απολλωνείου δίπλα στην εικόνα του Χριστού, σε ειδικό ναό που είχε ο ίδιος ανα-

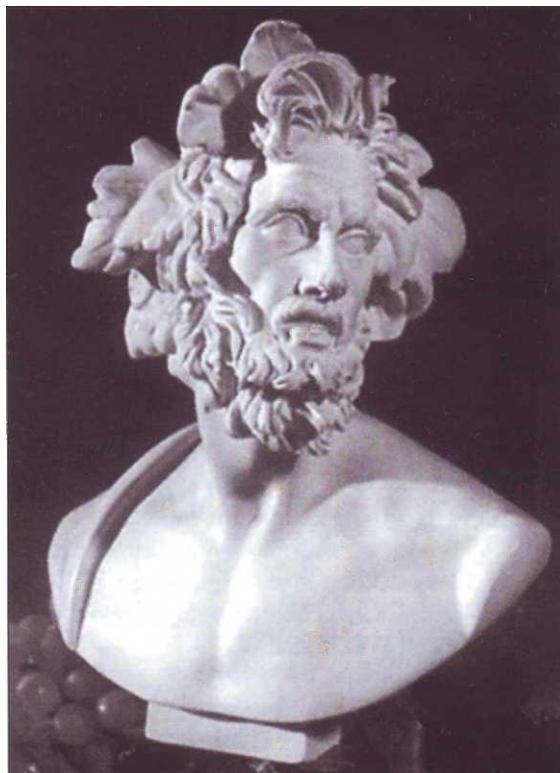

γείρει, προς ικανοποίηση των λατρευτικών αναγκών της οικογενείας του.

Λέγεται ότι η γέννηση του Χριστού, συνοδεύτηκε ή μάλλον προαναγγέλθηκε από την εμφάνιση ορισμένων αστεριών στο ουράνιο στερέωμα. Όμως η παράδοση αυτή αναφέρεται σε κάθε εμφάνιση θεόσταλτης μορφής, δεκάδες αιώνες προ του ερχομού του Χριστού. Η φάτνη στην οποία γεννήθηκε, προσιδιάζει στα σπήλαια, αρχέγονους λατρευτικούς χώρους των δυνάμεων της Φύσεως αλλά και του Πάνα. Το σπήλαιο συμβολίζει τη φυσική μήτρα, είναι ο φυσικός τόπος που επικοινωνεί με τα έγκατα της γης. Γι' αυτό άλλωστε θεωρήθηκαν ως άντρα πνευμάτων και από πρωτόγονους κατοίκους, μετατράπηκαν σε λατρευτικούς χώρους, σε ναούς των Κίμψων αλλά και του Πανός. Ο ίδιος ο πανυπέρτατος Δίας, γεννήθηκε από τη Ρέα¹ εντός σπηλαίου, όπως άλλωστε και ο Ερμής, στο Λύκαιο όρος της Αρκαδίας. Στις 6 Ιανουαρίου, οι κάτοικοι της Αλεξάνδρειας, κατά την περίοδο εμφανίσεως του χριστιανισμού, εόρταζαν την γέννηση εντός σπηλαίου του Θεού Εωνα, προερχόμενου και αυτού από παρθενογέννηση, όπως και ο Διόνυσος Λικνίτης. Καθόλου τυχαία, η 6η Ιανουαρίου, υιοθετήθηκε από τους χριστιανούς μεταγενέστερα ως τα Θεοφάνεια, λέξη σύνθετη έκτου Θεός+φαίνω, δηλαδή η εκδήλωση του Θεού.

Το άγιο πνεύμα στον χριστιανισμό συμβολίζεται με το περιστέρι, πτηνό το οποίο κατείχε ωστόσο ιερή σημασία ήδη στην αρχαία Ελλάδα. Σύμφωνα με την ελληνική παράδοση, η Αφροδίτη παριστάνεται συχνά με ένα περιστέρι ανά χείρας, θεωρούμενο ιερό πουλί, γι' αυτό και τα περιστέρια ανευρίσκονταν σε αφθονία στους ναούς και στα τελεστήριά της. Σε ορισμένες περιπτώσεις, περιγράφεται η μεταμόρφωση του Διός σε περιστέρι, έχων ανθρώπινη φωνή, ενώ να σημειώσουμε ότι περιστέρια εκόμιζαν την αμβροσία, την θεική τροφή στον Όλυμπο. Ως πτηνό, λοιπόν, καθόλου τυχαία, θεωρήθηκε ιερό, αφού ανυψωνόμενο από τη γη έως τους ουρανοί, έχει το χάρισμα της θεικής επικοινωνίας, όντας από τα πανάρχαια χρόνια αγγελιοφόρος.

Στην χριστιανική παράδοση, ο Χριστός αποκαλείται θεάνθρωπος. Τούτο ωστόσο δεν είναι πρωτόγνωρο φαινόμενο. Από τα πανάρχαια χρόνια, η ελληνική παράδοση ήθελε Θεούς να κατέρχονται στην γη και να σμίγουν ερωτικά με ενάρτετες θνητές, καρπός δε των ενώσεων αυτών ήταν η γέννηση ηρώων, θεών και ημιθέων. Οι Διόσκουροι, ο Ηρακλής, ο Περσέας, ο Ασκληπιός, δεν ή-

Ο Βάκχος-Διόνυσος, η γέννηση του οποίου γιορταζόταν στις 25 Δεκεμβρίου, όπως άλλωστε και άλλων ηλικιών ηρώων.

ταν τίποτε άλλο παρά θεικά τέκνα, γεννήματα που διεκδικούσαν την πατρότητα του Διός. Ο ίδιος θρύλος περιβάλλει την γέννηση του Μ. Αλεξάνδρου, καθώς ο Πλούταρχος εξιστορεί την παράδοση που θέλει την γέννηση του γιού της μαινάδας Ολυμπιάδας, ως προϊόν συζεύξεως της με τον Δία και όχι με τον βασιλιά μεν, θνητό δε, Φίλιππο. Εξιστορείται ότι συνέλαβε τον Αλέξανδρο, όταν ο Δίας την προσήγγισε ερωτικά μεταμορφωνόμενος σε φίδι. (Πλούταρχου, Βίοι Παράλληλοι, ΙΧ). Όταν δε ο Αλέξανδρος μετέβη κατά την διάρκεια των εκστρατειών του στο μαντείο του Άμμωνος-Ρα, θέλοντας να ρωτήσει εάν τιμωρήθηκαν οι δολοφόνοι του φυσικού του πατέρα, οι ιερείς οι οποίοι τον υποδέχθηκαν με τιμές Θεού, τον συνεβούλεψαν να μην ασεβεί, διότι η καταγωγή του ήταν θεική. Ανάλογη φήμη ακολουθούσε την γέννηση του φιλοσόφου Πλάτωνος από την θνητή Περικτυόνη, αποδίδοντας την γέννηση του σε σύζευξη αυτής με τον Θεό Απόλλωνα.

Αυτός ακριβώς είναι και ο θείος Λόγος, η ενσάρκωση και εκδήλωση δηλαδή της θείας ουσίας, όπως απορρέει από την ηρακλεί-τιο φιλοσοφική αντίληψη. Κατά μία άλλη εκδοχή, αναφορικά με την γέννηση του Διονύσου, υφίσταται την καταδίωξη της Ήρας και ενώ φεύγει έντρομος να αποφύγει την μήνη της, υφίσταται τον κατακερματισμό του από τους Τιτάνες, οι οποίοι αφού προβούν στην βρώση των σαρκών του, ενσωματώνοντας εντός τους τη θεία ουσία, κατακεραυνώνο-

Άποψη του Νεκρομαντείου του Αχέροντα, το οποίο έχει βεβηλωθεί από την ανέγερση χριστιανικού ναού και την εγκαθίδρυση στον χώρο αυτό κοιμητηρίου.

Άποψη του ναού του Ηφαίστου, κάτω από το δάπεδο του οποίου κάτοικοι της περιοχής εξιστορούν ότι υπήρχε κρύπτη, στην οποία φυλάσσονταν κιβώτια με περγαμηνές που αφηγούνταν την προϊστορία των αθηνών, και στο πλαίσιο των

ανασκαφικών ερευνών κλιμάκιο ξένης σχολής τα ανέσυρε δίχως να δημοσιοποιήσει την ύπαρξή τους. Άλλες φήμες ήθελαν κάτωθεν του ναού να βρίσκεται ο τάφος του Θησέα.

νται από τον Δία και από τις στάχτες τους γεννώνται οι βροτοί, οι οποίοι πλέον καθίστανται τρισυπόστατοι και διφυείς, μετέχουν δηλαδή τόσο στην αθάνατη όσο και στην θνητή ουσία.

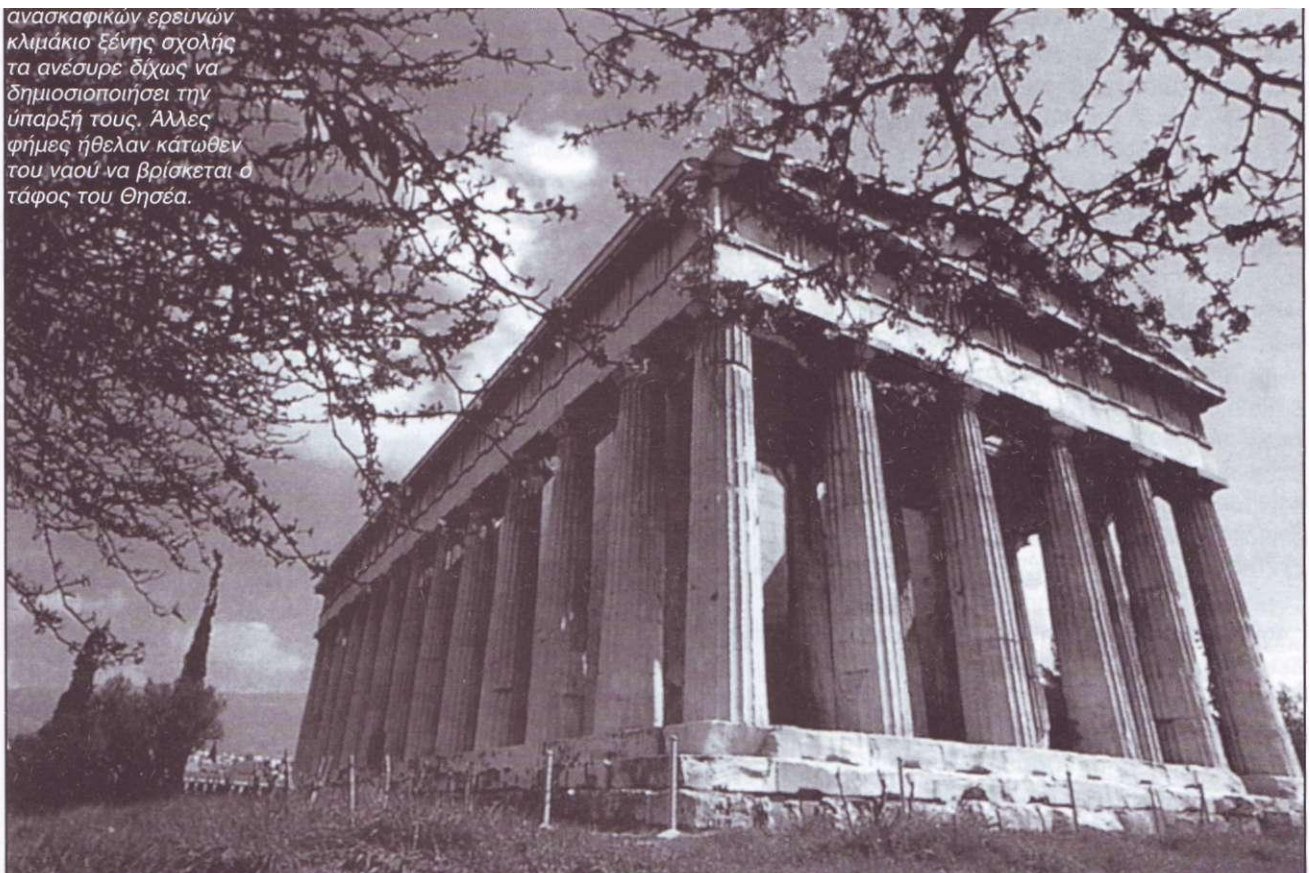
Σημαντική όμως είναι και η επιρροή των αρχαιοελληνικών εθίμων στην διαμόρφωση των χριστουγεννιάτικων παραδόσεων. Ο στολισμός του Δένδρου, δεν αποτελεί τίποτε άλλο παρά πανάρχαιο έθιμο, σύμφωνα με το οποίο οι πρόγονοι μας αλλά και οι ρωμαίοι, στόλιζαν άκοπα δέντρα εντός των δασών με φρούτα, κεριά, δώρα, πολύχρωμες κορδέλες και μεταλλικά σφαιρίδια, προς τιμήν του Κρόνου, θεωρώντας τον προστάτη

της γονιμότητας της γης. Τα δε μεταλλικά σφαιρίδια, απεικόνιζαν επίσης τους πλανήτες που περιέβαλλαν τη γη.

Το Ιερό Δένδρο, αποτελεί ένα έθιμο που ανάγεται σε πανάρχαια ιερατικά και μυητικά δρώμενα, καθώς απηχεί την αρχή του κοσμικού δέντρου, του θρυλικού Υγκραζύλ, σύμφωνα με την βορειοευρωπαϊκή παράδοση. Το δέντρο επίσης τιμήθηκε από το άωτατο παρελθόν, διότι στις κουφάλες και στους κορμούς των δέντρων, στεγάσθηκαν τα πρώτα ξόανα που χρησιμοποιήθηκαν για λατρευτικούς σκοπούς προς τιμήν των Θεών.

Έτσι το Δέντρο, πέραν του ότι απέκτησε ιερό χαρακτήρα, θεωρούμενο ενδιαίτημα των Θεών αλλά και των πνευμάτων, θεωρήθηκε σύμβολο της επαναγεννήσεως, καθώς η μεταβολή που υφίσταται κατά την έλευση των εποχών, σε σχέση με τα φύλλα και τους καρπούς του, συνδέθηκε με την εναλλαγή των φάσεων της ζωής, ήτοι με την γέννηση, ακμή-μεσουράνημα, παρακμή και θάνατο για να έλθει και πάλι ελπιδοφόρα η γέννηση, ένα φαινόμενο το οποίο συμβολίζει και η πορεία του ηλιακού άρματος στο ουράνιο στερέωμα, κατά τις διάφορες φάσεις της ημέρας.

Ακόμη το δέντρο θεωρήθηκε ότι εκφράζει κάθε κοσμική και δημιουργική έκφανση,

καθώς με τις ρίζες, τον κορμό και τα κλαδιά του υποστηρίχθηκε ότι μετέχει αντίστοιχα στον υποχθόνιο, στον επίγειο αλλά και στον ουράνιο κόσμο, καλύπτοντας ανάλογες περιοχές.

Με μία μόνη διαφορά από το σήμερα: Οι πρόγονοί μας δεν απέκοπταν τα δέντρα προς διακόσμηση, θεωρώντας τα έμψυχα, καθ' ότι σε αυτά κατοικούσαν οι νύμφες και οι Αμαδρυάδες και άρα θεωρούνταν ιερά. Αντιστοίχως και εμείς σήμερα, δεν πρέπει να ενθαρρύνουμε την παράνομη υλοτόμηση που καταστρέφει τα δάση, προς τέρψη ελαχίστων ημερών με τον στολισμό φυσικών μα κομμένων δέντρων. Ο μόνος στολισμός που πρέπει να γίνεται σε φυσικά δέντρα, είναι σε άκοπα, για όσους έχουν το προνόμιο να διαθέτουν έδενδρη βλάστηση στους κήπους σπιτιών ή σε κτήματα, προνόμιο το οποίο δυστυχώς λείπει από την συντριπτική πλειοψηφία εάν όχι ολότητα των κατοίκων των αστικών κέντρων.

Σημαντικό στολίδι επίσης των Χριστουγέννων, είναι το καράβι, κατάλοιπο από τα Ανθεστήρια και τα Παναθήναια, όπου στην διάρκεια των πρώτων, οι Αθηναίοι έφεραν επί τροχοφόρου πλοίου κατά την διάρκεια ιερατικής πομπής, το ομοίωμα του Διονύσου, βλαστικού Θεού, ευχαριστώντας τον για την αναγέννηση της φύσης και τους ωφέλιμους καρπούς που προσφέρει η βλαστική έξαρση της φύσης.

Τα κάλαντα, επίσης, αποτελούν αρχαίο κατάλοιπο, αφού τόσο στις αρχαίες ελληνικές εορτές της Ειρεσιώνης (βλαστική εορτή προς τιμήν της γονιμότητας της γης και της ευφορίας), όσο και στην εορτή των Ανθεστηρίων, αλλά και στις μεταγενέστερες ρωμαϊκές Καλένδες, ιδίως αυτές του Ιανουαρίου, ομάδες μουσικών και μελωδών περιφερόνταν στις πόλεις και στα χωριά

ψάλλοντας ευχητήρια τραγούδια και ύμνους για Καλή χρονιά, εσοδεία, υγεία και μακροημέρευση, οι οποίοι σύμφωνα με τα ισχύοντα έθιμα, αμοίβονταν είτε με χρήματα, είτε με γλυκίσματα, είτε με καρπούς της γης.

Ακόμη και η εορτή των Θεοφανείων, όπως προαναφέρθηκε, έχει τις ρίζες της στα αρχαία ιερατικά δρώμενα της Εορτής των Πλυνηρίων, κατά τη διάρκεια των οποίων οι ιερείς εβύθιζαν το ξόανο της θεάς Αθηνάς στην ακτή του Φαλήρου, κατ' αντιστοιχία σήμερα οι χριστιανοί ρίπτουν το ιερό σύμβολο του σταυρού εντός της θαλάσσης. Ο Φοίβος Απόλλων κατά την εορτή του Χειμερινή Ηλιοστασίου εκπροσωπούσε το φυσικό και πνευματικό-μυσταγωγικό φως, ιδιότητα την οποία οι χριστιανοί απέδωσαν στον δικό τους Χριστό, όπως επιμαρτυρεί και η υμνολογία τους «επεφάνης Κύριε την οικουμένη και το φως σου εσημειώθη εφ' ημάς».

Ύστερα από την όλως ενδεικτική παράθεση των ανωτέρω, θα ήταν συνετό εκ μέρους της χριστιανικής εκκλησίας, εάν βέβαια διέθετε το χάρισμα της αναγνωρίσεως και της επιβραβεύσεως των αληθώς θεολογούντων Ελλήνων, να παραδεχθεί ότι υπέκλεψε ή έστω υιοθέτησε τα πλείστα τελετουργικά στοιχεία της από την Ελληνική Θρησκεία, μη διαθέτοντας αφ' ενός δικά της, μη μπορώντας αφ' ετέρου να εκριζώσει πανάρχαια δρώμενα και δοξασίες από την ψυχή του λαού και να μην εξαπολύει υβριστικούς μύδρους κατά του Ολυμπίου Πανθέου, ομιλώντας περί «ειδωλολατρείας» των προγόνων μας, χαρακτηρισμοί οι οποίοι είναι και προσβλητικοί για την εθνική και θρησκευτική μας συνείδηση, αλλά και αποτελούν ακατάσχετης ψευδολογίας και πολεμικής, η οποία δεν συνάδει με την διακρυγμένη χριστιανική ηθική.

Εικαστική άποψη της χριστιανικής «αγάπης»...

Η ζωή των

ιουδαιοχριστιανών,

εφαρμόζοντας τις

εντολές του Σαύλου,

εντολές καθαρά

αφύσικες και

απάνθρωπες,

καθίσταται αντιφυσική.

Τα άπειρα κρούσματα

κιναιδισμού στις τάξεις

των ρασοφόρων το

αποδεικνύουν.

Η ανοχή και η

συγχώρεση που

επιβεβαιώθηκε

πρόσφατα από τη ρήση

του Χριστόδουλου «κι

εγώ σας πάω», «ελάτε

όπως είστε στην

εκκλησία», εντείνει το

φαινόμενο.

Φαίνεται λοιπόν, πως

κάποιοι για να

δικαιολογήσουν

υποσυνείδητα την

ιδιορρυθμία τους,

σκέφθηκαν να

απεικονίσουν και τον

φερόμενο ως ιδρυτή

της θρησκείας τους, σε

στάση που συνειρμικά

παραπέμπει στην

αποδοχή της

συμπεριφοράς τους...

ΤΟ ΚΑΘΟΡΙΣΤΙΚΟ ΕΡΩΤΗΜΑ

Η παράθεση των όσων γράφονται στο βιβλίο αυτό έχει χαρακτήρα ιστορικής αναφοράς και αναφέρεται σε αληθινά δρώμενα, χωρίς καμμία πρόθεση να προσλάβει «αντιχριστιανικό» χαρακτήρα.

Σκοπός αυτής της μελέτης δεν είναι να αντιστρατευθεί μία θρησκεία ή να προπαγανδίσει υπέρ κάποιας άλλης, αλλά να αποκαταστήσει την ιστορική πραγματικότητα.

Δε μας ενοχλεί ο χριστιανισμός ως θρησκεία, ούτε μας απασχολεί η πορεία του γενικώς. Μας παρενοχλεί η ανθελληνική δράση πορωμένων ρασοφόρων, η οποία εκδηλώθηκε κατά κύριο λόγο σε μία δεδομένη ιστορική περίοδο.

Δυστυχώς, ο θρησκευτικός φανατισμός ακόμη και σήμερα δεν έχει κατασιγάσει. Όσο τα θρησκευτικά συμφέροντα και επιδιώξεις προεξάρχουν του εθνικού χρέους, θα εξακολουθεί να διαιωνίζεται μία κατάσταση επιζήμια και καθ' όλα νοσηρή, που θα κλυδωνίζει επ' άπειρον το Έθνος.

Εξ' άλλου, η εμμονή θρησκευτικών, κι όχι μόνο, κύκλων στην αναγραφή του θρησκευάτος στις ταυτότητες και συνακόλουθα η άσκηση σχετικών πιέσεων προς την Πολιτεία για τη διατήρηση του μέτρου αυτού, αποτελεί ένα μείζονος σημασίας ζήτημα, το οποίο θα πρέπει να απασχολήσει συνειδητά κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο. Αν και

εξεταζόμενο επιφανειακά μπορεί εσφαλμένα να θεωρηθεί ότι αφορά αποκλειστικά κάποιες θρησκευτικές μειοψηφίες, εμβαθύνοντας στην ουσία του, προκύπτει ότι αποτελεί ένα καθολικό πρόβλημα συνειδησιακής φύσεως, δεδομένου ότι άπτεται της ισχύος, της εφαρμογής και του σεβασμού των θεμελιωδών θρησκευτικών ελευθεριών.

Η διαιώνιση αναχρονιστικών αντιλήψεων που προσλαμβάνουν τη μορφή των θρησκευτικών διακρίσεων, στοχεύοντας στην κατηγοριοποίηση των πολιτών και, κατ' επέκταση, ευρύτερων πληθυσμιακών συνόλων με γνώμονα τη θρησκευτική τους συμπεριφορά, αποτελούν κατάλοιπα βάρβαρων και καθ' ολοκληρίαν σκοταδιστικών μεθόδων, οι οποίες σε τελευταία ανάλυση όχι μόνο δεν προσιδιάζουν στον νοήμονα άνθρωπο, αλλά αντίκεινται στην ίδια την αρχή της ελευθέρης εκφράσεως της προσωπικότητας, καθώς κάθε θρησκευτική πεποίθηση πρέπει να καθίσταται σεβαστή.

Μία σύντομη ιστορική αναδρομή αρκεί για να καταδείξει ότι η διάκριση με κριτήριο τη θρησκευτική τοποθέτηση απέτέλεσε ανέκαθεν το προοίμιο για την υποκίνηση διωγμών. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, η αναγραφή του θρησκευάτος σε επίσημα κρατικά έγγραφα και πιστοποιητικά αποτελεί προσβολή για κάθε απροκατάληπτο και αδογ-

Ορφέας και Ευριδίκη, δύο σύμβολα στην αναζήτηση της αθανασίας της ψυχής, που τόσο πολέμησε ο ιουδαιοχριστιανισμός.

μάτιστο άνθρωπο. Παράλληλη η τροφοδότηση αυτού του αιτήματος από τους ποικιλώνυμους εκπροσώπους του θρησκευτικού φανατισμού υποκρύπτει ευνόητες σκοπιμότητες με προφανείς προεκτάσεις και προσανατολισμούς.

Ενστερνιζόμενοι τις θεμελιώδεις αρχές της φιλοσοφικής ανεξιθρησκείας και της πνευματικής ανοχής, ως απόρροια και έμπρακτη ένδειξη ευρύτητας πνεύματος και νοητικής ελευθερίας, έχουμε ιερό χρέος να αποτρέψουμε την έλευση ενός νέου Μεσαίωνα, εδραιωμένου σε ομαδικούς διωγμούς που αγγίζουν τα όρια της παρακρούσεως, κατά το παράδειγμα της εξοντώσεως των Εθνικών ή των χριστιανών από τους Ρωμαίους, μεταγενέστερα δε πολυάριθμων θρησκευτικών «μειονοτήτων», όπως των Να-ϊτών Ιπποτών και των Καθάρων.

Θεωρώντας αναφαίρετο δικαίωμα κάθε ανθρώπου να αναφέρεται στον Θεό ή στους Θεούς της καρδιάς του όπως εκείνος τον/ τους αντιλαμβάνεται, κρίνεται ως ώριμο πνευματικό αίτημα των καιρών η αποδέσμευση από τις θρησκευτικές προκαταλήψεις οι οποίες διαιρούν τους ανθρώπους και τα έθνη, καλλιεργώντας στις ψυχές το φόβο και ενσταλλάζοντας το μίσος. Οι πολεμικές εστίες που έχουν ανάψει σε διάφορα σημεία του πλανήτη με πρόσχημα τις θρησκευτικές διαφορές, ας μας συνετίσουν. Ο φιλόσοφος Ιουλιανός και ο Γ. Πλήθων-Γεμιστός με τη στάση τους μας υποδεικνύουν το καθήκον της θρησκευτικής ανεξιθρησκείας.

Ας ενθυμηθούμε ότι οι αρχαίοι προγονοί μας εφάρμοσαν με όλη της τη σημασία την αρχή της θρησκευτικής ελευθερίας, σε εθνικά πλαίσια, συνεπείς στη νοητική ελευθερία την οποία πρέσβευε ο αμιγώς ελληνικός τρόπος σκέψεως και ζωής. Ας ακολουθήσουμε κι εμείς σήμερα το σώφρον παράδειγμα τους, σε ένδειξη αλλά και σε απόδειξη της ευρύτητας του πνεύματος που τόσο αφειδώς επικαλούμαστε.

Είθε η αποβολή του δογματισμού, του άλογου φανατισμού και της πίστεως σε αυθαίρετες και δογματικές αρχές να επιφέρει την εξάλειψη των δεινών που προκαλούνται από τις ζημιογόνες θρησκευτικές διαμάχες, για το Καλό της Πατρίδας και της Ανθρωπότητας. Αυτό ήταν και το πνεύμα των Αμφικτυονιών, αυτό ήταν και παραμένει το πνεύμα των Ολυμπιακών Αγώνων, θεσμών αμιγώς Ελληνικών, τουλάχιστον ως προς την προέλευση. Για ένα ευοίωνο μέλλον.

Καταλήγοντας, κρίνεται σκόπιμο να διερωτηθούμε σχετικά με το αληθινό περιεχό-

μενο της θρησκείας, διαχρονικά.

Η έννοια της θρησκείας έχει ταυτισθεί στην ανθρώπινη συνείδηση με δογματικές θεωρίες, με υπερβατικούς μύθους, με ανα-πόδεικτους και επιστημονικά αστήρικτους ισχυρισμούς. Αυθαίρετες θεολογικές δοξασίες συνυφασμένες με δεισιδαιμονίες ώθησαν τις μάζες, κατά την ιστορική εξέλιξη της ανθρωπότητας, στην υιοθέτηση του νοσηρού φαινομένου της θρησκομανίας. Η εμμονή στην άλογη πίστη, στη δογματική αφοσίωση και σε υπερβατικές θεωρίες επέφεραν την πνευματική σκοτοδίνη, αποτελώντας έναν ανασχετικό παράγοντα για την πρόοδο του πολιτισμού. Παράλληλα, πολλές φορές κατά τη μακραίωνη διαδρομή του ανθρώπινου γένους στον πλανήτη γη, ιερατικά κατεστημένα τα οποία μετείχαν στη νομή της κοσμικής εξουσίας εμφανώς ή αφανώς, επέβαλλαν την εγκαθίδρυση θεοκρατικών καθεστώτων. Επέβαλλαν την εδραίωση δομών εξουσίας που υπέθαλψαν το φανατισμό και τα οποία κάθε άλλο παρά ευνόησαν την πρόοδο των τεχνών και την άνθιση των επιστημονικών ερευνών.

Διερχόμαστε μία μακρά νύκτα ερεβώ-δους σκότους και αποπροσανατολισμού. Εθνικά εγκλήματα έχουν σκεπασθεί από την λήθη του φθοροποιού χρόνου, ενώ ιστορικά γεγονότα έχουν αλλοιωθεί και παραποιηθεί, στον βωμό προφανών σκοπιμοτήτων.

Ένα τέτοιο μεγάλο ψεύδος, είναι εκείνο που αναφέρεται στην δήθεν αρμονική σύζευξη του Ελληνισμού με τον Ιουδαιοχριστιανισμό. Σήμερα, ύστερα από πολλούς αιώνες από την δολοφονία εκείνη του Ελληνικού Πολιτισμού και των πολύπτυχων εκφράσεων του, δικαίωμα λόγου στην πατρογονική γη έχουν οι γκουρού, οι βουδιστές, οι ιεχωβάδες, οι σαηντολόγοι και κάθε μορφής ανατολικό ή σημιτικό αποκύημα,

*Βεβηλωμένα με
χριστιανικούς σταυρούς,
αρχαία μάρμαρα από
τον ναό του Ικαρίου
Διονύσου, στην Πεντέλη.*

πλην των ακραιφνών Ελλήνων. Πρόκειται για μία καίρια επισήμανση, η οποία θα πρέπει να μας προβληματίσει για το κατά πόσο αυτό το κράτος μπορεί να είναι Ελληνικό. Ιδίως μάλιστα όταν πληροφορούμαστε ότι οι μυστικές υπηρεσίες του κράτους και οι αρχές ασφαλείας «παρακολουθούν» τους Έλληνες Εθνικούς, την ίδια ώρα που εκπρόσωποι αντεθνικών δογμάτων «αλωνίζουν» ασύδοτοι στην χώρα.

Το 2001 συντελέσθηκε η καταστροφή των βουδιστικών αγαλμάτων από το καθεστώς των Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν, αγαλμάτων με ιστορική αξία ηλικίας 1.500 περίπου ετών. Πρόκειται για ένα γεγονός το οποίο μας θυμίζει τους σκοτεινούς αιώνες του Μεσαιωνικού Ελληνισμού, τα δύσκολα εκείνα χρόνια της μεγάλης δοκιμασίας και των απηνών διώξεων παντός Ελληνικού από την ιουδαιοχριστιανική λαίλαπα.

Πρόσφατα, σε μήνυμα που απηύθυνε προς τους πιστούς του, ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος επεσήμανε ότι έχει επέλθει η εποχή της αποϊεροποιήσεως του κόσμου και της κοινωνίας. Παράλληλα τόνισε ότι «η γηγενής ελληνορθόδοξη παράδοση διατρέχει τον κίνδυνο απώθησης της στο περιθώριο από ανθρώπους που δεν μελέτησαν την ιστορία αυτού του τόπου».

Πρόκειται για δηλώσεις αναμφίβολα προκλητικές και σαφώς υποτιμητικές της νοημοσύνης μας, αφού μόνο σε αυτή την κατηγορία ανθρώπων απευθύνονται, σε ανθρώπους ακριβώς που αγνοούν ή που συγκαλύπτουν την αληθινή ιστορία του Ιερού αυτού τόπου, της Πατρώας Γης.

Είναι γνωστό εξ' άλλου ότι η υποκρισία

και η δολιότητα αποτελούν ίδιον της εκκλησιαστικής συμπεριφοράς και νοοτροπίας. Στις δηλώσεις όμως και στη στάση που υιοθετεί ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ο φαρισαϊσμός και η πρόκληση βρίσκουν την αποκορύφωσή τους.

Αφορμή γι' αυτές τις κρίσεις, αποτελεί η δήλωση Χριστόδουλου, την οποία διατύπωσε τον Ιούλιο του 2000, κατά την επίσκεψη του σε αρχαιολογικό χώρο της Σίφνου, σύμφωνα με την οποία «Ο Χριστιανισμός σεβάσθηκε πάντοτε τον Πολιτισμό». Προφανώς ο Αρχιεπίσκοπος, έχοντας την πεποίθηση ότι απευθύνεται σε αδαείς, σε αδιάφορους και σε άτομα μειωμένης νοημοσύνης και κρίσεως, ισχυρίζεται αυθαίρετα ανακρίβειες, ψεύδη και παραπλανητικά γεγονότα. Αν ο Χριστόδουλος υπαινίσσεται ότι ο Χριστιανισμός σεβάσθηκε τον... εβραϊκό «πολιτισμό», τότε ουδεμία διαφωνία υφίσταται. Γιατί όσον αφορά τον Ελληνικό Πολιτισμό, τα εγκλήματα που διέπραξε εναντίον του ο Ιουδαιοχριστιανισμός, υπήρξαν ολέθρια αλλά και μέχρι σήμερα παραμένουν ανεξίτηλα. Εάν, για τον Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, αποτελεί ένδειξη σεβασμού η καταστροφή των Ναών, των Μνημείων του Πολιτισμού, των συγγραμμάτων και των έργων τέχνης, ο διωγμός των Ελλήνων και η δυσφήμιση των θεολογικών και κοσμολογικών τους αντιλήψεων, όλων όσων δηλαδή συνιστούν το Ελληνικό Πρότυπο και συγκροτούν την Ελληνική κοσμοθεωρία και βιοαντίληψη, τότε ένδειξη ασέβειας, ιεροσυλίας και επίδειξη εγκληματικής συμπεριφοράς ποιες πράξεις άραγε συνιστούν;

Εάν δεν διακατέχονταν από μισελληνισμό οι οπαδοί του Γιαχβέ, ποιοι άραγε διακατέχονταν; Οι Δελφοί, η Ολυμπία, το Δίον, η Αθήνα, η Ελευσίνα και εκατοντάδες άλλα κέντρα του αρχαίου Ελληνικού Κόσμου, αποτελούν ιστορικά παραδείγματα του ανθελληνικού διωγμού που προκάλεσε ο ιουδαιοχριστιανισμός...

Αυτοί που έθεσαν σε διωγμό το «Ελληνίζειν» και δια αυτοκρατορικών διαταγμάτων εφάρμοσαν την εντολή «Ες έδαφος φέρειν» για όλα τα μνημεία, τους ναούς, τα κέντρα λατρείας και πολιτισμού του Ελληνικού Κόσμου, δεν δικαιούνται να επικαλούνται το στοιχείο του σεβασμού, διότι για πολλοστή φορά, ασελγούν επί της ιστορικής μνήμης και προκαλούν το/εθνικό αίσθημα των Ελλήνων.

Απύθμενο πραγματικά το θράσος, η καπηλεία και η υποκρισία του Αρχιεπισκόπου. Δεν απέχει και πολύ από την πραγματικότητα πλέον, να δηλώσει ο Χριστόδουλος ότι ο

Ο Άδωνις φονεύεται από τον χοίρο. Παράσταση με μυστηριακό νόημα, αφού του θανάτου

*Η εκκλησία της αγ.
Βαρβάρας στη Λειβαδιά,
φράζει την είσοδο του
Τροφωνείου μαντείου.*

Ελληνικός Πολιτισμός οφείλει την διαιώνιση του στον...ιουδαιοχριστιανισμό και ότι εάν ο τελευταίος δεν είχε αναπτυχθεί και κυριαρχήσει, ελληνισμός δεν θα υφίστατο, δήλωση της οποίας παραλλαγή βεβαίως αποτελεί και το γνωστό «τροπάριο» περί «Ελληνοχριστιανικού πολιτισμού»...

Στο σημείο ακριβώς αυτό ανακύπτει το ακόλουθο καίριο ερώτημα: Ποια έννοια προσλαμβάνει ο όρος θρησκεία στην αληθινή του διάσταση, μακριά από τις σκόπιμες διαστρεβλώσεις ή τις αθέλητες παρανοήσεις;

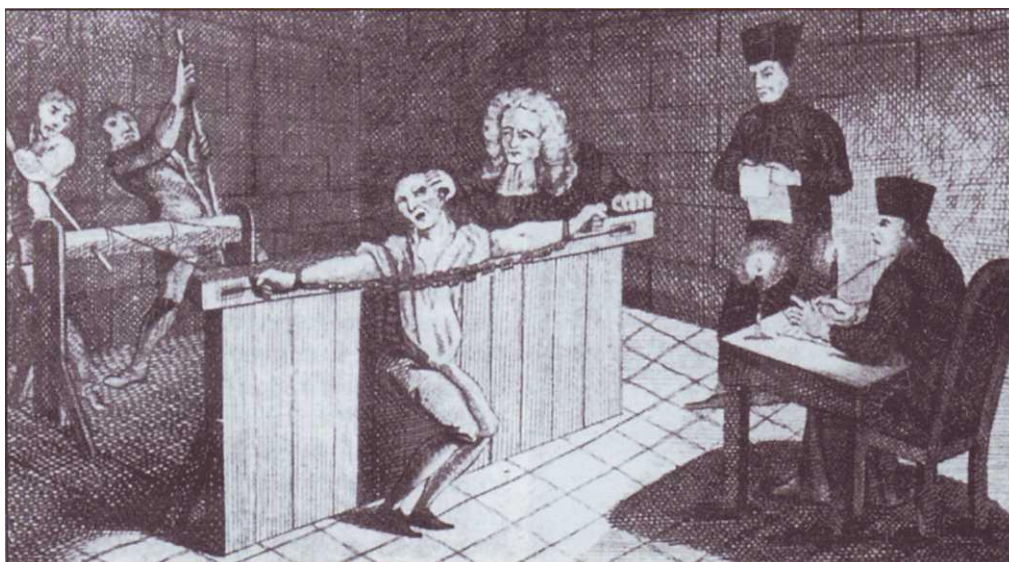
Η φιλοσοφική σύλληψη εννοεί τη θρησκεία ως διατύπωση και έκφραση ανώτερων εννοιών και ηθικών διδαγμάτων σχετικά με τη Φύση, την καταγωγή του Κόσμου και τον προορισμό του. Η θρησκεία, στην ορθή της διάσταση, συνιστά την αποκάλυψη Ανώτερων Αληθειών, γι' αυτόν ακριβώς το λόγο συνυφαίνεται απαρέγκλιτα με τη Γνώση.

Η θρησκεία τείνει να εκφράσει το θείο το οποίο, κατά τον Πλάτωνα (Φαίδρος 246 Ε'), συντίθεται από την ωραιότητα, τη σοφία, την αγαθότητα και κάθε τι όμοιο με αυτά.

Ενστερνιζόμενος αυτές τις θεμελιώδεις διαπιστώσεις, αιώνες αργότερα, ο γερμανός ποιητής Γκαίτε θα ισχυρισθεί τα ακόλουθα αποκαλυπτικά: «Όσοι έχετε την Τέχνη και την Επιστήμη, έχετε θρησκεία».

Εξ' άλλου, ο βωμός της θρησκείας πρέπει να θεμελιώνεται στην Αλήθεια. Και την Αλήθεια τη συνθέτει και την εκφράζει μόνο η Γνώση.

Γνώση και Αλήθεια είναι έννοιες αλληλένδετες, γι' αυτό δίκαια εκφράσθηκε η αντίληψη «Ουδεμία θρησκεία υπέρτερα της Αλήθειας». Καταλήγοντας, πρέπει να τονισθεί ότι η θρησκευτική έκσταση δεν αφορά υπερκόσμια οράματα, δεν είναι υπερβατική, αφού «ΩΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΩ, ΟΥΤΩ ΚΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΚΑΤΩ».

*Τα μαρτύρια της «Ιεράς
Εξετάσεως», εν ονόματι της
θρησκείας της αγάπης...*

Σ Υ Γ Κ Ρ Η Τ Ι Σ Μ Ο Σ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Αμέτρητα άρθρα και μελέτες έχουν γραφεί, άλλες περισσότερο εμπεριστατωμένες και άλλες λιγότερο αντικειμενικές, με επίκεντρο τους την υποχώρηση της Ελληνικής Θρησκείας. Οι μεν χρι-στιανολάτρες ιστορικοί, διατείνονται ότι η Εθνική Θρησκεία υποχώρησε εμπρός στο κύμα διαφθοράς που είχε ενσκήψει στις τάξεις του ιερατείου και των λατρευτών της, οι δε χριστιανομάχοι υποστηρίζουν ότι η πατρώα θρησκεία θανατώθηκε από τον ιου-δαιοχριστιανισμό, δια διαταγμάτων και σω-ρείας εγκληματικών ενεργειών που διέπραξαν οι άφρονες χριστιανοί. Ασφαλώς και ισχύει η δεύτερη εκδοχή, ωστόσο όμως από μόνη της δεν εξηγεί πειστικά πώς η έκλα-μψη θρησκείας των προγόνων μας, συνυφασμένη με την πεμπουσία των τεχνών, των επιστημών και του φιλοσοφικού στοχασμού, υποχώρησε μπροστά στην επέλαση του ιου-δαιοχριστιανικού σκοταδισμού, καθ' ότι η εκδοχή αυτή αδυνατεί να ερμηνεύσει σε ι-κανοποιητικό βαθμό και με πειστικό τρόπο τα αίτια που προσέδωσαν δύναμη υπεροχής στον ιουδαιοχριστιανισμό.

Κάποιοι, είτε σκόπιμα είτε εξ' αγνοίας ω-θούμενοι, αποκρύπτουν ή παραλείπουν να διαφωτίσουν σοβαρές και σημαντικές πτυχές που αναφέρονται στην εξέλιξη της Ελληνικής Θρησκείας, κατά τους 4 προχριστιανικούς αιώνες, περίοδος βαθμιαίας, όπως θα καταδειχθεί, παρακμής, κατά την οποία οι πατρώοι θεσμοί υποσκαφθηκαν, με αποτέλεσμα η κατάπτωση να ανοίξει τον δρόμο στον συγκρητισμό, στα θρησκευτικά δόγματα της δεισιδαιμονικής Ανατολής, και συνακόλουθα και σε αυτόν τον ιουδαιοχριστιανισμό, που δεν υπήρξε τίποτε άλλο, πα-

ρά ένα συγκεραστικό συνοθύλευμα στοιχείων εξ' Ανατολών και εκ της ελληνικής υφαρ-παγείσης σκέψεως.

Ο ασκός του Αιόλου ανοίγει την περίοδο της εκστρατείας του Αλεξάνδρου στην Ασία, όπου ο Ελληνικός Κόσμος χάνει τον κλειστό του χαρακτήρα και ανοίγεται ευρύτερα, με όποιες θετικές και αρνητικές συνέπειες αυτό συνεπάγεται.

Με φορέα του την ελληνική γλώσσα, το ελληνικό πνεύμα διαχέεται στον χώρο των κατακτήσεων του Αλεξάνδρου και επηρεάζει σε έναν κάποιο βαθμό την αιγυπτιακή, βαβυλωνιακή, ινδική, ιουδαϊκή σκέψη. Όμως η επίδραση που ασκείται είναι αμφίδρομη, δηλαδή συντελείται και επιρροή όλων αυτών των ξένων παραδόσεων επί του Ελληνισμού. Τούτο έχει ως αποτέλεσμα να επέλθει ταύτιση εκ μέρους των βαρβάρων των Ελληνικών Θεών με δικές τους θεότητες, ενώ ξένες θεότητες και αλλότριες θεολογικές αντιλήψεις με μυστικίζουσα απόκ-κλιση και δεισιδαιμονικές προεκτάσεις εισάγονται στην ελληνική λατρεία.

Ο μεγάλος γερμανός ιστορικός Ούλριχ Βίλκεν, στο έργο του «Αρχαία Ελληνική Ιστορία» (Εκδόσεις «Παπαζήση») παρατηρεί «ότι με την αποσύνθεση της επίσημης θρησκείας, έγινε εξ' άλλου ευκολότερη η εισδοχή ξένων λατρειών, που εν μέρει είχαν εισχωρήσει και πριν, κατά τον 5ο π.Χ. αιώνα, κυρίως στις μεγάλες εμπορικές πόλεις, στο πλαίσιο των εμπορικών σχέσεων με ξένες χώρες». Ο Αιλιανός (Ποικίλη Ιστορία XI 12), αναφέρει ότι ο ρήτωρ Δημάδης πρότεινε στην Εκκλησία του Δήμου να λατρεύεται ο Αλέξανδρος, συγκαταλεγόμενος ως 13ος Θεός στο Ελληνικό Πάνθεο των Ολυμπίων Θεών.

Το πρότυπο του αποθεωθέντος Αλεξάνδρου, θα ακολουθήσουν αργότερα και άλλοι ηγεμόνες της Ανατολής, στα χρόνια των Διαδόχων και των Επιγόνων του, με ό,τι συνεπακόλουθο μπορούσε να επιφέρει από απόψεως κλονισμού των αξιών και του υποβάθρου της παραδοσιακής θρησκείας. Ένας βαθύς πλέον συγκρητισμός κυριαρχεί και μαζί με τον θρησκευτικό συγκερασμό, ευνοείται και ένα αδηφάγο χωνευτήρι λαών, ένα οικουμενικό κράμα δίχως ταυτότητα. Ο Πλούταρχος (Περί της Αλεξάνδρου Τύχης ή Αρετής, 329c), αναφέρει ότι ο Αλέξανδρος κατακτώντας την Ασία, ανέμειξε τους πολιτισμούς όπως ακριβώς συμβαίνει με τα κρασιά στον κρατήρα κατά τα συμπόσια (ώ-

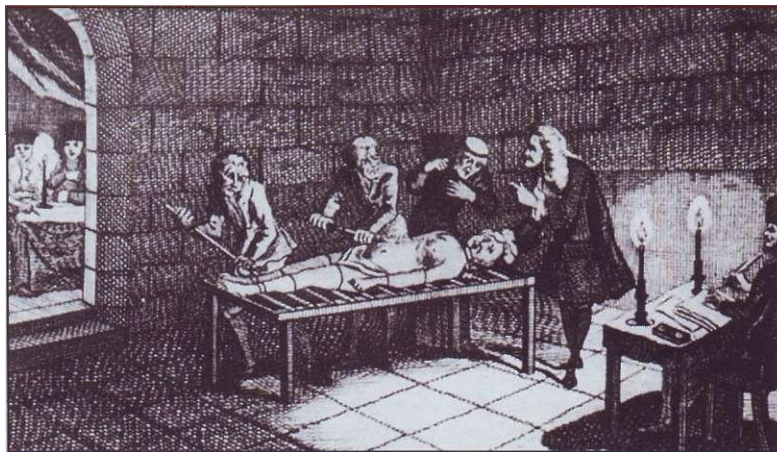

Αγαλμα της Ίσιδας από το Δίον. Οι ανατολίτικες δοξασίες κατά την ύστερη αρχαιότητα, εισέδυσαν διαβρώνοντας τους πατρώους θεσμούς.

σπερ εν κρατήρι φιλοτησίω μίξας τους βίους και τα ήθη και τους γάμους και τας δαίτας).

Η κατάκτηση της Ασίας κατά τις τελευταίες δεκαετίες του 4ου π.Χ. αιώνα, απετέλεσε την αρχή για την αντίστροφη μέτρηση, αργά αλλά αποφασιστικά, καθ' ότι επέφερε σταδιακά την διάβρωση και τη βαθμιαία εξασθένηση του Ελληνικού Κόσμου, την κατάλυση της πόλεως-κράτους και συνεπακόλουθα των θεσμών επάνω στις οποίες αυτή ήταν δομημένη και λειτουργούσε, με αποτέλεσμα τον κλονισμό και των θρησκευτικών αντιλήψεων και αξιών που ήταν συνυφασμένες με την πόλη-κράτος, διαιωνιζόμενες στον ιστορικό χρόνο, στο πλαίσιο μίας ευρύτερης φυλετικής συνειδήσεως. Η διάβρωση, προκάλεσε την εξάντληση -βιολογική/στρατιωτική- αλλά και την εισβολή στον ελλαδικό χώρο αλλότριων παραδόσεων και αντιλήψεων, διαμετρικά αντίθετων προς την ελληνική ψυχосύνθεση, ξένων προς το ελληνικό πνευματικό υπόβαθρο και την φυλετική ιδιοσυγκρασία.

Όλα αυτά, είχαν ως αποτέλεσμα την εξασθένηση του φυλετικού συναισθήματος αφ' ενός, αφ' ετέρου απεδείχθη περίτρανα ότι ο επιχειρούμενος εξελληνισμός των περιοχών και των λαών που υπέταξε ο Μ. Αλέξανδρος, δεν ήταν παρά μία ουτοπία, δεδομένου ότι το όραμα αυτό μετά βίας κράτησε το μέγιστο έναν αιώνα. (Οι Καλός, κάποια μειοψηφικά κατάλοιπα στην Ινδία κ.ο.κ., δεν ήταν παρά τα απομεινάρια αυτής της προσπάθειας, επιβεβαιώνοντας την έκταση της μεταστροφής/επανακάμψεως των λαών αυτών, στις πρότερες δικές τους παραδόσεις). Την χαριστική βολή δίνει όμως η Ρωμαϊοκρατία και τα όσα εκφυλιστικά φαινόμενα την συνόδευσαν. Σταδιακά, επί ρωμαϊοκρατίας, κατά τον 2ο και 1ο π.Χ. αιώνα, η ύβρις γνωρίζει την τραγική αποκορύφωση της με κυρίαρχο γνώρισμα την απώλεια κάθε μέτρου και αισθήσεως ιεροπρέπειας και εγκράτειας, καθώς Ρωμαίοι Αυτοκράτορες θεοποιούνται. Το 31 π.Χ. οι Αθηναίοι ανακηρύσσουν, σε ένδειξη δουλοπρέπειας, τον Αυτοκράτορα Οκταβιανό Θεό και μέγα Φιλέλληνα, αναγείροντας ναό για την λατρεία του δίπλα στον Παρθενώνα επί της αθηναϊκής ακροπόλεως! Στην Ολυμπία, και συγκεκριμένα στο Μητρώο, στήνεται κολοσσιαίων διαστάσεων άγαλμα του Αυγούστου, εμφανιζόμενος με την μορφή του Διός, φέρων κεραυνό και σκήπτρο, στο δε επιστύλιο του ναού χαράχθηκε η επιγραφή «Αύγουστος, υιός Θεού, σωτήρας των Ελλήνων και της οικουμένης». Στον ίδιο χώρο

θα αποθεωθεί ο Κλαύδιος, μετά σκήπτρου και αετού ο Δομιτιανός κ.α. Όταν το 67 π.Χ. επισκέφθηκε αιφνιδίως την πόλη των Αθηνών ο Πομπήιος, κατά την αναχώρησή του, οι άρχοντες των Αθηνών φρόντισαν να χαράξουν στα τείχη την ακόλουθη φράση: «Και όσο ξέρεις πώς είσαι άνθρωπος, τόσο φαίνεσαι πώς είσαι Θεός» (Πλούταρχος, «Πομπήιος», 27).

Οι λατρευτικές αυτές εκδηλώσεις που εκδηλώθηκαν με επίκεντρο το πρόσωπο Ρωμαίων αυτοκρατόρων, κλόνισε βαθύτατα το θρησκευτικό συναίσθημα των Ελλήνων, με αποτέλεσμα η ελληνική θρησκευτική παράδοση να απωλέσει το μεταφυσικό της στοιχείο, θέτοντας υπό αμφισβήτηση το κύρος του ιερατείου και προκαλώντας την ηθική εξασθένηση του Ελληνισμού. Τότε ακριβώς είναι η περίοδος όπου ο αθεϊσμός βρίσκει έδαφος και αναπτύσσεται διαβρωτικά, ενώ η αμφισβήτηση των πατρώνων θρησκευτικών αξιών γιγαντώνεται, εμφανίζοντας την θρησκεία και την επικοινωνία με τους Θεούς ως μέσο και υπόθεση υλικής συνδιαλλαγής.

Ο Ούρλιχ Βίλκεν επ' αυτού είναι αποκαλυπτικός: «Ζητώντας θρησκευτική ικανοποίηση οι Έλληνες δεν δίστασαν καθόλου να στραφούν στους ξένους Θεούς που βρήκαν στην Ανατολή... Τους ανατολικούς αυτούς Θεούς εξομοίωσαν όμως -με βάση συχνά εντελώς εξωτερικές ομοιότητες- με τους δικούς τους ελληνικούς Θεούς. Η διαδικασία αυτή της «interpretatio Greca», όπως ονομάστηκε η προσαρμογή των ξένων θεοτήτων στις ελληνικές αντιλήψεις, υπήρχε ήδη στην εποχή του Ηροδότου, στην ελληνιστική όμως εποχή με την συγκατοίκηση (Ελλήνων και Ανατολιτών) προχώρησε πολύ περισσότερο και τελικά γενικεύθηκε. Στον 2ο αιώνα π.Χ. οι περισσότεροι θεοί στην Αίγυπτο έφεραν διπλά, ελληνο-αιγυπτιακά ονόματα... Όσο και αν με την εξομοίωση αυτή εμποδίσθηκε η άμεση παραλαβή των ξένων

«Πίστευε και μη
ερευνά», γιατί αν
ερευνάς σε περιμένει...

Η θεοποίηση Ρωμαίων αυτοκρατόρων, συντέθηκε στην παρακμή της θρησκείας, εκκοσμι-κευοντας τον ρόλο της για την εξυπηρέτηση εξουσιαστικών σκοπιμοτήτων.

λατρειών, η ανάμειξη ωστόσο των θεοτήτων (θεοκρασία) με την πάροδο του χρόνου έφερε τους Έλληνες μόνο κοντά στις ανατολικές θρησκείες, όχι τους Ανατολίτες κοντά στην ελληνική- γιατί οι Ανατολίτες έμειναν πιστοί στους παλαιούς Θεούς τους, γεγονός που είχε αποφασιστική σημασία στην τελική έκβαση των προσπαθειών για τον εξελληνισμό τους. Όπως γράφει ο Βιλαμό-βιτς, «η κυριαρχία των Ελλήνων στην Ανατολή αναγκαστικά θα κατέληγε σε αποτυχία, επειδή οι Έλληνες δεν μπορούσαν να κατακτήσουν την ψυχή της».

Ο κοσμοπολιτισμός που επέβαλλε η Ρώμη, αφάνισε την οντότητα των πόλεων-κρα-τών και των εθνών. «Πρόνοια θεών συ-σκευσάμενη τα χρηστήρια πανταχόθεν οί-χεται», αναφέρει ο Πλούταρχος. Την περίοδο αυτή οι Έλληνες επιδόθηκαν σε μία ξε-νολαγνεία, συγχρωτίστηκαν με τους αλλότριους, λησμονώντας τις πατρογονικές επιταγές περί των βαρβάρων, ανοίγοντας τις θύρες στις ανατολικές ιδέες. Όπως υπήρχαν ελληνιστές ιουδαίοι, κατά αμφίδρομη επίδραση αναπτύχθηκαν οι ελλαδίτες προσή-λυτοι στον ιουδαϊσμό και στον απορρέοντα εξ αυτού μεσιανισμό.

Ο Πλούταρχος στο έργο του «Περί του μη χραν νυν έμμετρα την Πυθίαν» (166 Β), αναφέρει ότι «με ονόματα άτοπα και λέξεις βαρβαρικές, καταντροπιάζουν το θείο και παρανομούν έναντι της πατρώας αξίας και ευσέβειας». Η Αθήνα κατήντησε να αναγεί-ρει αδριάντα του Βηρωσσού, ιερέα του Βά-αλ, ενώ η Δήλος κατασκεύασε στην ύστερη αρχαιότητα συναγωγή. Και όλα αυτά παραβλέποντας την προγονική επιταγή να τιμώνται αποκλειστικά οι θεοί του γένους, όπως αναφέρει ο Πλάτων στους «Νόμους» (729 C).

Ο Πλούταρχος αναφέρει μάλιστα την περίπτωση Πυθίας που αντέδρασε με θανα-τηφόρους σπασμούς όταν την υποχρέωσαν

να χρησμοδοτήσει για ασεβείς αλλοδαπούς («τούτων ένεκα και συνουσίας αγνόν το σώμα και τον βίον όλως ανεπίμεικτον αλλοδα-παίς και άθικτον ομιλίας φυλάττουσι της Πυθίας», Περί εκλελοιπότην χρηστηρίων, 438 C). Τότε θα διεισδύσουν στον ελλαδικό χώρο ανατολίτικες λατρείες όπως της Ίσι-δος, του Σέραπι, του Άπτιδος, της Κυβέλης, του Αδάδ, θεοτήτων που πολλές φορές φέρουν σηµιτικές ιδιότητες, εκφράζοντας ολότελα απόμακρες και αντίθετες προς τον ελληνισμό αντιλήψεις, τότε θα οργιάσει η μαγεία, η μαγγανεία και η δεισιδαιμονία, τότε ακριβώς θα ανεύρει την λατρευτική της αποθέωση η Πάνδημος Αφροδίτη, η οποία θα αποτελέσει την εξελληνισμένη μορφή της Ι-στάρ, της ασσυροβαβυλωνιακής θεότητας της άσεμνης γονιμότητας και της ακατάπαυστης φιληδονίας. Ανατολίτες, Γεφυραίοι και Φοίνικες έμποροι, με τους οποίους εµπορικά κέντρα και λιµάνια του ύστερου Ελληνικού Κόσµου συναλλάσσονταν, θα φέρουν στην Κόρινθο, στον Πειραιά και αλλα-χού αυτές τις ξένες προς την ελληνική ταυ-τότητα, τα ελληνικά ήθη και παραδόσεις πρακτικές, καθιερώνοντας την λεγόμενη «ιεροδουλεία», την εκπόρνευση δηλαδή με ιερατική επικάλυψη.

Κατά τα χρόνια των διαδόχων του Μ. Α-λεξάνδρου, ο Δημήτριος ο Πολιορκητής μυήθηκε παράτυπα, με ιδεατού δηµαγωγού Στρατοκλή, να μετονοµάσει τους μήνες. Ενώ διανυόταν ο Μουνυχιών, πρότεινε τη με-τονοµασία του σε Ανθεστηριώνα, προκειµένου να µνηθεί ο Δημήτριος στα Μικρά Ελευσίνια Μυστήρια. Ακολούθως, άλλαξε την ονοµασία του Μουνυχιώνα σε Βοηδρομιώνα, µε σκοπό τη διαδοχική µύηση του Δημητρίου και στα Μεγάλα Ελευσίνια. Κατόπιν, επανέφερε την ορθή ονοµασία του μηνός. Ήταν το πρώτο σηµάδι παρακµής. Ακολούθησαν κι άλλα συντριπτικά.

Παρά ταύτα, θα υπάρξουν υγιείς εκφάνσεις της Ελληνικής Θρησκείας, και γνωστού όντως ότι η ιστορία διακρίνεται από το στοιχείο της κυκλικής εξελίξεως, την παρακμή θα διαδεχόταν και πάλι ένας νέος κύκλος ακµής. Όµως οι διώξεις που µεθοδεύει ο ιουδαιοχριστιανισµός, θα σβήσουν κάθε ελπίδα για ανάκαµψη. Η πατρώα θρησκεία θα διατηρήσει αλώβητες πολλές εστίες και θα επιβιώσει εν μέσω διωγµών, συγκρητισµών και ασεβειών, µέχρι τον 9ο-10ο αιώνα, σε ο-ρισµένες περιοχές της Ελλάδος. Έκτοτε συνεχίζει ως υπόγειο ρεύµα, καθ' ό τι οι γηγενείς λατρευτικές παραδόσεις ουδέποτε έπαυσαν να υφίστανται και να διαιωνίζονται στο πέρασµα του χρόνου...

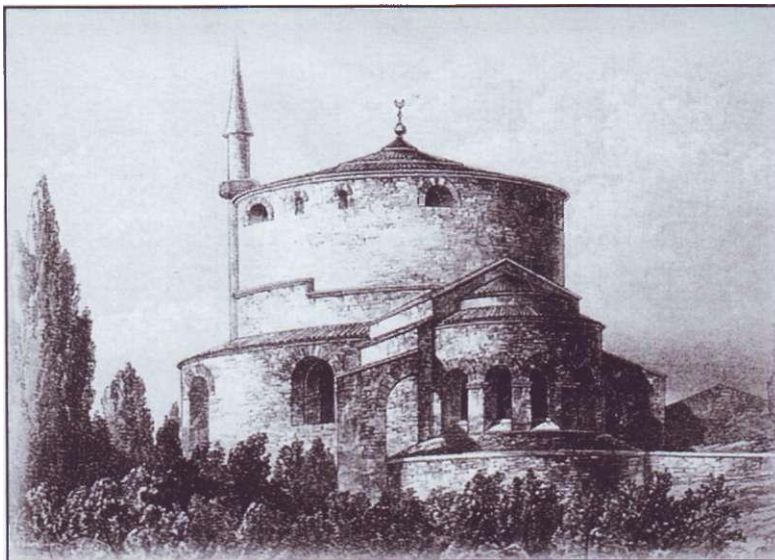
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΑΛΛΟΙΩΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟ

Δυσφημιστική επίθεση και αλλοίωση σε βάρος της Ελληνικής Θρησκείας των προπατόρων μας επιχείρησε πρόσφατα ο Αρχιεπίσκοπος της «ορθόδοξου» (ω της ματαιοδοξίας!) εκκλησίας Χριστόδουλος, ο οποίος μη ακούμενος στην διευθέτηση των προβλημάτων που μαστίζουν την δικαιοδοσία του, επιζητεί να μεταβληθεί και σε ερμηνευτή των Εθνικών μας θρησκευτικών παραδόσεων, εν είδει «ιστορικού».

Τα όσα προκλητικά είδαν το φως της δημοσιότητας μέσω της εφημερίδας «Απογευματινή», όσα τουλάχιστον είχαμε την ψυχραιμία να αναγνώσουμε γιατί μέχρι τέλους δεν δυνηθήκαμε να παρακολουθήσουμε την πρωτοφανή αυτή ιστορική αλλοίωση στην οποία επιδόθηκε ο Αρχιεπίσκοπος, χρήζουν απαντήσεως και μάλιστα καυστικής.

Ούτε λίγο, ούτε πολύ, ο αρχιεπίσκοπος, ο οποίος σύμφωνα με την αντίληψη του Πεφωτισμένου Αυτοκράτορα και Φιλοσόφου Ιουλιανού δεν δικαιούται να ομιλεί, όντας χριστιανός, ήτοι αλλόθρησκος, περί των Ελληνικών θρησκευτικών Παραδόσεων, επιχειρεί να κλονίσει το θρησκευτικό υπόβαθρο των γνησίων Ελλήνων, εξομοιώνοντας τον Δία-Πατέρα με τον μοχθηρό Ιεχωβά, τον Θεό δηλαδή της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης, τον οποίο ο ίδιος και οι ομόθρησκοι του, εκουσίως ή ακουσίως, ασπάζονται...

Αναφέρει επ' αυτού χαρακτηριστικά ο Χριστόδουλος: «Υπάτους όρους αυτούς, γίνεται φανερό ότι πάντως ο Δίας δεν ήταν πατέρας Θεών και ανθρώπων, με τον τρόπο που νιώθουμε εμείς τον Θεό Πατέρα». («Απογευματινή», 5/9/2005). Και στο ίδιο φύλλο, παρακάτω: «Η πίστη στον Θεό-τύραννο έδωσε τις τελετές της αρχαίας θρησκείας και όρισε το περιεχόμενο της: Η τήρηση κάποιου ιερού κειμένου αναφέρεται κι άρα κατ' ανάγκη καθορίζει, τις σχέσεις Θεού και ανθρώπου, είναι όλως ξένη και μισητή, αφού ο Θεός δεν είναι διατεθειμένος να εξηγήσει τίποτε από όσα τον αφορούν. Η απουσία δόγματος ή ιερών κειμένων στην αρχαία θρησκεία, λοιπόν, δεν είναι πηγή ελευθερίας, αλλά το εντελώς αντίθετο, είναι η ασυζητητή απαίτηση του ηγέτη του οίκου να κάνει ό,τι θέλει όπως και όποτε θέλει, χωρίς να ρωτά ή να εξηγεί το γιατί των αποφάσεων του». Όστε έτσι λοιπόν, αυτοαποκληθέντα δούλε του Χριστού! Η απουσία δογμάτων και θεσπισμένων ιερών βιβλίων, γεγονός το

Το αρχαίο Καβείριο, σημερινή Ροτόντα της Θεσσαλονίκης.

οποίο καταφανώς αποτελεί υπέρτατη απόδειξη εμπράκτου θρησκευτικής ελευθερίας και συνειδητής ευρύτητας πνεύματος, δι' εσέ και τους ομοίους σου ιουδαιοχριστιανούς αποτελεί απόδειξη ανελευθερίας!

Κανονικά δεν θα έπρεπε να αυτοαποκα-

Σταυρόσχημο αγαλματίδιο από την Χοιροκοιτία Κύπρου. Φέρει στο στήθος του σταυρό, αναγόμενο στην προϊστορική εποχή, ένα σύμβολο πανάρχαια ελληνικό, ανταποκρινόμενο στην πεποίθηση περί υπάρξεως μελλούσης ζωής, το οποίο υψώρπαξαν οι χριστιανοί.

Εικαστική σύνθεση στην οποία παρουσιάζεται συντριμμένο το άγαλμα του Ερμού, υπό την επιβλητική κυριαρχία του Εσταυρωμένου, παράσταση που συμβολίζει τον διωγμό των Ελλήνων και την επικράτηση του ιουδαιοχριστιανισμού.

λείσθε «ορθόδοξοι» αλλά Αλλόδοξοι και Αλλόθρησκοι, αφού οι θρησκευτικές δοξασίες σας απέχουν παρασάγγες από τα ελληνικά πρότυπα, αφού μνημονεύετε ως προπάτο-ρές σας τους εβραίους μαστροπούς Αβραάμ και Ισαάκ και τις εβραίες πόρνες Σάρα και Ρεβέκκα, «Κύριος» σας δε είναι ο ε-βραιο-Σαββαώθ! Όποιος αμφιβάλει για την τόσο μεγάλη... περιουσιότητα των εβραίων που παντού και πάντοτε υμνεί ο Χριστόδου-λος και η συγχορδία του, δεν έχει παρά να ανατρέξει στο πορνοβιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης, για να αναγνώσει εκ του πρωτοτύπου τα αίσχη του... εκλεκτού λαού του Θεού...

Ο Χριστόδουλος, όμως όπως είπαμε, αναγορεύθηκε ή μάλλον βαπτίσθηκε και σε ιστορικό και θρησκευτολόγο και δι' αυτών των ιδιοτήτων του απεφάνθη ότι οι Έλληνες υστερούνταν συγκεκριμένης θρησκευτικής ταυτότητας έως και την εποχή του χαλκού. Στο ανωτέρω έντυπο, υποστηρίζει σχετικά:

«Παρά τις γενικεύσεις, δεν μπορούμε να ισχυρισθούμε ότι οι Έλληνες της προϊστορίας είχαν μία και την ίδια θρησκεία. Δεν μπορούμε να περιγράψουμε ούτε καν με αδρό τρόπο τη θρησκεία στους χρόνους της προϊστορίας: Ούτε στην εποχή του λίθου, ούτε του χαλκού...». («Απογευματινή», 31/8/2005). Δηλαδή Αρχιεπίσκοπε, οι ένδοξοι μυστηριακοί θεσμοί της αρχαιότητας, οι οποίοι συστάθηκαν και λειτουργούν από το απώτατο παρελθόν, και τους οποίους οι Έλληνες μεταλαμπάδευσαν στην Αίγυπτο δια του Ορφέως και όχι μόνο, ο οποίος «εξελό-χευσε» τον ιερό λόγο, όπως επιμαρτυρεί και ο ιερέας της Σαίδος, οι Ύμνοι του Ορφέως που χρονολογούνται τουλάχιστον από την 12η χιλιετία π.Χ., η λατρεία του Πανελληνίου Διός και πολλών ακόμη θεοτήτων του Ελληνικού Πανθέου, δεν αποτελούν σημεία αναφοράς των Ελλήνων; Οι Αμφικτυονίες και οι λοιπές κοινές ιερατικές θεσμοθεσίες, τα Ολύμπια, τα Ίσθμια, τα Πύθια, τα Νέμεα κ.λ.π., δεν προσδιορίζουν κοινή θρησκευτική συνείδηση και πρακτική;

Παρακάτω ο Χριστόδουλος χωρίζει φυλετικά τους Έλληνες Τρώες και τους πολιορκητές των Τρώων, παρουσιάζοντας τους Τρώες ως μη Έλληνες. Λέγει χαρακτηριστικά: «Στον Όμηρο βλέπουμε ότι οι Θεοί δεν είναι όλοι με το μέρος των Ελλήνων, οι μισοί περίπου είναι με το μέρος των Τρώων». (1η Σεπτεμβρίου 2005). Όμως δεν αρκείται σε αυτές του τις κρίσεις. Προχωρεί στην διατύπωση της ανιστόρητης και αναληθούς θέσεως ότι οι Θεοί των Ελλήνων δεν είναι γηγενείς, αλλά εξ' Ανατολών προερχόμενοι, έχοντας προφανώς κατά νού τα δικά του θρησκευτικά ινδάλματα που καταφανώς απηχούν τις παραδόσεις της σημιτικής Ανατολής.

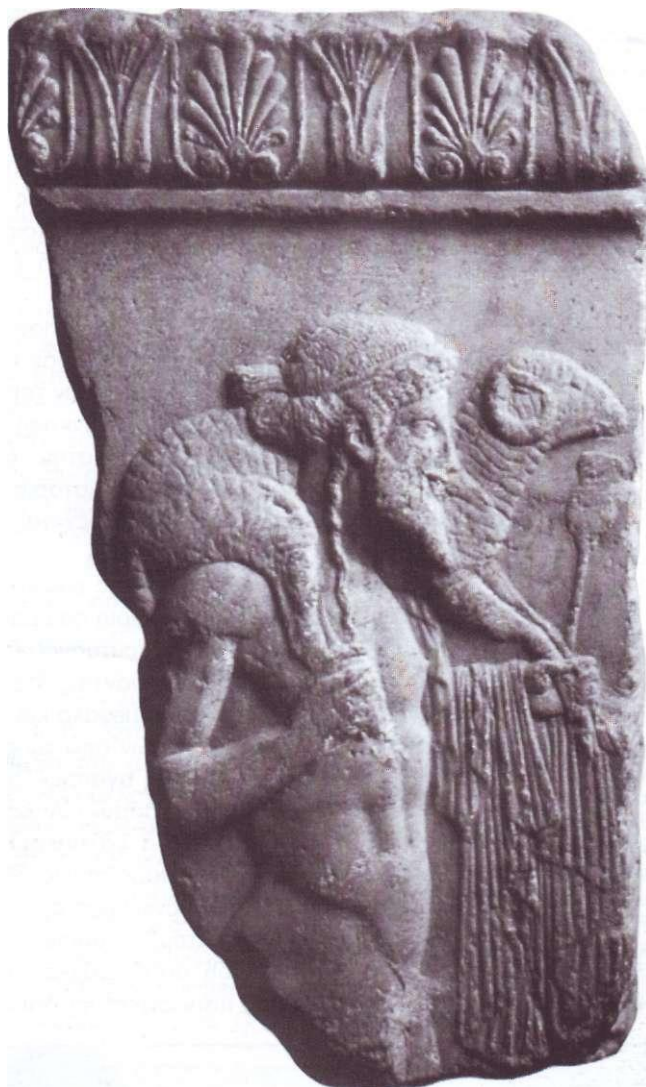
Εξ ιδίων κρίνει λοιπόν, ο Χριστόδουλος τα αλλότρια, υποστηρίζοντας ανερυθρία-στα ότι «Τίθεται δηλαδή θέμα, κατά πόσον ορισμένοι Θεοί που από κάποιο σημείο και μετά αναγνώρισαν ως δικούς τους οι Έλληνες, είναι πράγματι προγονική τους θρησκεία ή φέρνουν ύλες, ιζήματα από επαφές με γείτονες λαούς». Και ο Χριστόδουλος στο σημείο αυτό παραπέμπει σε ξένους συγγραφείς οι οποίοι υποστηρίζουν ότι ο Άρης, η Άρτεμις, ο Απόλλων και η Αφροδίτη έχουν μεσανατολική καταγωγή, σε αντίθεση με τις Ήρα, Αθηνά, Δήμητρα και τους Ποσειδώνα και Ερμή, που έχουν ινδοευρωπαϊκή καταγωγή. Και ο Χριστόδουλος διερωτάται: «Άρα αυτοί θα πρέπει να θεωρηθούν προγονικοί Θεοί»;

Ας μην επιχειρεί την βέβηλη εξομοίωση

των Ελλήνων Θεών και των Παραδόσεων τους με τους εβραϊοπροφήτες και τον Ιεχωβά, ποταπά αποκυήματα των νομάδων εβραίων. Και ας γνωρίζει ο Αρχιεπίσκοπος ότι ο ινδοευρωπαϊκός μύθος έχει προ πολλού καταρρεύσει, επικαλούμενος δε αυτόν, ή «ιστορικές πηγές» που διατυπώνουν τέτοιες θέσεις, κλονίζεται παντελώς η όποια αξιοπιστία του. Οι Έλληνες Θεοί, ας γνωρίζει κάθε δούλος του Χριστού ως και του βιβλικού Ιεχωβά, ότι αποτελούν γέννημα της πατρώας γης και του έναστρου ελληνικού ουρανού, δεν αποτελούν προϊόν δεισδαιμονιών, ούτε αλλότριων παραδόσεων. Προσμείξεις και ξένα ιζήματα, ας αναζητήσει στο δικό του μόρφωμα ο Χριστόδουλος, που αποτελεί ένα συμπύλημα απόψεων, ακολουθώντας την οδό του συγκρητισμού.

Και σαν να μην έφθαναν αυτά, ο Χριστόδουλος υποτιμά κάθε ιστορική μας γνώση, ισχυριζόμενος ότι «Η αρχαία ελληνική θρησκεία δεν κατελύθη δια διατάγματος, ούτε κατόπιν επιθέσεων φανατισμένου όχλου». Και κατωτέρω: «Όχι μόνο κάποιες επιθέσεις φανατισμένων, αλλά διωγμοί που κράτησαν αιώνες, οργανώθηκαν κατά των χριστιανών». («Απογευματινή», 29/8/2005). Λησμονεί φαίνεται ο Χριστόδουλος, τα Αυτοκρατορικά Διατάγματα, όπως επί παραδείγματι, των Θεοδοσίου και Βαλεντινιανού, στις 14 Νοεμβρίου 435 μ.Χ., τα οποία ενδεικτικά παραθέτουμε, και σύμφωνα με τα οποία «Διατάσσουμε, όλα τα ιερά και οι ναοί των Ελλήνων, όσα βρίσκονται ακόμη άθικτα, να καταστραφούν με διαταγή των τοπικών αρχών και να εξαγνιστούν με την ύψωση του σημείου της χριστιανικής θρησκείας... Αν με επαρκείς αποδείξεις ενώπιον ικανού δικαστή, εμφανισθεί κάποιος που έχει παραβλέψει αυτό τον νόμο, θα τιμωρηθεί με την ποινή του θανάτου». Λησμονεί τι αναφέρει ο Ιουστινιάνειος Κώδικας (1.10, Αυτοκρ. Κωνσταντίνος Α' προς Ταύρον, Έπαρχο Πραιτωρίου, Δεκέμβριος 354 μ.Χ.): «Να κλείσουν όλοι οι ναοί σε όλες τις πόλεις και σε όλους τους τόπους της οικουμένης. Αν κάποιος με οποιαδήποτε δύναμη παραβεί αυτό τον νόμο, θα τιμωρηθεί με αποκεφαλισμό».

Μήπως θυμάται ο Χριστόδουλος τα κατωτέρω; «Τέτοιου είδους ειδωλολατρικές πράξεις αν εξακολουθούν να συμβαίνουν ακόμη και σε κάποιο σπίτι ή λιβάδι, το λιβάδι ή το σπίτι αυτό θα προσαρτηθεί στο ταμείο των ιερότατων ανδρών, ενώ ο ιδιοκτήτης τους που έδωσε την συγκατάθεση του να μianθεί ο τόπος, θα αποπεμφθεί από οποιοδήποτε αξίωμα, θα χάσει την περιουσία του και αφού υποστεί σωματικό βασανισμό με

μεταλλικά όργανα θα οδηγηθεί σε διαρκή εξορία» (Ιουστινιάνειος Κώδικας, 1.10.8).

Όστε λοιπόν η Ελληνική Θρησκεία δεν κατελύθη δια διαταγμάτων, ούτε δια επιθέσεων φανατισμένου όχλου. Και οι καταστροφές των ιερών που οφείλονται; Και ο προπηλακισμός και ο βίαιος θάνατος της ελληνίδας φιλοσόφου Υπατίας που οφείλεται, ω άγιε εσύ πατέρα της ορθοδοξίας; Και ο μαρτυρικός θάνατος του Ιλαρίου, έσχατου Ιεροφάντη των Ελευσίνιων Μυστηρίων, από τι προεκλήθη Αρχιεπίσκοπε; Και η Σκυθούπολη, που ήταν τόπος βασανιστηρίων των Ελλήνων Εθνικών, ποιος τον λειτούργησε Άγιοι Πατέρες της Ορθοδοξίας; Κατηγορείτε ότι οι μαρξιστές μετέτρεψαν τις εκκλησίες σας σε αποθήκες και σταύλους, μήπως τα ίδια και χειρότερα δεν πράξατε εσείς κατά των ελληνικών ιερών; Μέχρι και σε πορνεία μετατρέψατε τα τεμένη της ελληνικής θρησκείας, ως επιμαρτυρεί ο φιλόσοφος Λιβάνιος, εκεί έφθασε το κατόντημα σας...

Ο θεός Ερμής φέροντας επί των ώμων του κριάρι, παράσταση συμβολική που παρουσιάζει τον θεό ως ποιμένα ψυχών, εικόνα την οποία υιοθέτησε μεταγενέστερα και ο χριστιανισμός για τον Ιησού.

Τέλος, τους διωγμούς κατά των χριστιανών τους προκάλεσαν οι Ρωμαίοι και ποτέ οι Έλληνες, οι οποίοι Ρωμαίοι όμως δεν έδιωξαν τους χριστιανούς για τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις, αλλά γιατί διεβλεψαν ότι όπισθεν αυτών, υποκρύπτεται ένα ανατρεπτικό πολιτικο-κοινωνικό κίνημα, όπως και συνέβαινε. Λοιπόν, μην επιρρίπτεις Χριστόδουλε ευθύνες στους Έλληνες, για έργα των Ρωμαίων.

Οι ισχυρισμοί του Αρχιεπισκόπου θα μπορούσαν να προκαλέσουν μία απάντηση, εδραιωμένη σε στοιχεία, ολόκληρων τόμων. Θα αρκεστούμε όμως στην ενδεικτική καταγγελία των απόψεων του και στην κατάδειξη του ατόπου αυτών, γιατί η ιστορία ούτε παραποιείται, μα ούτε και επιδέχεται διαστρεβλώσεις και καπηλίες.

Οφείλουμε, δραπτόμενοι της ευκαιρίας, να απαντήσουμε στην κατηγορία που μας επιρρίπτουν κάποιοι ιουδαιοχριστιανοί, υποστηρίζοντας ότι αναμοχλεύοντας «περασμένα γεγονότα», όπως τον μεγάλο και μακράινο διωγμό των Ελλήνων από τους οπαδούς της «θρησκείας της αγάπης», υποκινούμε έναν «εθνικό διχασμό». Δηλαδή, μας αφαιρούν το δικαίωμα να υπερασπιστούμε την θρησκεία, τις παραδόσεις, τα όσια και τα ιερά των προγόνων μας στον τόπο που εκείνοι με εκατόμβες θυσιών μας κληροδότησαν, επειδή αυτό ενοχλεί τους ιουδαιοχριστιανούς παρείσακτους. Δηλαδή

να απεμπολήσουμε ό,τι το ελληνικό, μήπως ενοχληθεί ο Ιεχωβά... Προσπίζοντας εμείς, τις γηγενείς, τις εθνικές παραδόσεις, επιφέρουμε εθνικό διχασμό, ενώ υμνολογώντας και εγκωμιάζοντας ο Χριστόδουλος και οι συν αυτό τους εβραϊοσιωνιστές στις κατά τόπους συναγωγές και εβραιογιορτές όπου προσέρχονται, αποκαλώντας τους εχθρούς του Ελληνισμού, «ιουδαίους το θρήσκευμα, Έλληνες κατά τα άλλα συμπατριώτες μας», επιφέρουν εθνική ενότητα. Αποψη ξεκάθαρη και διαυγέστατη... Ας ασχοληθεί ο Χριστόδουλος και οι συν αυτό με την καθίζηση της θρησκείας τους και την αποκάλυψη της πλάνης τους και ας αφήσουν, έστω και τώρα, τις ελληνικές παραδόσεις έξω από τις ενασχολήσεις τους. Μα δε θα το κάνουν, γιατί γνωρίζουν πολύ καλά ότι μία επερχόμενη Ελληνική Αναγέννηση, θα σημάνει το τέλος του δικού τους ιουδαιοχριστιανικού δογματισμού, του δικού τους αναχρονισμού. Θα σημάνει τον απεγκλωβισμό από τερατώδη θρησκευτικά ψεύδη, θα σημάνει το τέλος του θησαυρισμού μίας δράκας κιναιδών, άθρησκων και απαίδευτων που παριστάνουν τους ιερείς, καθώς τότε όσοι χριστιανοί λαϊκοί και κληρικοί διαθέτουν ελληνική συνείδηση, θα αντιληφθούν επιτέλους την πλάνη και θα αφήσουν τους ιουδαίζοντες ρασοφόρους των ηγετικών κλιμακίων της εκκλησίας να βαδίσουν προς εξεύρεση των αληθινών προπατόρων τους...

Η Καπνικαρέα σε γκραβούρα του προηγούμενου αιώνα. Διακρίνονται πεσμένοι αρχαίοι κίονες και δομικά υλικά από αρχαία μνημεία, εντοιχισμένα στο ναό, στο κάτω δεξιό μέρος της φωτογραφίας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΟΣ

Μεταξύ Σωκράτους και Χριστού, υφίσταται μία τεράστια όσο και ουσιαστική διαφορά. Φιλόσοφος-στρατιώτης ο ένας, θεϊκός απεσταλμένος, κατά τα λεγόμενα του, ο άλλος.

Όταν ήρθε ο Χριστός αντιμέτωπος με το γεγονός του θανάτου, ικέτεψε τον Θεό να απαλλαγεί από αυτόν. Όταν ένωσε να τον εγκαταλείπουν οι δυνάμεις του, ανεφώνησε Θεέ μου, γιατί μ' εγκαταλείπεις. Αντίθετα ο Σωκράτης υπέμεινε αγόγγυστα τον θάνατο, αγέρωχος και αξιοπρεπής ο Σωκράτης επεζήτησε τον θάνατο, αν και είχε την δυνατότητα να δραπετεύσει και να τον αποφύγει, πεθαίνοντας για λόγους συνέπειας προς τις αρχές του.

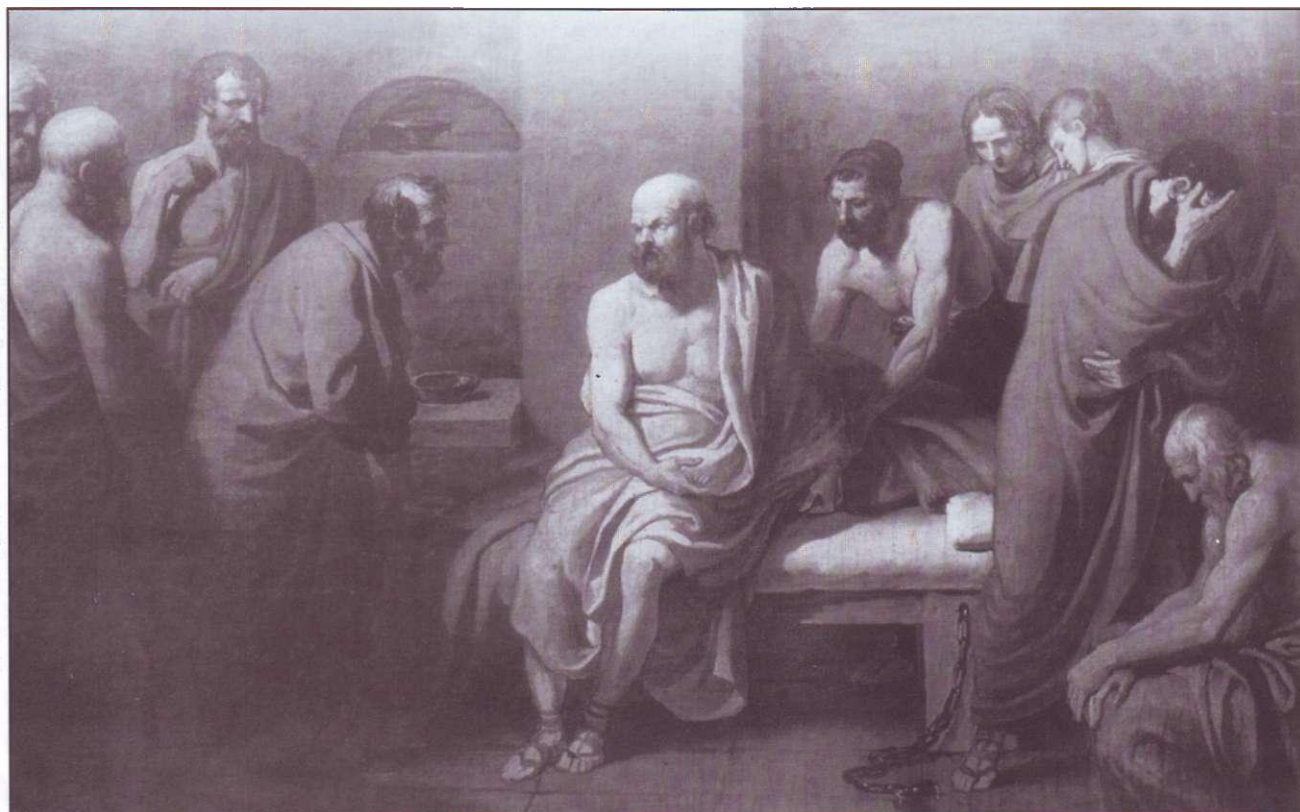
Ο Χριστός, την κρίσιμη ώρα, προδόθηκε από τους μαθητές του και εγκαταλείφθηκε. (Θυμηθείτε ότι ο Πέτρος τον απαρνήθηκε τρεις, ουδείς εκ των μαθητών του τον βοήθησε να ανεβάσει τον σταυρό στον Γολγοθά κοκ). Αντίθετα, άπαντες οι μαθητές του Σωκράτους ήταν στο πλευρό του δασκάλου τους, μεθοδεύοντας μάλιστα και την διαφυγή του, με κίνδυνο της ζωής τους, την οποία τελικά εκείνος δεν θέλησε, για λόγους αρχών. Αν και ως Θεός παρουσιαζόμενος ο Χριστός, μόνο ψαράδες και αγράμματους ανθρώπους κατόρθωσε να προσελκύσει, μορφές σαν τον Φαίδωνα και τον Πλάτωνα,

τον Κριτία και τον Απολλόδωρο, δεν κατόρθωσε να πείσει να τον ακολουθήσουν. Ο Σωκράτης το μόνο κίνητρο που παρείχε στους μαθητές του ήταν η ηθική βελτίωση του εαυτού τους, απεναντίας ο Χριστός τους υποσχόταν την βασιλεία των ουρανών. Και σε θεολογικό-φιλοσοφικό όμως επίπεδο, ο Σωκράτης υπερείχε καταφανώς έναντι του Χριστού.

Επ' αυτού, ο Κ. Πλεύρης στην εξαιρετική μελέτη του «Ο Σωκράτης μπροστά στον θάνατο» τονίζει μετά απολύτου επιγνώσεως ότι ο Σωκράτης απέδειξε την ύπαρξη του Χριστού με ακλόνητα επιχειρήματα λογικής, για να καταλήξει: Ο Σωκράτης απέδειξε τον Θεό, ο Χριστός δογμάτισε τον Θεό. Πέραν τούτων, προκύπτει το ερώτημα, τι ανάγκη έχουμε ενός Χριστού εκ Γαλιλαίος, όταν έχουμε έναν Απολλώνειο Τυανέα, έναν Λεωνίδα, έναν Σωκράτη, έναν Πυθαγόρα...

Ο Κωνσταντίνος Πλεύρης, στο εν λόγω βιβλίο του (σελ. 172), αναπτύσσει την ακόλουθη συλλογιστική, με την οποία συμφωνούμε απόλυτα: «Δι' εμέ πάντως δύο είναι αι βασικαί διαφοραί μεταξύ Σωκράτους και Χριστού. Πρώτον, ο Σωκράτης απέδειξε την ύπαρξιν του Θεού, με ακλόνητα επιχειρήματα λογικής. Ο Σωκράτης ανέλυσε και εξήγησε γιατί υπάρχει Θεός, πράγμα το οποίον δεν έκανε ο Χριστός. Ο Ιησούς μας ανήγγει-

*Ο Σωκράτης υπερείχε
του Χριστού και ως
φιλόσοφος - θεολόγων,
αλλά και ως
υπερασπιστής των
θέσεων του -
στρατιώτης της μάχης
και των ιδεών έως
τέλους.*

λε ότι είναι γιός Θεού και Θεός. Τίποτε πα-
ραπάνω. Ούτε μας είπε γιατί υπάρχει Θεός,
ούτε γιατί ο ίδιος είναι ο Θεός.

Στην Αγία Γραφή δεν ευρίσκεται η ελαχί-
στη απόδειξις ή ένδειξις περί υπάρξεως Θε-
ού. Δεύτερον, ο Σωκράτης απέθανε υπέρ
των ιδεών που επίστευε, δίχως ανταμοιβήν.
Ενώ ο Χριστός αποθνήσκων μετέβαινε στον
παράδεισον. Ο μεν εις ουδέν ωφελείτο εκ
του θανάτου, ο δε έτερος απελάμβανε της
ουρανίου βασιλείας.

Όσον αφορά στην διδασκαλίαν τους, εί-
ναι φανερόν ότι ο Ιησούς δεν ανεκοίνωσε
κάτι το νέον. Όσα είπε τα είχαν προείπει
πολλούς αιώνας πριν οι Αρχαίοι Έλληνες.
(Την αντιγραφήν των Αρχαιοελλήνων φιλο-
σόφων από τους Χριστιανούς αποδεικνύω
με αντιπαραθέσεις κειμένων στην μελέτην
μου «Οι Έλληνες» (βιβλίον Α', σελ. 85 κ. ε-
πόμε).

Τα περί αγάπης, ομονοίας, πραότητος,
μη εκδικήσεως κ.λπ. που edίδαξε ο Χριστός
τα είχε πάνω από τετρακόσια χρόνια πριν
διακηρύξει ο Σωκράτης. Ωστόσο ο Ιησούς

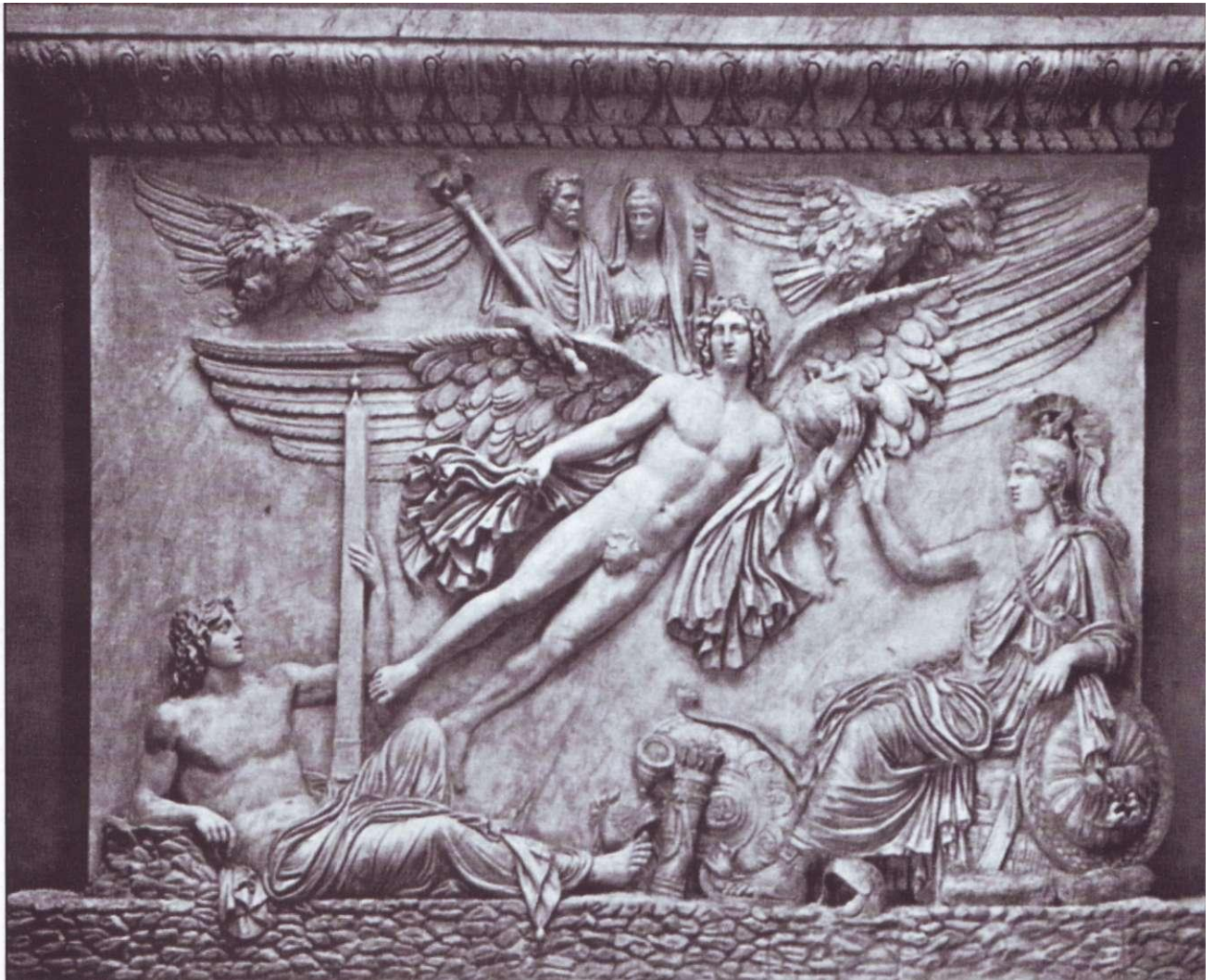
έλεγε μόνον τι πρέπει να πράττη ή να μη
πράττη ο άνθρωπος, ενώ ο Σωκράτης ακρι-
βώς επί των ιδίων θεμάτων edίδασκε ωλο-
κληρωμένως, διότι έλεγε τι πρέπει να πράτ-
τη ή να μη πράττη ο άνθρωπος και απεδεί-
κνυε το διατί οφείλει η ανθρωπινή συμπερι-
φορά να είναι έτσι.

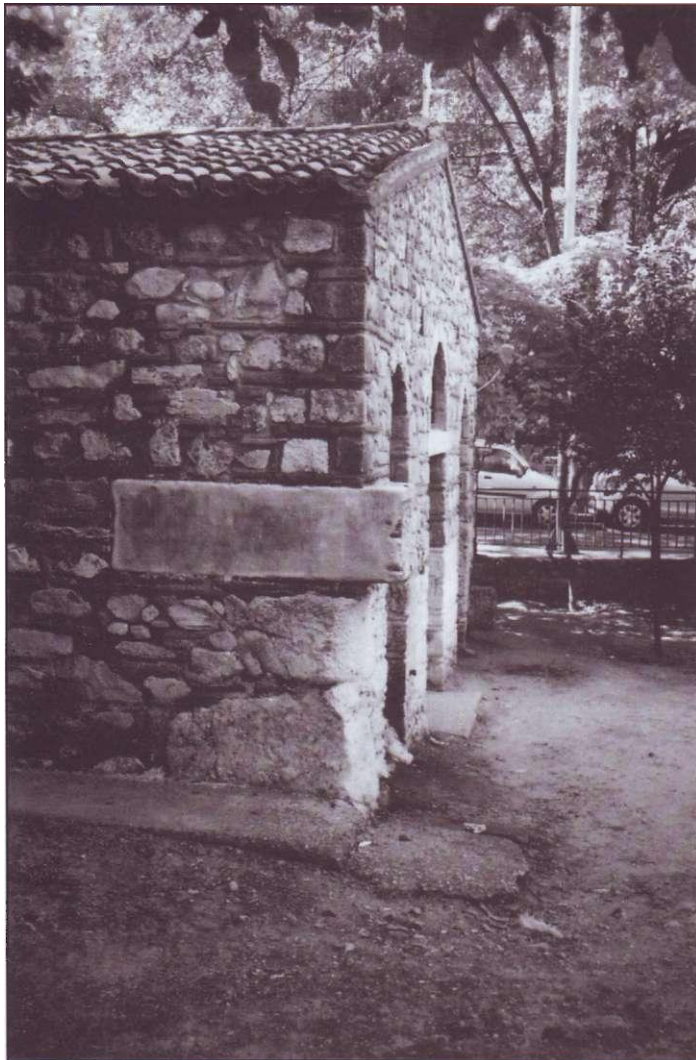
Από την διδασκαλίαν του Χριστού απου-
σιάζει η λογική απόδειξις και επομένως η ε-
πιστημονική θεμελίωσις των υποστηριζόμε-
νων. Στην διδασκαλία του Σωκράτους υπάρ-
χει η αδιάκοπος λογική απόδειξις, η οποία
πείθει τον συνομιλητήν.

Ο Ιησούς edογμάτισε στον Θεόν, ο Σω-
κράτης απέδειξε τον Θεόν. Τούτο ασφαλώς
αποτελεί στοιχείον υπεροχής και οπωσδή-
ποτε προάγει ουσιαστικώς το θέμα.

Δηλαδή όταν συνομιλή κανείς με έναν ά-
θεον, δεν μπορεί να πάρη από την Αγίαν
Γραφήν, έστω ένα επιχείρημα για την ύπαρ-
ξι του Θεού. Μπορεί όμως να πάρη πολλά ε-
πιχειρήματα και πλήθος αποδείξεων, από
τους σωκρατικούς διάλογους».

*Οι Έλληνες πρόσβευαν
την αντίληψη της
αθανασίας της ψυχής,
εν αντιθέσει προς τους
ιουδαιοχριστιανούς που
προσδοκούν ανάσταση
αποσυντιθεμένων
κουφαριών και
πτωμάτων.*

ΑΥΤΑ ΤΑ ΚΑΤΑΠΤΥΣΤΑ ΚΑΙ ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΚΑ, Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΑ ΘΕΩΡΕΙ ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΘΕΟΠΙΝΕΥΣΤΑ

«Ο θυσιάζων σε άλλους Θεούς, εκτός απ' τον Κύριο, θα εξολοθρευτεί δια της θανατικής ποινής», Έξοδος, ΚΒ' 20.

«Καταστρέψατε ολοσχερώς τους τόπους που κληρονομείτε και στους οποίους λάτρευσαν τους Θεούς τους, πάνω στα ψηλά βουνά, στους λόφους και κάτω απ' τις σκιές των δέντρων. Να γκρεμίσετε τους βωμούς τους, να συντρίψετε τις στήλες τους και τα άλση τους να κόψετε, να κατακάψετε τα γλυπτά των Θεών τους στη φωτιά, και να εξαφανίσετε τα ονόματα τους απ' αυτόν τον τόπο», Δευτερονόμιο, ΙΒ, 2-3.

«Και να δανείζης σε πολλά έθνη, ενώ εσύ να μην δανείζεσαι, και να γίνης εσύ αφέντης πολλών εθνών, ενώ εσένα να μην σ' εξουσιάζη κανείς. Θα σε τοποθέτηση ο Θεός σου επικεφαλής και όχι ουραγό, υπερέχονγτας δίχως να μειονεκτής», Δευτερονόμιο, ΚΗ, 12-13.

«Να με καταστήσεις στην κορυφή, ώστε να υπερέχω πάντων των άλλων Εθνών», Ψαλμοί, ΙΖ, 44.

Ερείπια αρχαίου ναού, εντοιχισμένα στον ναό του αγίου Θωμά, στου Ζωγράφου. Το πόσο οι ιουδαιοχριστιανοί σεβάστηκαν τον Ελληνικό Πολιτισμό, φαίνεται ξεκάθαρα από τα έργα τους.

Ο ναός του αγίου Ιωάννη στην Τιθορέα Βοιωτίας. Ευδιάκριτα επί του πλευρικού του τοίχου έχει ενσωματωθεί ένα αρχαιοελληνικό ανθήμιο.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΕΒΡΑΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Χριστιανοί ανώτατοι ιεράρχες με ραββίνους και μουφτίδες σε διαθρησκειακές συνδιασκέψεις. Μπορεί το Ταλμούδ και η παλαιά διαθήκη τους να είναι βλάσφημα και υβριστικά βιβλία για τον Ελληνισμό, το δε Ταλμούδ και για τον χριστιανισμό, αλλά οι χριστιανοί ιεράρχες δεν έχουν πρόβλημα να συζητούν και να αποδέχονται τους φορείς αυτών, που δεν είναι άλλος από την ιουδαϊκή θρησκεία.

Τελικά, ύστερα από έναν συστηματικό βεξάμηνο βομβαρδισμό των ιεραρχών της ελλαδικής ορθοδόξου χριστιανικής εκκλησίας με επιστολές και δημόσια ερωτήματα, εκ μέρους του Κωσταντίνου Πλεύρη, η Ιερά Σύνοδος, δια του Αρχιμανδρίτου Κυρίλλου Μισιακούλη, υπό την ιδιότητα του Αρχιγραμματεύοντος και εντολοδόχου της, απέστειλε στον Κ. Πλεύρη επιστολή, δια της οποίας αναγκάζεται να ομολογήσει ότι το ιερό βιβλίο των εβραίων Ταλμούδ, εμπεριέχει συκοφαντικές και υβριστικές αναφορές για τον Χριστό και την Παναγία.

Μεταξύ άλλων, η επιστολή που απέστειλε η Ιερά Σύνοδος, αναφέρει και τα ακόλουθα: «...Το Ταλμούδ κατατάσσεται εις τας τρεις μείζονας κειμενικές παραδόσεις του Ιουδαϊσμού». (σημείωση «Απολλωνείου Φωτός»: ήτοι της ιουδαϊκής θρησκείας). Επίσης η Ιερά Σύνοδος αποφαινεται ότι:

«Αι απαξιωτικά και δυσφημιστικά αναφοραί του Ταλμούδ περί του προσώπου του Θεανθρώπου Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και της Υπεραγίας Θεοτόκου είναι γνωσταί και έχουν τύχει της πρεπούσης κριτικής αξιολογήσεως των εκ μέρους Ορθοδόξων Ακαδημαϊκών Διδασκάλων.

Και καταλήγει στην επιστολή της προς τον Κ. Πλεύρη η Ιερά Σύνοδος ως εξής:

«Δια την Ορθόδοξον Εκκλησίαν είναι υβριστική, απαράδεκτος και απορριπτέα πάσα απαξιωτική αναφορά εις το πρόσωπον του Κυρίου ημών Ιη-

σού Χριστού, της Υπεραγίας Θεοτόκου και των Αγίων.

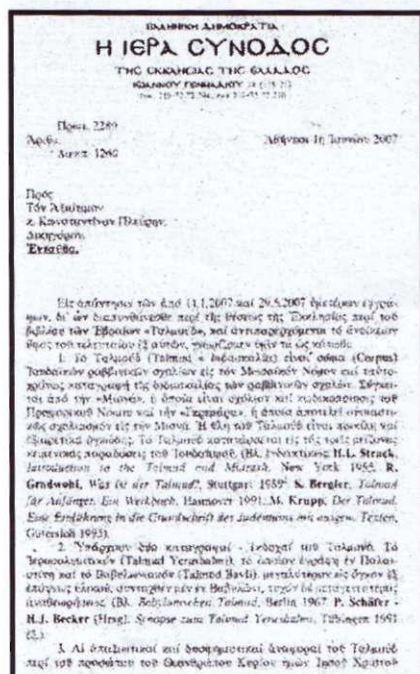
Εξ' ίσου απαράδεκτος και απορριπτέα δια την Εκκλησίαν ημών είναι πάσα απαξιωτική και υβριστική αναφορά εις τους φορείς της εν Χριστώ Ιησού Θείας Αποκαλύψεως, τουτέστιν την Αγίαν Γραφήν, Παλαιάν και Καινήν Διαθήκην, ως αύτη κατωχυρώθη κανονικώς και την Ιεράν Παράδοσιν».

Κατ' αρχάς ότι η Ιερά Σύνοδος ποιώντας την ανάγκην φιλοτιμία αναγκάζεται να αναγνωρίσει το αυταπόδεικτο, ότι δηλαδή το ιερό βιβλίο των εβραίων Ταλμούδ εμπεριέχει υβριστικές αναφορές στα κύρια ιερά πρόσωπα της θρησκείας του χριστιανισμού, είναι θετικό.

Ωστόσο όμως ανακύπτουν τα ακόλουθα ερωτήματα: Αρκεί απλά μία «πρέπουσα κριτική αξιολόγηση εκ μέρους ορθόδοξων ακαδημαϊκών διδασκάλων» κατά ενός Ιερού Βιβλίου της Ιουδαϊκής θρησκείας που υβρίζει τα όσα και τα ιερά όχι μόνον του Χριστιανισμού αλλά και του Ελληνισμού, για την μείωση και εξύβριση του οποίου, μέσα από το Ταλμούδ, δεν λένουν τίποτε οι χριστιανοί ιεράρχες;

Για το βιβλίο του Ανδρουλάκη «Μου εις την Νι» που είχε αντι-εκκλησιαστικό περιεχόμενο, η εκκλησία ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων, όπως άλλωστε και για το βιβλίο «Κώδικας Ντα Βίντσι» του Μπράουν, ή παλαιότερα για τον «Τελευταίο Πειρασμό» του Καζαντζάκη, όταν μάλιστα οι συγγραφείς αυτών, ήταν λαϊκοί, ιδιώτες και δεν εκπροσωπούσαν καμία θρησκεία.

Για το γεγονός ότι δια του Ταλμούδ, μία ολόκληρη θρησκεία, αυτή του Ιουδαϊσμού, επίσημα υβρίζει τα σεπτά και ιερά πρόσωπα της εκκλησίας τους και τους Αγίους τους, δεν είδαμε να αντιδρούν στην έκταση που

θα άρμοζε οι χριστιανοί, όταν για τον κάθε κοινό θνητό εγείρουν αληθινή θύελλα αντιδράσεων. Πολύ υποτονική η στάση τους, η οποία δηλώνεται δια εκείνης της νωχελικής απαντήσεως τους «Αι απαξιωτικά και δυσφημιστικοί αναφοραί του Ταλμούδ περί του προσώπου του Θεανθρώπου Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και της Υπεραγίας Θεοτόκου είναι γνωσταί και έχουν τύχει της πρεπούσης κριτικής αξιολογήσεως των εκ μέρους Ορθοδόξων Ακαδημαϊκών Διδασκάλων».

Έπειτα, τίθεται το ακόλουθο ερώτημα: Πώς είναι δυνατόν να συναελάζονται ορθόδοξοι ιεράρχες με τους ραββίνους και τους εκπροσώπους ακριβώς αυτής της θρησκείας που υβρίζει τον Χριστό, την Παναγία και τους Αγίους και μάλιστα να μετέχουν από κοινού σε διαθρησκειακές συνδιασκέψεις; Τι κοινό τους ενώνει, φθάνοντας μάλιστα στο σημείο να ομιλούν «για κοινή πνευματική κληρονομιά χριστιανών και ιουδαίων» δια στόματος Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου;

Και σαν να μην έφθαναν αυτά τα «περίεργα» και καταφανώς διφορούμενα, έρχεται και η τελευταία φράση της επιστολής της «Ιεράς Συνόδου» να μας βάλει σε πολλές και ποικίλες σκέψεις: «Δια την Ορθόδοξον Εκκλησίαν είναι υβριστική, απαράδεκτος και απορριπτέα πάσα απαξιωτική αναφορά εις το πρόσωπον του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, της Υπεραγίας Θεοτόκου και των Αγίων.

Εξ' ίσου απαράδεκτος και απορριπτέα δια την Εκκλησίαν ημών είναι πάσα απαξιωτική και υβριστική αναφορά εις, την Αγίαν Γραφήν, Πάλαιαν και Καινήν Διαθήκην, ως αύτη κατωχυρωθη κανονικώς και την Ιεράν Παράδοσιν». Δηλαδή εδώ τι θέλετε να πείτε «άγιοι πατέρες»;

Ότι όσοι θεωρούν την Παλαιά Διαθήκη κείμενο ισοδύναμο με πορνογράφημα, μειώνοντας με τα όσα η ίδια η Παλαιά Διαθήκη αναφέρεται, την έννοια του ίδιου του Θεού, είναι «απαράδεκτοι και υβριστές»; Από που και ως που είναι η Παλαιά Διαθήκη, και εν τινί μέτρω και η Καινή, ιερά βιβλία;

Μήπως δεν ομιλούν για την «περιουσιότητα των εβραίων», μήπως δεν υβρίζουν τον Ελληνισμό, μήπως δεν παρουσιάζουν τον Θεό να κατέρχεται σε επίπεδο ευτελών συναλλαγών, μήπως δεν ομιλούν για μοιχείες, αιμομειξίες, διαστροφές, δολιότητες κ.ο.κ.; Δηλαδή από την μία καταδικάζετε (όσο χλιαρότατα καταδικάσατε) το Ταλμούδ, αρκούμενοι σε μία υποτονική διαπίστωση και μόνο, και από την άλλη βάζετε τους αρνη-

τές των εβραϊκών παραδόσεων της Παλαιάς Διαθήκης στο ίδιο επίπεδο και τους ζυγίζετε με τα ίδια σταθμά με τους υπερμάχους του σιωνιστικού και απάνθρωπου Ταλμούδ;

Και ακόμη, ο Κωνσταντίνος Πλεύρης σας ερωτά την θέση σας επί του Ταλμούδ. Τι δουλειά έχει η τοποθέτηση σας κατά των επικριτών της Παλαιάς Διαθήκης στην απάντηση-τοποθέτησή σας εν σχέσει προς το Ταλμούδ; Τι θέλετε να δείξετε και να πείτε;

Οι Εβραίοι είναι εκείνοι που ο Ιεχωβά ανεκήρυξε «Λαόν περιούσιον παρά πάντα τα έθνη όσα επί προσώπου της γης» (Δευτερονόμιον, Ζ, 6).

«Και εξήγειρα τα τέκνα σου, Σιών, κατά των τέκνων σου, Ελλάς' και σε έκαμον ως ρομφαίαν μαχητού. Και ο Κύριος θέλει φανή επ' αυτούς και το βέλος αυτού θέλει εξέλθει ως αστραπή». (Ζαχαρίας, Θ, 13).

«Θέλετε καταστρέψει πάντας τους τόπους, όπου τα έθνη τα οποία θέλετε κυριεύσει, ελάτρευον τους Θεούς αυτών, επί τα υψηλά όρη, και επί τους λόφους και υποκάτω παντός δένδρου δασέος. Και θέλετε κατεδαφίσει τους βωμούς αυτών, και συντρίψει τας στήλας αυτών, και κατακάψει τα είδωλα των θεών αυτών και εξαλείψει τα ονόματα αυτών εκ του τόπου εκείνου». «Δια να βαφή ο πούς σου εν τω αίματι των εχθρών σου και η γλώσσα των κυνών σου εξ' αυτών» (Ψαλμοί, ΞΗ, 23).

Επάνω:

Ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος αποκαλύπτει τιμητική πλάκα, στο πλαίσιο των εκδηλώσεων για το εβραϊκό «ολοκαύτωμα», τον Ιανουάριο του 2007. Δίπλα του η ηγεσία του εβραϊσμού.

Κάτω:

Ορθόδοξοι ιεράρχες, από κοινού με εβραίους, συνεορτάζουν την ανθελληνική εορτή «Χανουκά», στο Παλαιό Ψυχικό. Κατά τα άλλα, η εκκλησία στέκεται στο πλευρό του Ελληνισμού, αν και αναγνωρίζει ως ιερά της βιβλία τα πλέον ανθελληνικά και απάνθρωπα νοσηρά αποκυήματα, που περιλαμβάνονται στην Παλαιά Διαθήκη. Υποκρισία ή παράνοια; Ή μήπως εκμετάλλευση της αγνοίας των αδελών; Μάλλον όλα μαζί...